

**FORRADALOM
A KRONOLÓGIÁBAN**

A 200 ÉVES IDŐCSÚSZÁS

FORRADALOM A KRONOLÓGIÁBAN

A 200 ÉVES IDŐCSÚSZÁS

HUNNIVÁRI ZOLTÁN

200 ÉV, AMELY MEGRENDÍTI A VILÁGOT

Középiskolás tankönyv gyanánt.
A könyv megjelenését nem támogatta
a Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériuma és
a Nemzeti Kulturális Alapprogram

© J & V TRANSTRADING LTD CYPRUS/HUNNIVÁRI
Cyprus, Dhekelia Road, Larnaca 6503
P.O.Box 42770

A kiadó minden jogot fenntart.

Kiadja a Soproni Anzsu Kft.

ISBN 963 465 015 5

BEVEZETÉS

A Hungár naptár egy időszámítási rendszer – hivatalos elfogadásáig hipotézis – mely szerint a Julián-naptárat az i. sz. 154. csillagászatilag visszaszámolt évben vezette be Julius Caesar.

A hivatalosan elfogadott, széles körben tanított időpont ettől 198 évvel tér el, a szerint az i. e. 45. évben került bevezetésre.

Ez a 198 év különbség csak egyetlen módon magyarázható, 198 évnyi többlettörténelem, sarkosabban „kitalált történelem” bújik meg csillagászati időtengelyünkön. Hogy egyértelműbben fogalmazzak, ma kb. 200 évnyi kitalált történelmet is el kell sajátítaniuk a kötelező közoktatás tanterve alapján a tanulóknak.

A Hungár naptár a tavaszpontok [tavaszi napéjegyenlőségek] egyszerű csillagászati visszaszámolásával jutott a 154-es kezdési eredményhez, majd történelmi napfogyatkozásokkal hitelesítette az „Új-kronológiát”.

A Hungár naptár fontos megállapítása, amelyet csillagászati visszaszámolással is lehet ellenőrizni, hogy a tavaszpont, a tavaszi napéjegyenlőség időpontja a Julián naptár bevezetésekor, de az Augustusi korrekció idején is ugyanarra a dátumra – márc. 21-re – esett. (i. sz. 154–i. sz. 208.)

A Hungár naptár magyarázatot ad arra, hogy Gergely pápa miért csak 10 napot korrigált – helyesen – 1582-ben.

A Hungár naptár hipotézis a fenti kezdési dátumon túlmenően azt is állítja, hogy Jézus Krisztus i. sz. 194-ben született egy visszaszámolás következményeképpen. (Amennyiben Jézus 33 évet élt.)

A Hungár naptár a hagyományos kronológia 880-as és 1080-as évei közé teszi a fantom időszakot (kb. 200 év) , így az ún. Kr. U. 880. esztendő egybe esik az i. sz. 1080-as évvel.

(A Krisztus születésétől számított idő nem eshet egybe az i. sz. [csillagászati] idővel, 1080-ig.)

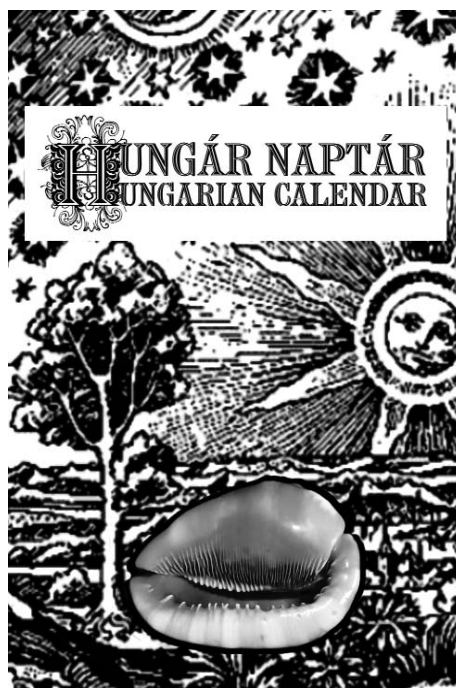
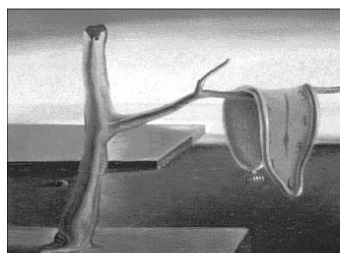
Mivel nincs idő, történelmi esemény sem lehet, függetlenül attól, hogy tanítják. Ebből az is látszik, hogy az un. Keresztény időszámítás római/vatikáni változatában következett be a félreértés, vagy tudatos helyreigazítás.

Ezt kívánom itt alaposabban megvilágítani.

Kr. U./AD 880-ig, vagy másképpen írva i. sz. 1080-ig jó a relatív kronológia!

I. sz. 1080-tól rendben van az idővetés, és jelenlegi évünk az i. sz. 2006!

Hogyan volt lehetséges 200 fiktív év betoldása történelmünkbe, hogy nem tűnt fel senkinek, hogyan történt a naptárunk átalakítása, mikor töltötték fel történelmünket képzelt eseményekkel, kiket kell kitörölni történelemkönyveinkből, és ezekhez hasonló kérdésekre is próbál választ adni ez a dolgozat.

Mi jelent az, hogy időcsúszás?

Azok kedvéért, akik először találkoznak ezzel a fogalommal, néhány alapfogalmat ismertetnem kell;

AZ IDŐ, AZ IDŐSZÁMÍTÁS ÉS A NAPTÁR

Mielőtt bármiről is tárgyalnánk, illendő néhány nem egyszerű alapfogalmat meghatározni, hiszen a könyv címe alapján gondolom elég világos, hogy itt minden kérdés az idő, az időszámítás és a naptár körül fog forogni.

Minden dolog és esemény *időben* létezik: nemcsak valahol, hanem valamikor is.

Az *idő* mind a pillanatot, mind az örökkévalóságot egyesíti magában. Zajtalanul és megszakítás nélkül hömpölyög, láthatatlanul, kitapinthatatlanul, megfoghatatlanul.

Nem egyszerű dolog az *idő* fogalma, hiszen fizikailag és filozófiaiilag nem definiálható. Az időt számítani filozófiai értelemben annyit jelent, mint a végtelen időtengelyt végessé, tehát mérhetővé tenni. A mérhetőséget részint az időtengelyen egy kezdőpont kijelölése, részint pedig meghatározott időszakaszok mértékegységként való alkalmazása jelenti. Míg a kezdőpontok általában konvencionális jellegűek, s vélt, vagy valós természeti vagy társadalmi eseményekhez (világ teremtéséhez, Krisztus születéséhez, uralkodói dátumokhoz stb.) kapcsolódnak, addig a mértékegységek közvetlenül vagy közvetve csillagászati jelenségekhez igazodnak.

A *dátum* ma számunkra az a fogalom, amely kifejezi azt, hogy Julián/Gergely naptárunkban egy esemény hol helyezkedik el egy önkényesen meghatározott időszámítási rendszerben. Ma úgy tartják, hogy ez az időszámítási rendszer [naptár] 2005 éve működik hibáival együtt. E rendszer szerint az év (napév), amelynek napjait, heteit és hónapjait számláljuk a 2006-os év.

Az unalomig el van magyarázva mindenütt, de megismétlem, Földünk Nap körüli keringése adja a **napév** fogalmunkat, amely napban fejezhető ki, míg a **nap** fogalom a Föld tengely körüli egyszeri megfordulását jelenti. Minden nagyon egyszerű lenne, ha ez a két fogalom egy kerek számú hányadossal kifejezhető lenne, de ez nem így van.

A Föld nem 365 nap alatt „fordul” meg a Nap körül, még csak nem is 365.25 nap alatt, hanem 365 nap 5 óra 48 perc és 47 másodperc alatt. Ez tizedes törtben kifejezve 365,2422 nap. A csillagászok szaknyelven tropikus évnak nevezik.

A tropikus év az az időtartam, amely alatt a Nap az évi látszó pályáján – az ekliptikán – haladva, a tavaszponttól a tavaszpontig visszazár.

A tavaszpont a két gömbi főkörnek (az égi ekvátornak, azaz a földi egyenlítő égi vetületének, és az ekliptikának, vagyis a Nap látszó évi pályájának) azon metszéspontja, amelyben a Nap a tavaszi napéjegyenlőség napján – az esetek többségében március 21-én – tartózkodik, szemben az őszponttal, amelyben szeptember 23-án az őszi napéjegyenlőség napján tartózkodik a Nap.

Ilyen módon azt is mondhatjuk, hogy a tropikus év a Nap március 21-től a következő március 21-ig tartó 360 fokos útja.

Az éven és a napon túlmenően van még egy harmadik csillagászati jelenség, amely mély nyomokat hagyott az időszámítás rendszerében, ez a **hónap**.

Egy hónapot a Holdnak a Föld körüli keringése határoz meg, amelynek látható jele a Hold növekedése, ill. fogyása (azaz a Hold helyének és alakjának változása. A csillagászati értelemben vett holdhónap (két, egymást követő ugyanolyan holdfázis közt eltelt idő) hossza 29 nap, 12 óra 44 perc, másképpen 29,53059 nap.

A **naptárt**, miként az időmérés különböző formáit is, az időben való tájékozódás ősi igénye szülte. A naptár természetes egysége az esztendő. Naptár segítségével a régiek több száz évet tudtak áttekinteni, míg ma ez már több ezer évet jelent.

MI A KRONOLÓGIA?

A kultúrnépek az időmérést és időszámítást tudománnyá fejlesztették. Ez a tudomány a kronológia vagy kortan, amely ma már önálló tudomány, és egyszersmind a történelemnek egyik fontos segédtudománya.

Az időmérés és időszámítás majdnem mindenütt és mindig az égitestek mozgása és változásai alapján történt, ehhez Julián- és Gergely-naptárunkban csak a nap és az év fogalma szükségeltetik.

Az időmérésnek azt a módját, amely az égitestek mozgásának a lehetőség szerinti pontos számításán alapszik, a **matematikai kronológia** tárgyalja; azzal pedig, hogy a különböző népek különböző korokban a maguk módján hogyan mérték és számították az időt, a **történeti kronológia** foglalkozik. Mai időszámításunk elemei részben az ókor népeitől származik, részben középkori módosítások eredménye.

A **julián naptár** Julius Caesar reformjának következménye, aki megreformálta a régi római naptárt, így egy napév hossza akkortól számítva 365 és egynegyed nap. A szabályozást nagyon egyszerűen oldotta meg, három 365 napos évet követett egy 366 napos szökőév.

Julián-naptár részlet 20–23 AD

Rövidtávon természetesen semmi gond nincs a Julián naptárral, de több száz év távlatában az a bizonyos évi 11 perc 14 másodperc eltérés csak-csak gondot okoz. A valósághoz képest ez a naptár minden évet megtold ennyi idővel. A „túlszabályozás” következtében ez 130 évenként egy nap hibát okoz az eredetileg beállított év sarokponthoz képest. A századok során ezek a percek napokká dagadtak. (1300 év alatt 10 napra.)

Ezt a problémát küszöbölte ki Gergely pápa naptárreformja, amikor 1582-ben a Julius Caesart reformja óta felgyülemlett 10 többlet „szökőnapot” kivett a naptárból, hogy helyreállítsa a csillagászati realitást, hogy a tavaszpont visszakerüljön március 21-re.

Viccesen Gergely pápa agyonütött 10 napot, és ezzel helyreállt a naptár rendje, és természetesen arra vonatkozóan is intézkedett, hogy a 130 évenként felhalmozódó 1 nap hiba ne ismétlődjék meg.

Elég közismert az oroszok példája, az 1917-es októberi forradalmuk a Gergely naptár szerint november 7-re esik. (1917-ig további 3 nappal 13 napra nőtt naptárunk, a julián naptár hibája.)

Az alapfogalmak ismertetése után visszatérhetünk az eredeti kérdéshez, **hogyan mit is jelent az időcsúszás.**

**Általában véve azt jelenti, hogy a matematikai
kronológia és a történelmi kronológia évei nem fedik
egymást, jelentős eltérés van
a két számítási mód között.**

Egy bizonyos időszak előtt, általunk tényként elfogadott történelmi események nem akkor következtek be, mint ahogy az iskolában tanultuk. Az eltérés nem pár év vagy évtized, hanem 100 évnél nagyobb időmennyiségre vonatkozik. A különféle eddig publikált időcsúszás elméletek lényege az, hogy mesterségesen meg van nyújtva történelmi időtengelyünk, megfordítva bizonyos mennyiségű sosemvolt történelem került forgalomba.

A Magyarországon legismertebb, Heribert Illig nevével fémjelzett 300 éves időugrás elmélet egészen pontosan 297 kitalált évvel számol, és annak időkeretét az i. sz. 614 és 911-es évek közé teszi. Eszerint a julián naptár bevezetése 297 év időcsúszást szenvedett, azt i. sz. 253-ban kellett, hogy bevezessék.

Illig „*Kitalált középkor*” című könyve állásfoglalásra készítette a magyar tudományos élet mértékadó személyiségeit, akik egyöntetűen elutasították az időugrás, és az azzal járó időcsúszás lehetőségét is.

Tehát ma is érvényben lévő időszámításunk kiindulópontja az az év, amelyre az egyházi hagyomány Jézus születését teszi.

A Krisztus születését megelőző eseményeket csak a XVII. Század óta keltezik „Krisztus születése előtt” jelzéssel. A julián évek szakadatlan visszaszámolásával Julius Caesar Kr. E. 46-ban reformálta meg a régi római naptárt és Kr. U. 45-ben vezette be azt.

Amikor ezt így leírjuk, akkor szembesülünk a kronológiai ellentmondással, hogy Gergely durván 1300 évet korrigált, miközben 1627 év telt el a két esemény között! Ez első látásra 327 év hibát jelez, ennyivel közelebb került hozzánk Caesar kora! Az a 327 év hiba, amennyiben beigazolódik, azt kell, hogy jelentse, i. sz. 282 körül (1582-1300) vezette be naptárát Caesar!

AZ IDŐCSÚSZÁS MÉRTÉKÉNEK PONTOSÍTÁSA

Az 1582-ben végrehajtott 10 nap korrekció vitán felül áll, tudtommal még sehol senki nem is cáfolta. Ha ez így van, akkor tényleg mi is a probléma?

A probléma az, hogy *a 10 nap korrekció segítségével lehet és kell megállapítani a Julián naptár kezdetét.*

Segítségül a modern csillagászat eredményeit, számításait hívtam, hiszen nem gondolom, hogy Földünk vagy netán Napunk az elmúlt háromezer évben meg-megállt, egy kicsit megpihent, nem forgott vagy esetleg visszafelé forgott, netán fejre álltak, buk fenceztek egyet – akár mindketten. Ezen felül, nem tudok pusztító meteorviharról, de földpályát megváltoztató üstökösről sem. Távol áll tőlem bármiféle katasztrofaelmélet léte a múltban!

Amikor Gergely megreformálta a Julián naptárat, bizony az időről még elég zavaros nézetek voltak forgalomban. Akkoriban, de még 200 évvel később is meg voltak győződve, hogy Földünk nem lehet idősebb 6000 évnél. Abban az időben a Bibliát minden kétséget kizáróan történeti hitelességű könyvnek tekintették.

De miért probléma ez a 10 nap korrekció?

Azért, mert Gergely matematikusai és kora úgy gondolta, hogy 1582 év távolságban élnek Krisztus születésétől. A Gergely által korrigált 10 nappal csak cca. 1300 évet lehet visszahátrálni az emberiség történelmének időtengelyén, a 282-es évig. De így 327 év hiba mutatkozik a tudomány által ma ajánlott, elfogadott, tanított Julián naptárkezdés, és a visszaszámolás között.

Amennyiben tényleg Kr. E. 45-ben került bevezetésre a Julián naptár, akkor Gergely 10 nap korrekcióval nem hozhatta volna szinkronba a csillagászatilag helyes időt a naptári idővel. Márpedig azt senki nem tagadja, hogy ez megtörtént. A két időpont között számított, vagy eltelt 1627 év alapján teoretikusan 12.7, azaz 13 egész napot kellett volna korrigálnia Gergelynek.

CALENDARIVM GREGORIANVM PERPETVVM.

Orbi Christiano vniuerso à GREGORIO XIII. P. M. pro-
positum. Anno M. D. LXXXII.

GREGORIVS EPISCOPVS
SERVVS SERVORVM DEI
AD PERPETVAM REI MEMORIAM.

INTER gratissimas Pastoralis officij nostri curas, ea postrema non est, ut quæ sa-
cro Tridentino Concilio Sædè Apostolica reformatæ sunt, illa ad finem optatum, Deo
adiutorio perducantur. Sane eisdem Concilij Patres, cum ad reliquam cogitatio-
nem Breuitarij quoque curam adungerent, tempore tamen exclusi rem suam ex
ipsis Concilij decretis ad auctoritatem & iudicium Romani Pontificis reuoluerunt.
Uno autem Breuitario præcipue continentur: quorum unum præter, laudesque diui-
næ scriptis, præfatisque diebus persolucendas complectitur, alterum peritæ ad immo-
sæ scriptæ, figuræque ex co-pendensum recurrebat, Sola, & Læne motu metendos: Atque illud quidem
felicitè concordatis Pater & prædecessor noster absolandum curauit, atque edidit. Hoc vero, quod ni-
mirum exigit legitimam Calendarij reformationem, eisdem à Romanis Pontificibus prædecessoribus no-
stris, & sapienter tractatum est, verum ab illis, & ad exitum perducere ad hoc usque tempus non potuit, quod
varietas emendandi Calendarij, quæ a calistum matsum peritis proponebatur, propter magnas, &
seruantes inextinguibiles difficultates, quæ huiusmodi consuetudine semper habuit, neque potentes erant, neque
antiquos inuestigatos vitiis incolebant (quod in primis his in re curatissimum erat) seruabant. Num
itaque nos quoque credidimus, licet indignis, à Deo dispensatione freti, in hac cogitatione, curaque
versari, cum illis et nobis liberis dilectis philo. Antonio, the. artium, & medicina doctore, quem quon-
dam Alorjuius germanus frater conscripserat, in quo per nonnum quendam tractatum Cyclum ab eo
excogitatum, & ad certam ipsius auctoris numeri normam ductum, atque ad quamcumque anni solaris
in viginti duodecim accomodatissimum, omnis, quæ in Calendario colligenda sunt, constanti ratione, & scilicet o-
mnibus duratura, scriberetur posse ostendit, ut Calendarium ipsum nulli unquam mutationi in poste-
rum expugnatum esse crediderit. Nos hanc reformationem Calendarij rationem ex quo volumine com-
prehensam ad Christianos, Principes, celeberrimosque vniuersitates paucos ante annos missimus, at res,
quæ omnino communis est, communis etiam vniuersum consensu perscrutetur, illi cum, quæ maxime opta-
bamus, concordare respondissent, coram nos omnium consensu adducti, curas ad Calendarij emenda-
tionem adhibuimus in alia à hinc huiusmodi peritissimas, quos longe ante ex primarijs Christiani
orbis nationibus delegeramus: ita cum multum tempore, & diligentia ad eam luculationem adhi-
buissent, & Cyclum tam rectum, quam recentiorum traditæ conquisitor, ac diligentissime perperis
inter se contulissent, suo, & doctorum hominum, qui de ea rescripserunt, iudicio hunc præceteris elege-
rimus Episcalarum Cyclum, cui nonnulli etiam adiecerunt, quæ ex accurata circumspectione visæ sunt ad
Calendarij perfectionem maxime pertinere.

Az akadémiai kutatás
ezt a tíznapos korrekciót
szerényen „*naptárre-
form körüli anomáliá*”-
nak nevezi.

De térjünk vissza a 10
napos reformra, amely
helyreállította a március
21-i tavaszpontot, amely
egyben azt is jelenti,
hogy valamikor, egész
pontosan a Julián naptár
bevezetésének kezdete-
kor is ott volt.

Még mielőtt hozzáfog-
nánk a visszaszámolás-
hoz, illetve annak feltét-
eleit rögzítenénk Gergely
pápa bullájából idézném
a legfontosabb gondola-
tot, hiszen az adja meg a
jogot a visszaszámlálás-
hoz;

„Hogy a tavaszi napéjegyenlőség napja visszaállíttassék az Április
Calendæ-ja előtti XII. napra, elrendeltetik, hogy 1582 október hónap-
ból tíz nap hagyattassék el, vagyis Október 15-e következék. Így az el-
múlt évek sokaságán végighúzódo hiba e pillanattól korrigálódik.”

Az Április Calendæ-ja előtti XII. nap a római naptár szerinti márci-
us 21-nek felel meg. Ez az a nap tehát amelyre vissza kell helyezni a
rendelkezés szerint a napéjegyenlőség napját. Gergely intézkedése ar-
ra irányult, hogy csillagászatilag helyreállítsa a március 21-i tavaszi
napéjegyenlőséget. Megfordítva a gondolatmenetet, keressük a távoli
múltban azt az időszakot, amikor dominánsan március 21-e volt a ta-
vaszi napéjegyenlőség.

Innentől jogos a kérdésfelvetés, *mi-kor volt az a valamikor?*

Teljesen világos, hogy nem lehetett i. e. 45-ben, hiszen akkoriban a tavasz-pont március 23-án következett be!

A csillagászati visszszámolással adódó lehetséges intervallum nagyon tág!

I. sz. 96 és i. sz. 319 között léteznek március 21-i tavaszpontok. Eleinte (32 évig) négyévenként egy, majd 32 évig négyévenként kettő.

I. sz. 152-től egy olyan domináns időszak kezdődik és tart 100 évig, amikor négy évből legalább három tavaszpont márc. 21-re esik. Ezen belül a középső időszakban 32 évig mind a négy tavasz-pont márc. 21!

Első és durva közelítésünk azt mutatja, hogy a keresett naptárkezdés csillagászati időpontja **i. sz. 152 és i. sz. 252 között keresendő.**

Egészen más lesz a helyzet akkor, ha valaki bebizonyítja, hogy a Juliáni naptárkezdés egy március 22-i tavaszi napéjegyenlőséggel hozható kapcsolatba. Akkor bizony a keresett kezdésnek vissza kell hátrálnia a csillagászati időben az i. sz. 22 és i. sz. 128. évek közé.

Akinek szimpatikusabb a március 23-i tavaszi napéjegyenlőség, szíve joga, hogy újabb 130 évet hátráljon a csillagászati időtengelyen és Caesar korát i. e. 108 és i. e. 2 között keress. Sajnálatos módon az akadémikus tudományok éppen ott turkáltak és választották ki maguknak naptárkezdetnek az i. e. 45-ös esztendőt!

Utólag, a „tudást” nemzedékről nemzedékre hagyományozó akadémikus tudománynak nem maradt más választása ennek megmagyarázására, mint a *„naptárreform körüli anomália”!*

De ne ragadjunk le a március 23-i tavaszi napéjegyenlőségeknél, hiszen komoly nagyhírű „ókori” tudósok „ókori” munkáikban nagyon érthetően leírták, hogy mi is a frankó, csak győzzük elhinni.

Akár hiszik, akár nem az „ókor” legnagyobb természettudósa, *Idősebb Plinius* többször is, határozottan állítja, hogy korában, az időszá-

Epact. An. (Dilep- Corr. cal.	Cal.	Mon- the.	Cal. defunct decem dies pro Corroboris Anni Solaris.
xxij	A	Kal.	1 Remigij Episcopi & Confes.
xxij	b	vj	1
xxij	c	v	2
xxij	d	4. No.	3 Francij Confes. dupl.
xxij	e	Id. k.	4 Dionysij, Rustici, & Eleuth- rij mart. semi. cum com.
xxij	f		5 S. Marci Papæ & confes. & SS. Sergij, Bachi, Marcelli, & Apuleij marty.
xxij	g		6 Calisti Papæ & mar. semi.
xxij	a	xvij	7
xxij	b	xvi	8 Luca Evangeliz. dupl.
xxij	c	xv	9
xxij	d	xiv	10 Hilarij Abbatis. & com.
xxij	e	xiii	11 SS. Vrsule & soc. Virgin. & marty.
xxij	f	xii	12
xxij	g	xi	13
xxij	a	x	14
xxij	b	ix	15 Chrysostomi & Basilij marty.
xxij	c	viii	16 Euaristij Papæ & marty.
xxij	d	vii	17 Vigilia.
xxij	e	vi	18 Simonis & Iude Apostolo- rum. duplex.
xxij	f	v	19
xxij	g	iiii	20
xxij	a	iii	21 Vigilia.
xxij	b	ii	22
xxij	c	i	23

A naptárreform

mítás szerinti első században március 25-én következett be a tavaszi napéjegyenlőség.

Kortársa *Lucius Iunius Moderatus Columella* az első század rangos szakírója, a mezőgazdasági munkák nagy ismerője ugyancsak március 25-én jelzi a tavaszi napéjegyenlőséget.

Nem feledkezhetünk meg Augustus császár kortársáról, a Tomiba száműzött *Publius Ovidius Nasoról* sem, hiszen ő egy teljes könyvet írt a római naptárról, és Ő úgy találta, hogy március 26-hoz köthető a tavaszpont.

Ahhoz, hogy ezek az állítások igazak legyenek, ki kellene találni további kb. 260-390 évet, hiszen annyival korábban lehetett volna igaz állításuk. (Fenti állításaim megtalálhatók grafikonos ábrázolásokon és táblázatos kimutatásokban a Hungár naptár mindkét kiadásában.)

Én nem hiszek nekik, középkori hamisító mindegyikük, de nem így vélekedik az akadémiai kutatás.

Lexikonok, enciklopédiák ezreiben találkozhatunk ezekkel a képtelen adatokkal, szaktudósok siserehada szerepelteti szakdolgozataiban ezeket a szédítő számárságokat, a tudományosság látszatát keltve, a március 25-ét megfűszerezik egy kis március 24-el is.

Elvégre abban igazuk van, hogy elég nagy a valószínűsége annak, hogy szökőévváltásnál a 16 órányi eltérés következtében mindkét dátum is előfordulhat. A Hungár naptár 2002-es kiadásában egy csokornyi konkrét idézettel is megismerkedhetett az olvasó.

A legszomorúbb az, hogy ezek a Plíniust olvasgató csillagász szakemberek a tudományosság látszatát keltve hitelesítették a történészek nagyon ingatag kronológiáját.

A Hungár naptár 2002-es ébresztője csak arra volt jó, hogy publikálásra kerüljön az a *nóvum*, hogy 2050 évvel ezelőtt a tavaszi napéjegyenlőség nem március 25-én, nem március 24-én, hanem március 23-án következett be. Miközben nyomatékosítottam, hogy nem akkoriban élt Julius Caesar, hanem 200 évvel közelebb az időben.

A HUNGÁR NAPTÁR TANTÉZIS

Kénytelen vagyok megelőlegezni ezt a jelzöt forradalmi időszámítási rendszeremnek, annak ellenére, hogy az illendőség csak a „hipotézis” fogalmát indokolná. A legfontosabb indokom az, hogy nincs idő szérenykedni, az új időszámítási rendszer – a Hungár naptár – készen van.

De mi is az a Hungár naptár?

Röviden, egy időszámítási rendszer, mely szerint a Julián naptárat az i. sz. 154. csillagászatilag visszszámolt évben vezette be Julius Caesar, szemben a hivatalosan elfogadott, széles körben tanított i. e. 45-ös évvel. Ez a láthatóan 198 év különbség csak egyetlen módon magyarázható; 198 évnyi többlettörténelem lapít, sarkosabban „kitalált történelem” bújik meg csillagászati időtengelyünkön.

A Hungár naptár a tavaszi napéjgyenlőségek egyszerű csillagászati visszszámolásával jutott a 154-es kezdőévhez, majd történelmi napfogytakozások elemzésével hitelesítette az „Újkronológiát”.

A Hungár naptár a Julián és Gergely naptárak elemzése révén jutott arra az álláspontra, hogy Caesar naptárát csillagászatilag egy március 21-én bekövetkező tavaszi napéjgyenlőséghez [sarokponthoz] rögzítette, és azt négyévenkénti szökőévek segítségével karban is tudta tartani. Semmiféle ellentmondás nincs azzal kapcsolatban, hogy Gergely pápa bullája is jelzi, hogy a Niceai zsinat a tavaszi napéjgyenlőséget a Húsvét egyöntetű számítása végett **március 21-i naptári dátumhoz kötötte**.

Caesar naptárreformja egyiptomi ihletésű, hiszen ott már régóta tudták, hogy napévünk hozzávetőleges hossza 365.25 nap.

A szökőév négyévenkénti bevezetésének szükségességét az ún. háromnyelvű „Kanópuszi dekrétum” tartalmazza, amelyet a Nílus delta vidékén találtak, és kb. 150 évvel megelőzi Caesar korát.

A mellékelt 154-es évre visszszámolt naptárból az is látszik, hogy az első reformév újholddal kezdődött, amely kifejezetten segíthette a tradíciókhoz ragaszkodó rómaiak meggyőzését a reform mellett.

January 154

Su	Mo	Tu	We	Th	Fr	Sa
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

1:● 9:● 17:○ 24:● 31:●

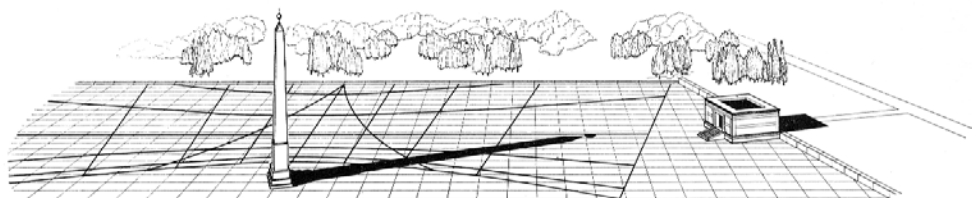
Nagyon régóta próbálják rekonstruálni a bevezető évek szökőévkiosztását, de az nem vezetett meggyőző eredményre. Amennyiben feltételezzük, hogy a szökőévek változatlan rendben kerültek bevezetésre egészen a Gergely naptárreformig, akkor a 154-es évünk nem szökőév, hiszen nem osztható néggyel.

A Hungár naptár szerint Caesar kezdőéve az i. sz. 154-es esztendő szökőév, 366 napos, a tavaszi napéjegyenlőség akkor abban az évben március 21-én hajnali 0 óra 45 perckor következett be. Ebből adódik, hogy az ezt következő harminc évben is dominánsan március 21-én fog bekövetkezni a tavaszi napéjegyenlőség.

Miért lesz ennek jelentősége?

A naptár bevezetését követő évben – i. sz. 155. – Julius Caesart meggyilkolják, és rövidesen Octavianus fogadott fia válik egyeduralkodóvá, közismertebben Augustus császár néven.

Augustus császár életrajzát sokan megírták, és abban kiemelten szerepel, hogy születésnapját szeptember 23-án őszi napéjegyenlőség idején ünnepelte. Az Isteni Augustus az i. sz. 190. évben [hagy. i. e. 9] a Mars mezőn minden idők leghatalmasabb napóráját és egy békeoltárt – ARA PACIS – szentelt fel. A vízszintes napórához a 22 méteres obeliszket az egyiptomi Héliopoliszból hozták, majd egy hat méteres lábazat és egy árnyékot élesítő gömb segítségével elérték a közel 30 métert. E napóra specialitása, hogy csupán a két napéjegyenlőség napján fut az árnyék nyílegyenesen a békeoltárra.

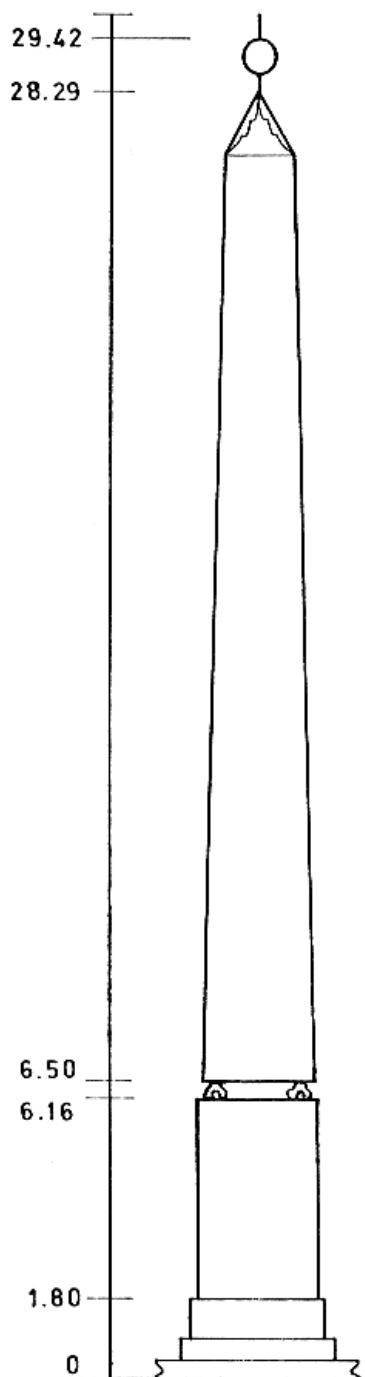

Nehéz lenne kétségbe vonni, hogy nem Augustus miatt helyezték oda az oltárt, és hogy ez a csillagászati különlegesség nem Augustus közismert születésnapjával – szeptember 23. – függ össze.

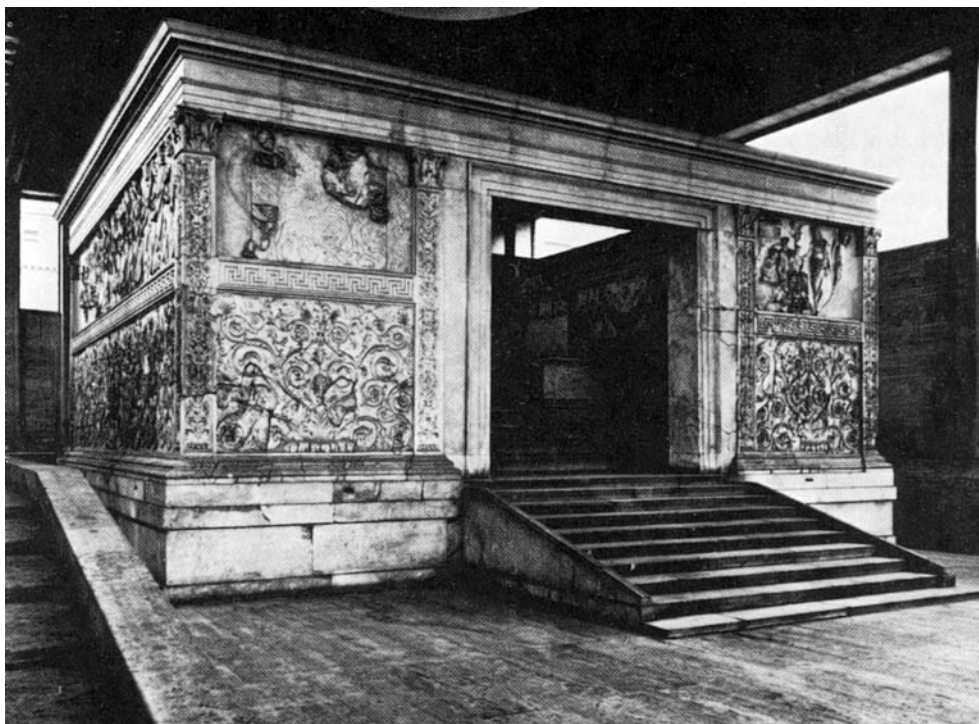
E napóra kapcsán ideje egy régi közhiedelemtől is megszabadulnunk, amely Ambrosius Theodosius Macrobius Saturnalia [I.14.13–14] könyve nyomán terjedt el;

A sok száz évvel Augustus után élő szerző szerint a „papok” annak ellenére elrontották a négyéves szöktetési szabályt, hogy az nyilvánosan ki lett hirdetve a Birodalom teljes területén, érc táblákon örökítve meg. Szerinte *„a hiba 36 éven át megmaradt: ezekhez az évekhez 12 napot toldottak a 9 helyett. De ezt a tévedést kiigazította később Augustus császár, aki elrendelte, hogy a következő 12 évben egyetlen napot sem iktassanak be, hogy a három nap, amelyek a papok elhamarkodott döntéséből kifolyólag felszaporodtak a következő 12 évben beiktatás híján, elnyelődjenek.”*

A magát roppant művelt pogánynak tetető Macrobius egy banánhéjon elcsúszott. Megfeledkezett arról, hogy az egyiptomi papok által nagyon jól ismert ünnepi naptárt, más néven a julián naptárt i. e. 30-ban az actiumi csata után Egyiptomban is bevezették. Ott pedig nem lett volna semmi esélye a háromévenkénti szöktetésnek. (Szerintem Rómában sem volt, hiszen Caesar „szakértőjét” M. Flaviust nem gyilkolták meg március idusán.)

**Így a Hungár naptár nem számol naptárrontással, és
augustusi reformmal sem!**

Ezen túlmenően úgy tartom, hogy a Sextilis hónap, a későbbi augusztusunk Caesar óta 31 napos! Ebben a római régészek csak támogatni tudnak.

A Julián naptár bevezetése óta eltelt 35 év, és közzismert, hogy a Föld nem 365 és egynegyed nap alatt, hanem 365 nap 5 óra és 48 perc alatt fordul meg a Nap körül, s ez a 12 percnyi évhiba lassan, de biztosan „elrontja” az eredetileg március 21-hez rögzített tavaszpontot. (A tavaszi napéjegyenlőség bekövetkeztének időpontja.)

A békeoltár felszentelésének évében – hagy. I. e. 9./i. sz. 190. – például a tavaszi napéjegyenlőség már március 20-án 17 óra 53 körül következett be. Ebben az időszakban kétéves váltakozásban március 20. és 21-e között ingadozott már a tavaszi napéjegyenlőség bekövetkeztének időpontja. A szakemberek előtt ismert, hogy egy március 21-i tavaszi napéjegyenlőség meghatároz egy szeptember 23-i őszi napéj-

egyenlőséget, kb. tíz óra hozzáadásával. Tehát abban az évben az őszi napéjegyenlőség szeptember 23-án hajnalban következett be.

Az őszi napéjegyenlőség ezután minden évben – egészen Augustus i. sz. 212 augusztus 19-én [hagy. i. sz. 14] bekövetkezett haláláig – szeptember 23-ra esett, és ezen a napon az óriás napóra napéjegyenlőség vonala a békeoltárra vetült.

A figyelmes olvasó észrevehette, hogy a Hungár naptár kezdete és Gergely reformja között 1428 év telt el, amely nincs szinkronban a 10 napos korrekcióval. Ez az időmennyiség 11 nap korrekciót feltételez, amely súlyos ellentmondásnak látszik egy olyan helyzetben, amikor azt állítom, hogy Caesar, de Augustus csillagásza napéjegyenlőségi órát megközelítő pontossággal tudták meghatározni a tropikus év hosszát, és a két napéjegyenlőség bekövetkeztének időpontját. Meg kell nyugtatnom az olvasót, az ellentmondás csak látszólagos, amint azt már előző könyveimben is olvashatták. Egy apróság ugyanis elkerülte a kutatók figyelmét. Gergely pápa naptárát nem a domináns március 21-i tavaszi napéjegyenlőségek tartományába helyezte vissza, hanem a domináns március 20-i időszakba. A Hungár naptár grafikonjai segítségével mindezt láthatóvá is tettem.

A laikus olvasónak sem nehéz belátni, hogy egy helyreállított március 20-a és egy eredeti március 21. között nem tíznapnyi a korrekció, hanem 11 nap van. 10 nap korrekcióval csak a március 20-i tavaszi napéjegyenlőségek tartományába lehet visszajutni, amely mai tudásunk szerint az i. sz. 285 és 385 között található.

10 nap korrekcióval így nem $130 \times 10 = 1300$ évet, hanem $130 \times 11 = 1430$ évet támaszt alá, teoretikusan ennyivel előtte vezették be a Julián naptárat. Ez teoretikusan a $1582 - 1430 = 152$ -es évet jelenti!

A Hungár naptár mindenre kiterjedő gondossággal, az újhold január elsejei megjelenésével a Julián naptár kezdőévét egészen pontosan a 154-es évre teszi! A Hungár naptár tantézis elfogadásával megszűnik a Gergely naptárreformja körüli „anomália”, nincs ellentmondás, jó az eredmény úgy visszamenőleg, mint 3000 évre előre.

Lehet fanyalogni, elutálni ezt a visszaszámolási módszert, lehet megkérdőjelezni a szökőévek kiosztásának szakadatlan rendszerét, de a tudomány saját csapdájában van, hiszen még a Caesar előtti időkre is alkalmazzák a négyévenkénti szabályos szöktetést.

Ez a kezdés 198 év eltérést jelent, az akadémiák által hitelesített, a közoktatásban kizárólagosan tanított hivatalos állásponttal szemben.

A közsímert angol közmondás szerint a puding próbája az evés. Lásuk, mennyire állja ki ezt a próbát ez a merész (?) hipotézis!

AZ ASZTRONÓMIA A TÖRTÉNETTUDOMÁNY SZOLGÁLATÁBAN

Közismert, hogy számtalan csillagászati megfigyelés maradt fenn különféle krónikákban, régi útleírásokban, amelyeket már régóta próbálnak időben beazonosítani több-kevesebb sikerrel. Nem titok a történészek előtt, hogy a történelmet csak utólag írják, leginkább a győztesek, tehát nagyon oda kell figyelni minden leírás igazságtartalmára.

Azt is tudjuk, hogy történelmi nap- és holdfogyatkozások hitelesítik a történelmi kronológia évszámait, amelyekkel a mai tudomány mintegy 2800 évre visszamenőleg bátran számol.

Amennyiben ezek a történelmi nap- és holdfogyatkozások helyesen kerültek meghatározásra, nincs lehetőségünk fantom, kitalált, történelmet keresni Julius Caesar és Gergely pápa kora között. Az akadémikus tudományok éppen ezekre támaszkodva biztosítanak bennünket, hogy a kronológiánkkal semmi baj.

Ma teljesen biztos sarokpontok határozzák meg időszámításunkat, mint például a kezdet i. e. 45. (BC 45), vagy i. e. 44. (BC 44) márciusának idusa, amikor Caesart megölték. Ugyanilyen fontos sarokpont az időszámításunkban az i. sz. 14-es (AD 14) esztendő, annak is augusztus hónapjának 19. napja, amikor Augusztus császár Nolában (Nápoly közelében) meghalt.

A római kronológia hitelesítéséhez a történelmi forrásokban fennmaradt nap és holdfogyatkozás leírások adnak jó lehetőséget.

Az akadémikus tudományok is erre a módszerre esküsznek, bár eredményeik láttán folyamatos az elbizonytalanodásuk.

Száz évvel ezelőtt F. K. Ginzel monumentális munkájában (Spezielle Kanon der Sonnen- und Mondfinsternisse... von 900 vor Chr. bis 600 nach Chr.) még 60 nap- és holdfogyatkozást azonosított be a Nyugat-római Birodalom bukásának időpontjáig. [Hagy. I. sz. 476-ig]

1970-re Robert R. Newton a JOHNS HOPKINS EGYETEM professzora szerint az antik „megfigyelések” négyötöde pontatlan, vagy megbízhatatlan. A legújabb kutatás még ennél is elszomorítóbb következtetésre jutott.

F. Richard Stephenson, HISTORICAL ECLIPSES AND EARTH'S ROTATION című könyvében a Julián naptár első 300 évében mindössze két kérdőjeles európai napfogyatkozást szerepeltet. Sajnos az általa szerepeltetett kínai napfogyatkozások azért nem érnek semmit római katolikus kronológiánk igazolására, mert nem volt korabeli szinkronizáció a római és kínai császárok között, és a kínai kronológiát a római pápák által 1582 után Kínába küldött jezsuita papok állapították meg visszaszámolással...

A Hungár naptár szerint egyáltalán nincs gond az antik napfogyatkozások hihetőségével, csak az időtengelyen jó helyen, 200 évvel közelebb kell keresni – ahol soha senki eddig nem kereste – őket! „A végső visszaszámlálás” című könyvemben ezt megtettem, itt csak az eredményeket kivonatolom.

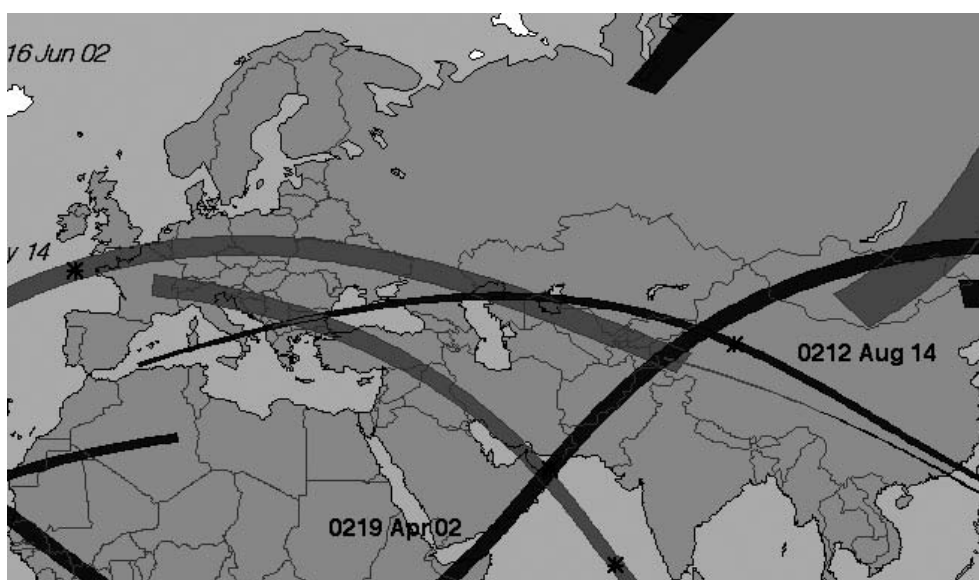

A fentiekben már említettem, hogy Augustus császár a hagyományos kronológia szerint AD 14-ben a Nápoly melletti Nolában halt meg augusztus hónap 19-én. Ez a Hungár naptár szerint az i. sz. 212. évet jelenti.

Az érdekesség kedvéért ismerkedjünk meg évünk adataival;

A tavaszi napéjegyenlőség március 21-én hajnali 2 órakor, az őszi napéjegyenlőség szeptember 23-án 12 óra körül következett be.

Augustus császár halála előtt nem sokkal az irodalmi források egy napfogyatkozást említenek Nola helyszínnel. (H. Z. A végső visszaszámlálás 16–21. old)

58 évvel a Julián naptár bevezetése után i. sz. 212. aug. 14-én, tehát öt nappal Augustus császár halála előtt egy minden igényt kielégítő napfogyatkozást jeleznek a különféle csillagászati programok. Jól egészíti ki ezt a napfogyatkozást egy holdfogyatkozás, amely Tibérius uralkodásának első évéhez köthető, és pannóniai légiók lázadásával volt összefüggésben. Ennek dátuma i. sz. 213. január 24-e volt.

Gondolom magától is rájön az olvasó, hogy az akadémikus tudomány nem tud napfogyatkozással szolgálni a hagyományos i. sz. 14. évre...

400 évi keresés után adták fel a küzdelmet a következő D. Justin Schove által megfogalmazott véleménnyel:

„A régi időkben gyakori volt az, hogy egy nevezetes személy halála körüli időpontban a napnak egy fogyatkozást tulajdonítottak. Egy ilyen állítás általában nem jelent többet, mint egy szokványos irodalmi tiszteletadást. Augustus sem kivétel ez alól.”

Általában lehet, de ebben az esetben nem!

Ez az egy napfogyatkozás eldöntötte a kronológiai vitát a Hungár naptár javára a hagyományos, tévesen megállapított ma is használt, tanított időszámítással szemben.

Egy bizonyos írásban megörökített esemény csak akkor nyer történelmi jelleget, ha meg tudjuk állapítani, hogy hol és mikor történt az adott esemény, különben a helye a legendák, mondák világába vezet. A matematika és a csillagászat nélkül a történelem zűrzavar volna, s a kapitóliumi ludak a sedani fegyverletétel mellett foglalnának helyet.

E gondolatok tudomásul vételével, és az agyonhallgatás megtörésére kénytelen vagyok elemista módszerekhez folyamodni, hogy minél többen, minél előbb megértsék, hogyan keletkezhetett 200 évnyi kitárlt történelem időtengelyünkön, ki volt a naptárátállító, és azt mikor és hogyan valósította meg.

Fentiek értékeléséhez nem elhanyagolható momentum az, hogy teljes napfogyatkozás a Föld egy meghatározott pontján 200 évnél nagyobb időközönként fordulhat elő, tehát meglehetősen ritka tűnemény, mondjuk egy holdfogyatkozással összehasonlítva. Ezért is alkalmas pontos időmeghatározásra.

VISSZA A KEZDETEKHEZ

I. sz. 153. év, [Hagy. i. e. 46. vagy BC 46, a.u.c. 708]

Julius Caesar, aki ebben az évben egy személyben volt főpap (pontifex maximus) konzul és diktátor, két 27 napos – a polgárháború időszakában korábban kihagyott – intercalaris beiktatásával, visszahelyezéssel, helyreállította a római naptárat. Ebben az évben a napok száma $354 + 54 = 408$ volt.

(Hungár naptár 2004, 91-177 old.)

I. sz. 154. év, [Hagy. i. e. 45 vagy BC 45, a.u.c. 709]

A Julián naptár kezdőéve, Caesar az egész római birodalom korlátlan ura. Ebben az évben adoptálta és tette meg vagyona örökösének Octavianust, a későbbi Augustus császárt.

I. sz. 155. év, [Hagy. i. e. 44 vagy BC 44, a.u.c. 710]

A köztársaság hívei, élükön Brutusszal és Cassiusszal meggyilkolják Caesart.

I. sz. 156. év [Hagy. i. e. 43 vagy BC 43, a.u.c. 711]

Octavianus, Antonius és Lépidus galliai helytartó megköti második triumvirátust, amelyet a római népgyűlés törvényesít.

I. sz. 164. év [Hagy. i. e. 35 vagy BC 35, a.u.c. 719]

A Húsvéti krónika szerint Poplicola és Nerva konzulságának évében napfogyatkozás volt. Ez a napfogyatkozás szeptember negyedikén a Földközi tenger teljes medencéjében megfigyelhető volt.

I. sz. 168. év [Hagy. i. e. 31 vagy BC 31, a.u.c. 723]

A világalomért vívott harcban Antonius flottája vereséget szenved az actiumi csatában. A Húsvéti krónika szerint ebben az évben Octavianus és Messala Corvinus konzulsága idején napfogyatkozás volt. A helyszín nincs említve, így a dec. 17-én nem sokkal napfelkelte után Alexandriában látható napfogyatkozást minden további nélkül elfogadhatjuk azonosításnak.

I. sz. 194. év. [Hagy. i. e. 5 vagy BC 5, a.u.c. 749]

Jézus Krisztus születésének hipotetikus éve, feltételezve, hogy 33 évet élt. (i. sz. 227- 33=194!)

I. sz. 195. év. [Hagy. i. e. 4 vagy BC 4, a.u.c. 750]

Január 13-án holdfogyatkozás. Január végére tehető Heródes halála. Ebben a csillagászati évben a zsidók a korabeli Julián naptár szerint március 29-én napnyugtakor észlelték a 32 órás újholdsarlót, és ez kijelölte számukra a Niszán hó első napját. A pászka ünnepe amelyet Niszán 15-től 21-ig tartottak április 12-18-ra esett.

I. sz. 197. év [Hagy. i. e. 2 vagy BC 2, a.u.c. 752]

Erre az évre vonatkozóan Dio Cassius LV. Könyvében L. Cornelius Lentulus és M. Valerius Messala konzulsága idején napfogyatkozást jelez. Ez június 3-án következett be, helyszínként a teljes Földközi-tenger medencéje szóba jöhet. E napfogyatkozás értékelése kapcsán rettenetes szarvashibát vétettek az akadémikusok. Mivel nem találtak használható napfogyatkozást a hagyományos BC 2, BC 3 táján, egy kicsit megváltoztatták forrásukban a konzulok nevét, zárójeles kiegészítésekkel. Így alkottak egy a relatív római kronológiától is 8 évvel eltérő fantom napfogyatkozást, – i. sz. 5. – amelyet a korabeli Amazonas folyó környékén lakók tényleg jól láthattak. (Részletesebben „A végső visszaszámlálás”-ban)

I. sz. 198. év [Hagy. i. e. 1 vagy BC 1, a.u.c. 753]

Csillagászok tudományosan szokták „nulladik” évnek nevezni, de a 198 év hiba a jövőben mentesíteni fogja őket ettől a kényelmetlenségtől.

I. sz. 199. év [Hagy. i. sz. 1 vagy AD 1, a.u.c. 754]

A keresztény időszámítás kezdete; Jézus születésének hagyományosan elfogadott időpontja. Természetesen az akadémikusok szerint is téves, bár ők a tévedés nagyságát 5-7 évben szokták meghatározni. A Hungár naptár ezt a „tévedést” 194 évre teszi.

Ezt a hibát szokás egy 500 évvel később élő Dionysius Exiguus nyakába varrni, de mint később látni fogjuk, az ő általa visszszámolva megalkotott kezdőév a csillagászati i. sz. 191. évet takarja. Csak nem vették észre. De majd ennek tárgyalására is sor fog kerülni. Mindenesetre rögzítsük még egyszer a fogalmat; Jézus születésének, azaz „az Úr megtestesülésének” éve lett az *új időszámítás 1. éve*, amely azonos a 195. olimpiai játékok évével. [195/1], Róma alapításának 754. évével, valamint a Szeleukida-számítás 312. évével. A Krisztus születését megelőző eseményeket csak a XVII. Század óta keltezik „Krisztus születése előtt” [BC] jelzéssel. Ennyi bizonytalanság után igazán nem kell csodálkoznia az olvasónak, hogy a kezdetben 198 év hibát igazoló Hungár naptár eltérése a hagyományos kronológiától előbb 194 év hibára, majd a 9. századra, 190 évre fog csökkenni. Magától értetődően a hiba meg is fog szűnni, egész pontosan az i. sz. 1206. évben.

I. sz. 212. év [Hagy. i. sz. 14. vagy AD 14, a.u.c. 767]

Kimozdíthatatlan sarokpont a hagyományos történelmi kronológiában, hiszen ekkor hal meg Augustus császár Nolában augusztus hónap 19-én. Ezt a fentiekben egy mutató napfogyatkozással is sikerült alátámasztanom. [i. sz. 212. aug. 14!]

I. sz. 213. év [Hagy. i. sz. 15. vagy AD 15, a.u.c. 768]

Egy holdfogyatkozással alátámasztott pannóniai lázadás Tibérius császár uralkodásának kezdetén. [i. sz. 213. jan. 24!]

I. sz. 212–235-ig [Hagy. i. sz. 14–37] Tibérius uralkodása

A helyes időrend megállapításában már nagy segítségünkre van a numizmatika, hiszen Tibériustól az uralkodás minden évét megörökítik a pénzverdék.

Jézus Krisztus kereszthalála időpontjának meghatározása

I. sz. 227. év [Hagy. i. sz. 29 vagy AD 29, a.u.c. 782]

április 227							
hé	ke	sz	cs	pé	sz	va	
							1
2	3	4	5	6	7	8	
9	10	11	12	13	14	15	
16	17	18	19	20	21	22	
23	24	25	26	27	28	29	
30							
3:● 11:● 19:☾ 26:●							

Jézus keresztre feszítésének éve. Napra pontosan tudjuk, hiszen Niszán 14-én a zsidó pászka ünnep előnapján egy holdfogyatkozás idején szenved kereszthalált. A dátum visszaszámolással 227. április 19-re [csütörtökre] esik.

A Hungár naptár két évvel eltérő szöketeési rendszerével ez akkoriban április 18-ára, a zsidó időszámítás szerint péntekre esett. Itt szeretném megjegyezni, hogy a tu-

dósok évszázadok óta az evangélisták nyomán napfogyatkozás után kutatnak, annak ellenére, hogy tudják telihold idején csak holdfogyatkozás lehetséges. A Lukács evangélistánál említett három órás sötétség csak holdfogyatkozásra vonatkozhat, mert egy napfogyatkozás maximum öt percre tudja elsötétíteni az eget. A forrásokban említett pénteki nap miatt kénytelen vagyok rekonstruálni az évet a Jeruzsálem koordinátáira számított holdfázisokkal.

(A NASA UT időre visszaszámolt adatai a 227-es évre a következők:

Újholdak február 3. 20:57, március 5. 06:16, április 3. 15:43, telihold április 19-én 03:51-kor, delta-T = 2 óra)

A keretek adottak, a helyszín Jeruzsálem, a számítást pedig a korai még nem rögzített, tapasztalati alapon működő zsidó naptár alapján ismertetem.

Ebben az évben a zsidó naptár utolsó hónapjának – az Adar – első napja a Hungár naptár szerint február 4-ére esett.

Year	New	Moon Quarter	First Moon	Full Quarter	Last	Delta T			
227	Jan 5	10:58	Jan 12	03:10	Jan 20	03:52	Jan 28	04:28	02h20m
	Feb 3	20:51	Feb 10	17:59	Feb 18	22:03	Feb 26	15:41	
	Mar 5	06:09	Mar 12	10:40	Mar 20	14:13	Mar 27	23:16	
	Apr 3	15:36	Apr 11	04:13	Apr 19	03:46 t	Apr 26	04:27	
	May 3	01:49 A	May 10	21:46	May 18	14:37	May 25	08:49	
	Jun 1	13:17	Jun 9	14:39	Jun 16	23:17	Jun 23	13:58	
	Jul 1	02:20	Jul 9	06:15	Jul 16	06:43	Jul 22	21:19	
	Jul 30	17:09	Aug 7	20:02	Aug 14	14:06	Aug 21	07:58	
	Aug 29	09:34	Sep 6	07:43	Sep 12	22:32	Sep 19	22:26	
	Sep 28	02:57	Oct 5	17:28	Oct 12	08:51 t	Oct 19	16:39	
	Oct 27	20:05 P	Nov 4	01:53	Nov 10	21:20	Nov 18	13:46	
	Nov 26	11:45	Dec 3	09:54	Dec 10	11:53	Dec 18	11:57	Dec 26 01:16

A konjunkció vagy magyarosabban a holdújulás február 2-án este 23 óra körül következett be.

Reálisan február 4-én este láthatták meg a hajszálvékony holdsarlót, és ezzel elkezdődött az utolsó hónap első napja. Másnap délelőtt, még mindig a hónap első napján, kimentek a mezőre és megállapították, hogy még nem kelt ki az árpa. Ez csak annyit jelentett, hogy a következő hónap nem Niszán lesz, hanem előtte még beiktatandó Adar után a Veadar hónap. Két hónap elteltével a holdújulás április 3-án hajnali 1 órakor következett be, tehát reálisan április 5-én este észlelték a holdsarlót és ezzel megkezdődött az új év Niszán hónappal.

Niszán 15-én este kezdődött a pászka és tartott 21-ig.

Niszán 15-e Mózes szerint az „ünnep szombatja” tehát mindig szombat vagy „szabat”, amelyet mint láttunk a Hold fázisai határoznak meg.

Mivel ismerjük a Holdfázis hosszát – 29,53 nap – valamint azt, hogy melyik napra esik a Niszán 1, könnyen megállapítható, hogy Niszán 15-e mindig telehold utánra esik. Így volt ez a 227. évben is, ráadásul ott egy holdfogyatkozás bizonyíthatóan Niszán 14-re esett. Ebből az is világossá vált, hogy a korai zsidó naptárban a hét napjait, pontosabban

a szombatot az újév Holdfázisa jelöli ki, és így az ünnep előkészületi napja is ***mindig péntek!***

Tehát semmi értelme a hét napjainak szakadatlan visszaszámolásával kikövetkeztetni Nagypéntek idejét, ahogy ezt megpróbálta tenni 1000 év kutatása.

Ha valaki egy kicsit túl későinek találja a 227. április 18-i holdfogyatkozás időpontját, megnyugtathatom, hogy a delta-T hipotézis mögött nincs szilárd elmélet. Tudósaink egy kicsit túl gyorsan lassítják Földünk tengelykörüli forgását...

A Hungár naptár elfogadása után újra kell számolni a delta-T-t, és nem lennék meglepődve, ha holdfogyatkozásunk 1 – 1.5 órával előbb kezdődne.

TOVÁBBI, A HUNGÁR NAPTÁR KRONOLÓGIÁJÁT HITELESÍTŐ ÓKORI NAPFOGYATKOZÁSOK

Eddig felsorolt napfogyatkozásaimmal szemben az akadémikus tudomány nem sokat tudott felhozni „igaza”, téves kronológiája bizonyítására. A Julián naptár első hatvan éve vizsgálata után megállapítható, hogy a relatív kronológia tökéletes, a szaktörténészek napfogyatkozások nélkül is remekül rekonstruálták a római történelmet. Azzal a 198 év eltéréssel, amely a naptárkezdéstől nyomon követhető. Ez igaz a későbbi századokra is, ahol a numizmatika veszi át a fő szerepet a császárok uralkodási éveinek meghatározásához. Az itt kivonatoltan szereplő napfogyatkozások részletesen ki vannak dolgozva a 2005-ben megjelent *„A végső visszaszámlálás”* című könyvemben.

A Hungár naptár kronológiájának bizonyítására különösen érdekesek azok a fogyatkozások, amelyek a szakkönyvekben „téveseknek” minősülnek, mert nem találják, nem találhatják azokat ott a 198 év eltérés miatt. (Eddig csak ilyeneket tárgyaltam.)

Nagyságrenddel megrázóbb erejű egy olyan ókori napfogyatkozás, amely napra pontos Julián naptárban kifejezve, ugyanakkor nem is láthatták!

A tudományos szakirodalom CLAUDIUS MEGJÓSOLT „FOGYATKOZÁSA” néven tartja számon ezt a „gyöngyszemet”, amelyet a humanisták ajándékoztak a művelt emberiségnek.

Arról van szó, hogy a forrás szerint Claudius császár születésnapjára – augusztus 1. – napfogyatkozást jeleztek előre, és a császár ezt proklamáció formájában ismertette volna Róma népével, némi tudományos ismeretterjesztéssel megfűszerezve.

(Mikor lesz, mennyi ideig tart, mi az oka a napfogyatkozásnak, stb.)

A konzulok nevéből egyértelmű, hogy a hagyományos i. sz. 45. évre vonatkozik. Mit ad Isten, a Julián naptár bevezetése előtt 109 évvel, tényleg volt napfogyatkozás Földünkön, de azt nem láthatták Rómában

nemcsak Claudius császár alattvalói, de a 200 évvel korábban élő derék köztársaságiak sem. Nagyon látványos jelenség lehetett az afrikai Dakarban, és az Indiai Óceán felett a Maldív-szigetektől délre...

A tudósok tudják, hogy nem volt látható Rómában, és egymásra hivatkozva tologatják a felelősséget a napfogyatkozás értékelésével kapcsolatban. Önmagukat azzal nyugtatják, hogy végső soron kiszámolt [visszaszámolt?] napfogyatkozással van dolgunk és nem megfigyeléssel. De hol marad a forráskritika?

Mikortól tud az emberiség napfogyatkozást előre jelezni, vagy visszaszámolni?

Persze nem szívesen válnának meg tőle, hiszen ez a napfogyatkozás igazolná az ókori Julián naptár pontosságát, annak napjainkig nyomon követhető szabályszerűségét. Egy ilyen Rómában nem látható, de mégis „feljegyzett”, tehát visszaszámolt napfogyatkozás alapjaiban rendíti meg a tudomány teljes felépítményének rendszerét, a C-14-es vizsgálatok hihetőségét és a paleográfia „tudományát”!

Amikor pedig azt fájlalják, hogy az emberiség nagy bánatára Tacitus ezzel a korrall foglalkozó évkönyvei nem maradtak fenn, már nem tudom, hogy sírjak vagy nevessek!

Mindenesetre érdemes megjegyezni, hogy Claudius császár i. sz. 239–252 között uralkodott. És nincs túl nagy jelentősége, hogy mikor volt a születésnapja.

Az eddig felsorakoztatott események világosan jelzik, hogy Néró császár i. sz. 252–266 között uralkodott, így Agrippinát nem gyilkolhatták meg i. sz. 59 április 30-án, amikor Szicíliától délre megfigyelhető volt egy teljes napfogyatkozás. Hiába adja meg nekünk napra pontosan Plinius a dátumot, ezzel csak azt árulja el, hogy tud számolni, ráadásul veszi a bátorságot és Örményországra is megadja az **óra-adatot!** (Campániában a nap 7. és 8. órája között és Örményországban a nap 10. és 11. órája között.)

Figyelemre méltó pontosság az „**ókorból**” egy olyan szerzőtől, akinek zavaros nézetei vannak az évsarokpontok dátumairól, és harminc-éves hibával ismeri korának konzuljait. Dio Cassius kivonatolója még azt is tudomásunkra hozza, hogy a csillagok láthatóvá váltak Rómában...

Ezt a kutatás művészi szabadossággént szokta értékelni.

A tudományos történeti napfogyatkozások szakirodalmát olvasgatva különösen fontosak számomra azok az események, amelyeket időben jól el lehet helyezni a hagyományos kronológia rendszerében, ugyanakkor közel s távol nem találni ott nap- vagy holdfogyatkozást. Ilye eseményeket – két napfogyatkozást – örökített meg számunkra Philostratus, aki után „*Apollonius napfogyatkozásainak*” szokták nevezni. Már régóta történelmi regénynek minősítik Philostratus Tyana-béli Apollonius életét ismertető művét, valószínű azért is mert napfogyatkozásait nem sikerült beazonosítani. Pedig a műből az is kiderül, hogy röviddel a napfogyatkozás előtt Apollonius egy hús-vér igazi konzullal találkozik, aki a hagyományos kronológia AD 66. évében volt konzul. Elfogadva az ajánlott helyszínt, Rómát i. sz. 265. április 3-án nem sokkal napnyugta előtt egy látványos napfogyatkozást figyelhettek meg a rómaiak.

A történészeknek ez után csak azt kell tudomásul venniük, hogy Telesinus konzuli hivatala erre az évre teendő!

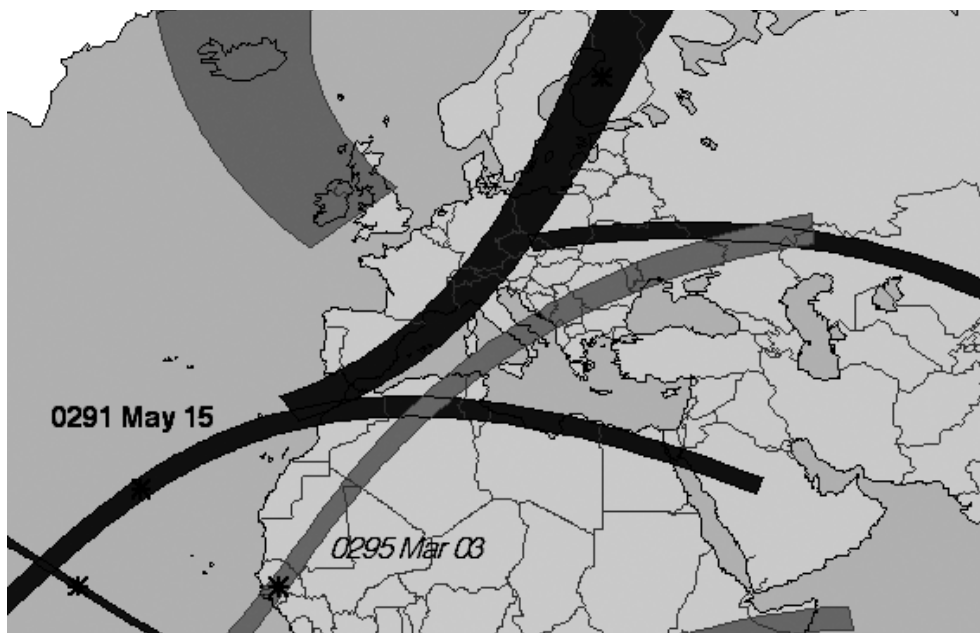
Azok kedvéért, akik a 198 év kapcsán fatális véletlenre gyanakodnának, megvizsgáljuk Philostratus „LÁTHATATLAN MÁSODIK APOLLONIAN FOGYATKOZÁSÁT”.

Ezt az eseményt **AD 95** környékére helyezik a forrás vizsgálata alapján, amely 28 év különbséget feltételez az első napfogyatkozáshoz képest. Ebben az esetben a tudomány határozottan elutasító álláspontra helyezkedett. Pedig szerző a helyszínt is megnevezi; „Apollonius Görögországban volt.”

A forrás azt is jelzi, hogy gyűrűs napfogyatkozás jelez a szerző, valamint azt is megtudhatjuk a 25. fejezetből, hogy mindez Domitianus meggyilkolása – a hagyományos kronológia **AD 96** szept. 18 – körül történt.

Ginzel 1899-ben nem talált beilleszthető napfogyatkozást a helyszín és az idő alapján, ezért úgy tekintette a leírást, mint egy fogyatkozástól eltérő valamilyen más eseményre utalót.

Ettől függetlenül akadtak kutatók, akik, az **AD 95** máj. 22-i Indiai Óceán felett kezdődő és a Csendes Óceán felett végződő napfogyatkozással azonosították...

Nem áll szándékomban követni őket, hiszen **HC/CE 295** március 3-án ott is látható egy gyűrűs napfogyatkozás, ahol kell; Görögországban!

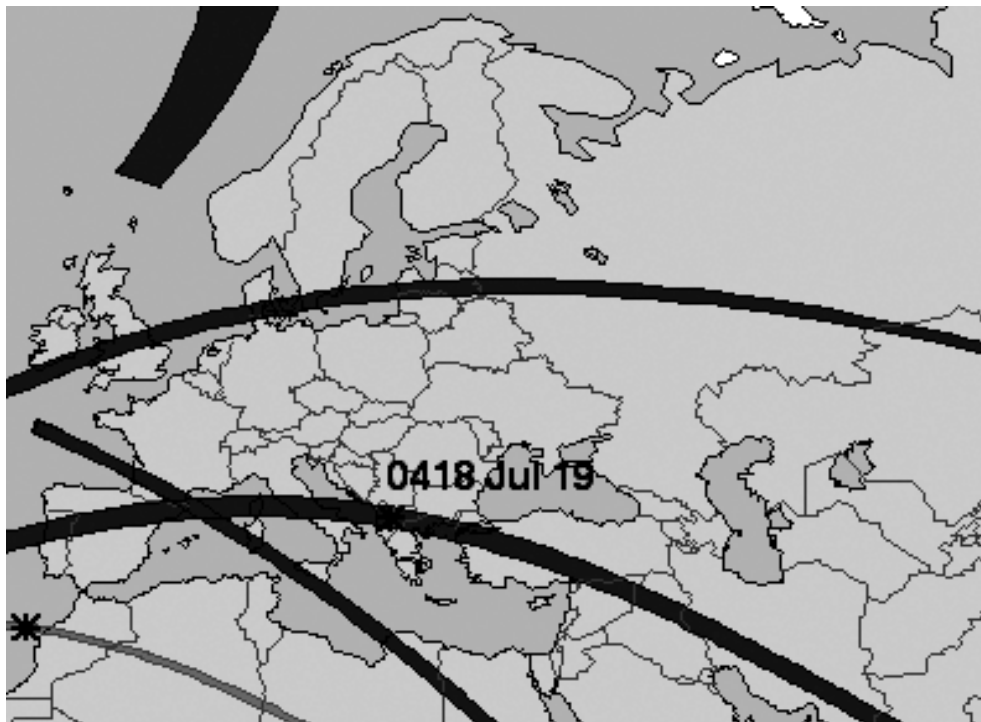
Mivel a napfogyatkozás tökéletesen látszik Rómában is felmerül a lehetőség, hogy más forrásrendszerben író szerző is megemlékezett erről az eseményről.

Nerva császárról szólva Sextus Aurelius Róma történetének kivonata a császár halálát összefüggésbe hozza egy napfogyatkozással.

Nerva halálának időpontja Augustus halálához hasonlóan egy kimozdíthatatlan, napra pontos dátum, [AD 98. jan. 25] ehhez képest a hagyományos kronológiának sincs ajánlata. Figyelembe véve az alig kétévnyi időtávolságot, és feltételezve, hogy az irodalmi forrás téves hónap nap pontossággal hagyományozta ránk Nerva halálának időpontját, előfordulhat, hogy a különböző források egy és ugyanazon napfogyatkozásra vonatkoznak a görögországi Apollónián és a római Nerva kapcsán. Ebben az esetben már megint van egy igazi napfogyatkozásunk a hagyományosan „hamissal” ellentétben.

Bátran merem ajánlani a kutatók figyelmébe a 295.március 3-i időpontot, mint a római történelem új kimozdíthatatlan kronológiai sarokpontját! Nerva halála!

Így Trajánus császár i. sz. 295-től 314-ig, míg Hadrianus császár i. sz. 314-től 335-ig uralkodik. Ez 197 év eltérés a hagyományos kronológiától, és mindössze egy év eltérés a relatív római kronológiától. Sajnos sarokpontoszerű hitelesítő napfogyatkozásunk ezekre az időszakokra sem nekünk, sem a hagyományos kronológia szerint kutatóknak sincs, egészen az i. sz. 418. esztendőig.

A 418. július 19-én bekövetkező napfogyatkozás segítségével megállapítható Caracalla császár meggyilkolásának éve, a 417. esztendő.

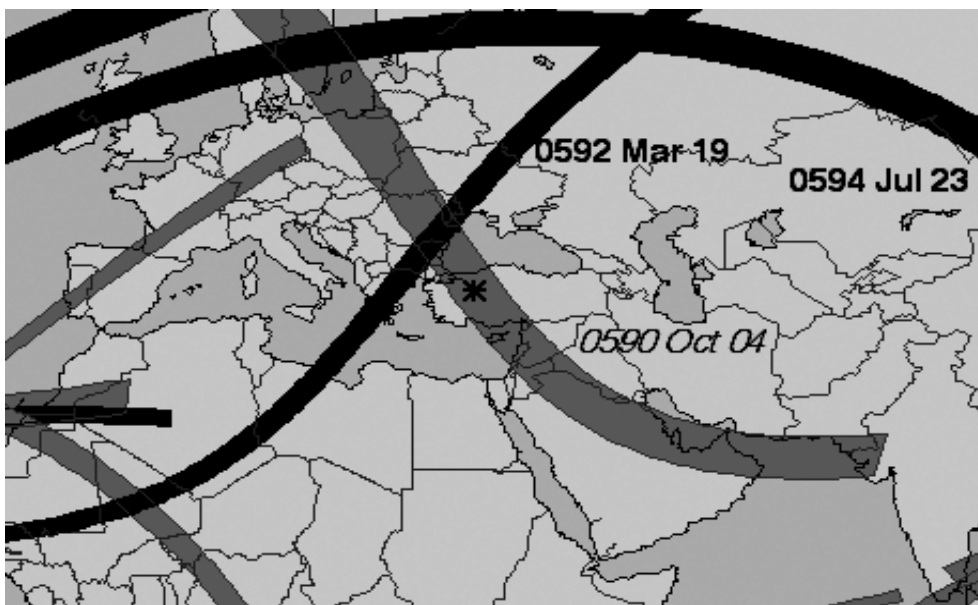

Az érme felirata:
IMP PHILIPPUS AVG,
SAECULUM NOVUM

Az i. sz. 445. évben megünnepelték Róma város fennállásának 1000. évét.

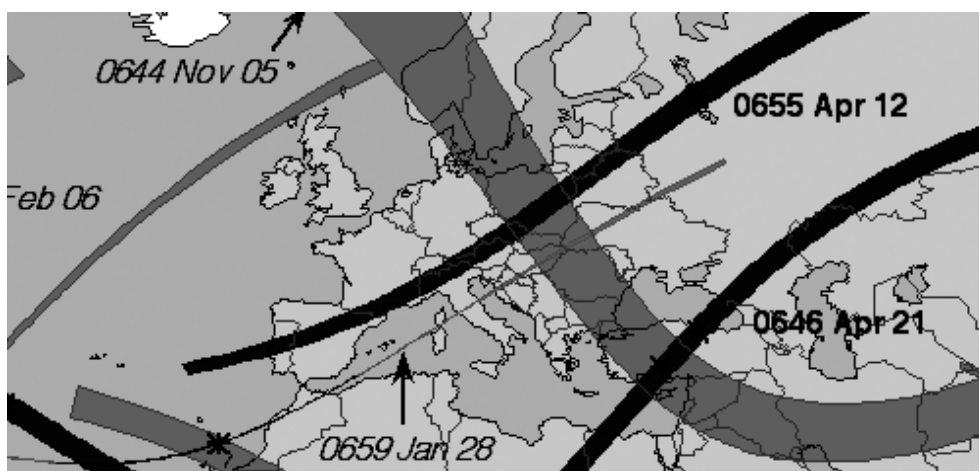
A 487. november elsején megfigyelt, a Consularia Constantinopola forrás szerint Tiberianus és Dione konzulságához kötött napfogyatkozás a hagyományos AD 291-es évet jelöli ki. (196 év eltérés.) Ebben az esetben sincs értelme egy jól azonosított napfogyatkozást téves ötletekhez hasonlítani.

A kutatás többszörösen irodalmi kitalálásnak tartja Szent Jeromos betlehemi tartózkodásához köthető napfogyatkozást, mivel AD 350 és AD 420 között nem találni komolyabb napfogyatkozást. A Hungár naptár rendszerében az i. sz. 590. október 4-i napfogyatkozás perdöntően igazolja, hogy nem kitalációról van szó! Ebben az esetben sincs lehetőségünk hasonlítani egy tényleges, jól azonosított napfogyatkozást az elvetélt ötletekhez.

A Hungár naptár segítségével évre, hónapra pontosan megállapítható, mikor fosztotta ki Alarik szarmata/géta király Rómát.

Az i. sz. 410. június 18-a azért nem lehetett jó, mert először is nem látták csak Marokkóban, másodszor, mert nem augusztusban volt...

A mielőbbi tisztánlátás érdekében minél előbb tanítani kellene az iskolákban, hogy a helyes csillagászati időpont az i. sz. 603. esztendő, a napfogyatkozás időpontja pedig augusztus 12!

A Alarik fiktív napfogyatkozása 410-ben tényleg fiktív is volt!

Marcian római császár uralkodásának kezdete a 644. november 5-i napfogyatkozással hitelesíthető a hagyományos AD 450-el szemben. Ehhez az évhez köthető a királyok királyának Atillának a galliai hadjárata. Marcián i. sz. 651-ig uralkodott, majd Leó követte a trónon.

Uralkodásának 9. évét a 659. január 28-i napfogyatkozás hitelesíti.

Ezzel véget is ért az ókor a következő nagyhatású napfogyatkozás – 693. 10. 05. – már a középkorhoz tartozik és Anastasius bizánci császár uralkodásának éveit hitelesíti.

Ott Bizáncban akkoriban már számolják az időt, igaz kicsit szokatlan módon, a világ teremtésétől kiindulva. Gondolhatnánk, itt a megoldás, csak ki kell ötleni, hogy mikor volt a világ teremtése, és máris egy szakszerű, tévedhetetlen időszámítás módhoz jutunk. Sajnos nem ilyen egyszerű, hiszen mintegy 200 féle kiindulási időpontról tudunk.

Miután feltett szándékunk az, hogy kiderítsük hol történt időugrás – hiszen a 200 év időcsúszást elég markánsan sikerült bizonyítanom az ókor teljes idején keresztül – alaposabban szemügyre kell vennünk mai polgári időszámításunk kialakulását, amely nem más mint a római katolikus keresztény időszámítás. Ezt azonban meg kell, hogy előzze az „éra” fogalom tisztázása.

AZ ÉRÁK

Amint azt az előbbiekben láthattuk a kronológia az idő általunk közvetlenül érzékelt legnagyobb egységével, az évvel dolgozik. Ráadásul visszafelé. Megértem azt is, hogy emberi visszaszámolás, tehát lehet benne hibázni. Még nagyot is. Minél távolabbra megyünk vissza az időben annál nagyobbat. Az évek számlálása sokféle lehet, nem kívánom őket ismertetni, inkább az évek végtelen sorára terjedő érák lesznek érdekesek dolgozatom szempontjából. Az éra valamely történeti eseménytől vagy természeti tüneménytől számított évek folytonos sora. Az eseményt, amelyből az évszámítás kiindul nevezzük az éra kezdőpontjának epochájának.

A keresztény időszámítás könnyebb megértése érdekében meg kell ismerkednünk a keresztény világérákkal is, hiszen megelőzik azt, sőt kifejezetten azokra támaszkodik.

„...az Úr előtt egy nap annyi, mint ezer esztendő, és ezer esztendő annyi, mint egy nap.”

A gondolatot a Bibliából kölcsönöztem, Péter második leveléből. De vehettem volna a Koránból is, hiszen *„Allahnál egy nap annyi, mint ezer esztendő abból, amit ti számoltok.”* [22. SZÚRA]

A korai kereszténység történetéből megállapítható, hogy a bibliai teremtetéstörténet a hét napjainak analógiájára alakult ki. A napokat hozzákapcsolták az Ószövetség generációinak rendjéhez, és elnevezték őket Ádám, Noé, Ábrahám, Mózes és Dávid után.

A hatodik világnapot Krisztusnak szentelték. Kezdetben csak a ke-
retek voltak adva, ebből adódott, hogy ha az Úr napjai annyit tesznek mint ezer év, miközben a teremtés hat nap alatt ment végbe, akkor a beteljesedés a 6000. év.

Bármit is írjanak a különféle egymásnak ellentmondó források, ez teoretikusan, matematikailag nem jelenthet mást, mint a „Jézus születése szerinti” időszámítás 5001-re vagy 5000-re teheti az Üdvözítő születését, vagyis a 6. világnap kezdetére. Ennek következtében a Kr. U. 1000. év meghatározó jelentőségű kell, hogy legyen az egyházi időszámításban.

A keresztény világérák kialakításának ideológiai alapja az eszkhatologikus – azaz az utolsó ítélet az emberi történet végcéljának tekintő szemlélet, és ennek egyik megnyilatkozási formája: a khiliazmus. A világtörténet e szemlélet szerint zárt egységet alkot, amely a kezdetektől – az „első ember” megteremtésétől egy isteni ütemterv szerint hatalmas, évezredes korszakokon át halad a Végkifejlet, az eszkhaton, azaz az isteni végítélet felé.

A khiliazmus ennek a történet szemléletnek mintegy számszerű vázát volt hivatva megadni, s ehhez a bibliai teremtéstörténetből szerzett támaszt. A bibliai elbeszélés szerint a teremtés 6 napja után a 7., a szombat a pihenés, lezárás, megnyugvás napja. A teremtés minden napjának az akkor keletkezett emberiség történetében 1000 év felel meg. A teremtés csúcspontja, Ádám, mintegy előképe és párhuzama az emberi történelem csúcspontjának: a megváltást hozó Krisztusnak. Amiként az Úr „a teremtés koronáját”, Ádámot a 6. nap közepén, a legmagasabb napállás idején teremtette – úgy Krisztusnak is az emberi történet 6. évezredének közepe táján, az 5500 körüli évek valamelyikén kell születnie. Az „Úr megtestesülése” (*incarnatio Domini*) után még egy fél ezredig tart a küzdelem a Gonosz erőivel, majd a teremtés 7. ezredének kezdetén, az emberiség történetének Szombatnapján bekövetkezik az Úr másodszori megjelenése parúszia, és az isteni Végítélet, majd a messiási kor.

Ezek az elméletek adták meg a keresztény világérák kronológiai keretét.

Ezek a világérák, amelyek korai kronológiai művekben találhatók, nem a Biblia magyarázata vagy Krisztus születése idejének meghatározása szolgálnak, inkább időszámítási célból készültek. Ezek az írók az egész emberiség korát felölelő időmérő rendszert kívánták előadni. Általában a „*Septuaginta (LXX)*” fordítás kortani adataira támaszkodtak s Krisztusig körülbelül 5500 évet számítanak.

A legfontosabb, legkorábbi világéra Sextus Julius Africanus nevéhez köthető. Világérája szerint Krisztus a világ teremtése (*Anno Mundi*) a továbbiakban Ter. u. 5500. évben született.

A húsvétciklus számoló Hippolütosz évre pontosan követi. Az alexandriai világkorszak-számítást Panodórosz és Anianosz Krisztus születése után 400 évvel már ismeri. Ők 5501-re teszik Krisztus születését. Le is írják!

A Jézus születésére vonatkoztatott 5501-es adatot átveszi Maximus mártír, sőt Syncellus is.

A szakkönyvek egybehangzó tanúsága szerint a VII. századtól bizonyítottan az alexandriai éra terjed el Bizáncban is 5508-as korszakkezdéssel. (Protobizáncinak is szokták nevezni.) A VII. századi Chronicon Paschale világéráját bizánci világérának nevezik 5509-es korszakkezdéssel.

Egyáltalán nem világos, hogyan keletkezett 15 vagy 16 év különbség az alexandriai és a bizánci világéra között, ha az Alexandriából, az időmérés hazájából származott? Keleten ne ismerték volna korábban a világteremtéstől számított időszámítást? Justinianus császár (527–565) idejében nem számították, nem ünnepelték a húsvétot? Ahhoz az indikció, vagy az uralkodás kezdetével induló időszámítás nem lett volna elégséges. Éppen akkor veszik át az időszámítást, amikor az Alexandriában hivatalosan megszűnik az arab hódítás miatt? Valami nem stimmel. Ez csak azt jelentheti, hogy a bizánciak igenis számolták saját fejük szerint 15-16 év eltéréssel Alexandriához képest! Van további problémám is, hiszen Ginzler szerint a bizánci korszakolás nem tört át azonnal a gyakorlatba, mivel ott egészen a X. századig még az alexandriai is előfordul. (Ginzler, III./292.) Ezt úgy kellene értenünk, hogy a császárok és a magánszemélyek Justinianus korától bizánci világéra feltüntetésével dátumozzák okleveleiket, számítják a húsvétot, míg egyes megrögzött bizánci (?) történészek, mint például Theophanes [hagy. 9. sz.] műve elején még alexandriai világérában gondolkodik. Augustus császár idejében VD = 5500-ban születik Jézus Krisztus és 33 évvel később VDXXXIII = 5533-ban feszítik keresztre.

Létezik egy másik számításról, amely a világ teremtésétől Krisztus születéséig eltelt időt csak 5200 évre tette. Eusebiosz nevéhez fűződik, de nyomában Orosius, Viktorius (5201. márc. 25.) néha Béda és a római mártírárták (5199) is használják.

Kaiszareiai Eusebiosz új időszámításának a lényege az, hogy a maradék világtartamot meghosszabbította 300 évvel, hogy az idők vége a 800. évre essék. Krisztus születését eltolta a hatodik világnapon belül, 5500-ról 5200-ra!

Az „*EZER ESZTENDŐ ANNYI MINT EGY NAP*” váza változatlan maradt; csak Krisztus születését tolták el a hatodik világnapon be-

lül. Csak a 801. év kezdetével köszöntene be a hetedik világnap, s talán a végítélet is.

Ha a korabeliek, különösen az időszak vége felé ez alapján számolták volna az időt, biztos, hogy nem került volna számításba Nagy Károly császárrá koronázása éppen a 800. (vagy 801.) évben. Meg lehetünk nyugodva már nem így számolták. Tudtak Dionysius találmányáról, használták is, különben nem lenne lorsche kalendáriumunk, amely nevén nevez egy 789-es évet. Ezt csak annyit jelent, hogy közben egy újabb 200 évvel eltolták a kezdőpontot, teoretikusan nevezhetjük azt a Ter. U. 5000. évre. A „Jézus születése szerinti” időszámítás gyakorlatilag ezt jelenti.

Eddig nincs semmi ördögös csalás, nincs összeesküvés, a relatív kronológia jó!

A Karulus/Karolus/Károly korabeli tudósok igenis jól tudták, hogy Jézus születésétől kb. 800 év távolságra tehető királyuk római imperátorrá [babérkoszorús hadvezérré] koronázása. Ez csillagászati időben számítva az i. sz. 990–994 közötti éveket jelenti.

A KERESZTÉNY IDŐSZÁMÍTÁS

Az időt valamely történeti vagy természeti eseménytől szokták számítani, s többnyire az égitestek mozgásán alapuló időegységekkel (év, nap, stb.) mérni és jelölni.

Ma is érvényben lévő időszámításunk alapja, az éra kiindulópontja, Krisztus születésének éve.

Közismert, hogy Jézus születésének évére vonatkozóan már a legkorábbi hagyomány sem jutott egyöntetű álláspontra, ennek ellenére a nagyon magabiztosan számláljuk az éveket attól a bizonyos évtől. Itt most még nem kívánok belemenni abba a véget nem érő vitába, hogy hány évvel született Jézus Krisztus Kr. előtt, inkább azt szeretném megvizsgálni, hogy mióta ismerjük azt a bizonyos kezdőpontot az AD 1, vagy i. sz. 1-es évet.

A Krisztus születésével kezdődő mai keresztény (és polgári) időszámításunk (*aera vulgaris*) a 6. század első feléből, Dionysius Exiguus római apáttól származik, aki a hagyományos kronológia 525. évében készített a húsvét időpontjának kiszámítására szolgáló táblázatokat. Nemrégiben még nevezték joggal Dionysius-érának (*aera Dionysiana*), hiszen Ő személy szerint a kitalálója ennek az időszámítási módszernek.

Ez az éra Juliáni napévekkel számol, és először nevezi meg, hogy mikor van a szökőév. A kutatás feltételezi, hogy Dionysius előtt is történtek kísérletek arra, hogy az időt Krisztus születésétől számolják, de azok a számítások nem terjedtek el.

„A Dionysius Exiguus-féle számítás szerint Jézus születésének, azaz „az Úr megtestesülésének” éve lett az új időszámítás 1. éve, amely azonos a 195. olimpiai játékok (azaz a 195. olimpiász 1.) évével, Róma alapításának 754. évével valamint a Szeleukida-számítás 312. évével.

Nagyon alaposnak érzem, ezt a szinkronizálást, hiszen a hivatkozott időszámítási rendszerek tényleg szerepelnek más irodalmi művekben, bár érmekeket nem datáltak velük. Egy ilyen axióma kapcsán azonnal felmerül az alapkérdés;

Mióta tudjuk, hogy mennyi a mennyi?

Szigorúan okmányolva 1431-től, Vatikánban ugyanis ekkortól használják, az AD [Anno Domini] datálást. Természetesen ennél régebbre is visszamehetünk, például Bonifác pápa [1294–1303] korába, akinek *Antiquorum habet fidem* bullája az 1300-as Szentév megünneplését szorgalmazza.

Így aztán az egész időszak kétharmada alatt nem is használták eme rendszert, magyarán annak pontossága a legkevésbé sem tekinthető megalapozottnak.

Miután ez egyben a keresztény időszámítás százéves évfordulója, joggal kereshetjük az 1200-as évben a hasonló megemlékezést. Az akkor uralkodó Ince pápa [1198–1216] alatt nem hallani hasonló megemlékezésről, annál többet *Joachim de Fiore*-ről és követőiről, akik akkoriban várták a millennium bekövetkeztét...

Az 1000. évet!

Tehát zsákutcába jutottunk. Ezzel kénytelen vagyok megszakítani a visszahátrálást, a visszaszámlálást, és megvizsgálni, vajon Dionysius Exiguus [továbbiakban D. E.], mire alapította időszámítását.

Bárhol elolvashatjuk, hogy D. E. terjesztette el nyugaton a Húsvét dátuma kiszámításának alexandriai módszerét. 525-ben kiegészítette Alexandriai Kürillosz [Cirill] húsvéti táblázatát. D. E. az első, aki Krisztus születésétől számította az éveket.

Természetesen senki nem állítja, hogy Ő vagy netán megbízója, János pápa [523–526] nevéhez fűződne a keresztény (katolikus) időszámítás elterjesztése.

Dionysius Húsvéttáblájának másolata fennmaradt Ravennában egy márványtáblán is. Mértékadó paleográfusok és „márványurológusok” 6. századnak tartják...

Máris elkanyarodtam a tárgytól, hiszen a keresztény időszámítás és nem a húsvétünneplés kezdetét kellene meghatároznunk, legalább is először. Egyet megállapíthatunk, a 6. században tehát még nincs mai értelemben vett keresztény időszámítás!

De mikortól van? És hol?

A középkor keresztény népei időszámításuk elemeit részben az ókor népeitől (a rómaiaktól és a keleti népektől) vették át, részben maguk fejlesztették ki.

Természetesen az idők folyamán születtek különféle helyeken különféle időpontokban keresztény időszámítással foglalkozó munkák – a húsvétszámításon túlmenően, de ezek megszületésük helyén vagy idejében nem kerültek alkalmazásra.

Magyarán, ekkoriban még nem létezett Krisztus születésétől számított időszámlálás.

Időrendi sorrendben nagy jelentőségű műveket írt ISIDORUS sevillei püspök (570–636) és az angolszász BEDA VENERABILIS jarrowi szerzetes illetőleg presbiter (673–735).

Meglepetéssel kell tapasztalnia a kutatónak, hogy a 13. század eleji Magister Chonradus, de Sacro Bosco (1235) idején sem beszélhetünk keresztény időszámításról. Így megint csak oda jutottunk, hogy 1300 előtt nem beszélhetünk bizonyítottan keresztény időszámításról.

Ezek alapján egyáltalán nem kell csodálkozni Hahn István következő mondatán, „Naptári rendszerek és időszámítás” című könyvéből:

„*Dionysius Exiguus* számításain, és a XVI–XVII. század humanistáinak megállapításain alapuló időszámításunk tehát több szempontból is pontatlan, problematikus.” (106. old.)

Mivel tárgyunk a keresztény időszámítás, a „*hol?*” kérdés természetesen csak Rómára vonatkozhat. Tehát a véleményem az, hogy Rómában, a 13. század elején még nincs mai elképzelésünknek megfelelően kialakult keresztény időszámítás. Hiába fektette írásba gondolatit D. E., a hivatalos tudomány szerint mondjuk, AD 525-ben, az sehol nem terjedt el. Hiába írja meg, mondjuk jarrowi magányában BÉDA VENERABILIS monumentális műveit 735-ig, ennek semmilyen következményei, sincsenek a 8. századi római időszámításra. Magánvéleményem szerint akkoriban Rómában, Konstantinápolyban érvényes „bizánci” időszámítás szerint számlálták az éveket.

Ennek a megállapításnak – hogy a Juliáni napévben kifejezett keresztény naptárunk még a 13. században is pontatlan, problematikus – a tükrében joggal merül fel a kérdés, hogy a különféle krónikákban napra pontos, sokszor a hét napjaival is hitelesített hold- és napfogyatkozások, mégis hogyan találunk?

Természetesen csak egyetlen módon: VISSZASZÁMOLÁSSAL!

A paleográfia tudománya súlyos válságnak néz elébe, hiszen 15. században készített kompilációkat, mint például Ammianus Marcellinus, Róma története kéziratát készséggel minősítette az „írás stílusa” alapján 11. századnak. (Vaticani Latini 1873)

Remélhetőleg a korrekciók átvezetése után a történészek sem felejtik el, módosítani nézeteiket a hunokkal, hungárokkal kapcsolatban, amely a 15. századi Firenzéből származott...

Itt megint zsákutcába jutottunk, hiszen a 12/13. század fordulóján már nem igazolható az AD rendszerű időszámítás, míg az időtengely másik oldaláról nézve, lehetetlennek tűnik, hogy éppen Angliából terjedjen el ez az új időszámítási mód, először a Frank Birodalomban, majd Itáliában.

Nehezíti a tisztánlátást még az is, hogy nagyon sok jó minőségű Kalendáriummal rendelkezünk a Karoling korból, Krisztus születésétől számított 780-as évektől a 870-es évekig, amelyeket *Arno Borst* min-taszerűen feldolgozott.

Ebből a zsákutcából a kiutat a Húsvétszámítás kezdetei adhatják meg, tehát folytassuk vizsgálódásunkat ott.

A KERESZTÉNY IDŐSZÁMÍTÁS ELŐZMÉNYE A HÚSVÉTSZÁMÍTÁS

Vissza kell térnünk a kezdetekhez, az első keresztény gyülekezetekhez, amelyeknek tagjai zsidókból tevődtek össze, a zsidók ünnepeit tartották. Amikor a kereszténység a páli mozgalom révén a pogány jellegű gyülekezetek szervezése felé fordult, egyre általánosabbá lett, hogy a hét első napját, a vasárnapot ünnepelték meg szombat helyett, amelyet fokozatosan „*úr napjának*” neveztek.

Vasárnap a keresztények a feltámadást ünnepelték. A zsidók két nagy ünnepét, a húsvétot és a pünkösdöt is megtartották a keresztények, azonban már igen korán új tartalommal töltötték meg.

Húsvét Krisztus feltámadásának, pünkösd pedig a Szentlélek eljövételének az ünnepe lett. A Húsvét megünneplése nem volt egészen egységes. Általában az volt a szokás, hogy a feltámadás napját az első tavasz hónap, Niszán 14-ét (a zsidók húsvétja) követő vasárnap tartották, előtte való pénteken pedig Krisztus halálára emlékeztek. A kisázsiai keresztény közösségek azonban minden körülmények között Niszán 14-én tartották Krisztus halálának emléknapját.

A zsidók a tavasz hónap, azaz Niszán 14-én este ették a húsvéti bárányt, 15-én volt a húsvétjuk első napja.

Jeruzsálem pusztulása után (hagy. AD. 70) szokásba jött a zsidóknál, hogy a **tavaszi napéjegylenlőség napján (azaz március 21-én)** tartották meg a peszachot (húsvétot). A keresztények egy része követte ezt a szokást.

Több mint egyszerű megjegyzésként kell kezelni azt a tényt, hogy i. sz. szerinti 70-es évek környékén a csillagászatilag visszaszámolt tavaszi napéjegylenlőség márc. 22-et jelez, míg a Hungár naptár szerinti jeruzsálemi templompusztulás az i. sz. 268-as évre teendő, amikor a tavaszi napéjegylenlőségek visszaszámolással, még mindig dominánsan március 21-re esnek!

A 2-3. században jelentős eltérések alakultak ki a húsvét megünneplésének az időpontja körül. Ráadásul az ünnep jelentése is más volt keleten és nyugaton; a tizennégyesek (*quatuordecimanusok*) a húsvétot inkább az utolsó vacsora és kereszthalál emlékére ülték, míg a nyugatiak azt a feltámadás ünnepének tartották.

A húsvétot szabályozó újhholdat és holdtöltét azonban nem csillagászati számítással határozták meg, nem is megfigyeléssel, mint a régi zsidók, hanem a holdváltozások sorának szabályos ismétlődésén alapuló időkörök vagy ciklusok által. Az ilyen ciklust, amelynek elteltével a húsvéti holdtölték ugyanazon sorrendben körülbelül a hónap ugyanazon napjaira térnek vissza nevezik húsvétciklusnak; a húsvétok napjainak egy vagy több ilyen ciklusra előre kiszámított sorozatát pedig nevezik húsvétkánonnak, vagy húsvéttáblázatnak.

A III. századból már több ilyen húsvéttáblázatot ismerünk. A legrégebbi kezdetleges húsvétciklusok a nyolcéves cikluson alapultak. Ilyen volt Hippolütosz (Hippolytus) húsvétkánonja a III. század első felében, amelyet Euszebiosz említ.

Nem kívánok belemélyedni Hippolütosz kétszer nyolcéves (16 éves) ciklusába, amely Alexander Severus császár uralkodásának első évével kezd (hagy. AD 222 ápr. 13.), inkább csak gondolatébresztőnek említeném a jövő kutatásának, hogy vajon miért márc. 20. és április 21-e között helyezkednek el a húsvétünnep határai?

Hiszen a hagyományos AD 222 környékén a tavaszi napéjegyenlőség még mindig márc. 21-re esik!

Nem tudták volna mérni a tavaszi napéjegyenlőség bekövetkeztét?
Á dehogy...

Alexander Severus császár a Hungár naptár szerint éppen 198 évvel később **i. sz. 420-ban kezd uralkodni**, amikor a mai naptól történő *szabályos visszaszámolással*, abban az évben április 14-én következik be a holdtölte!

április 420

hé	ke	sz	cs	pé	sz	va
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30		

7:☉ 14:☊ 21:☿ 28:♂

Ráadásul ebben az időszakban a tavaszi napéjegyenlőség dominánsan márc. 19-i értéket mutat. Remélem, nem kell ezt megmagyaráznom.

Természetesen azért azt meg kell vizsgálnunk, hogy mi alapján kezdte Severus császár első évével táblázatát. Ebben az időben Sextus Julius Africanus tanúsága nyomán Hippolütosz úgy tartja, hogy Krisztus születése a Ter. U. 5500-ra tehető. Gondolja ezt

azért, mert Ádám a teremtés hatodik napján lett megalkotva. Hippolütosz további pontosítással is szolgál, nevezetesen, hogy a születés Augustus császár uralkodásának 42. évében, a.u.c. 752-ben (hagy. B.C. 2.) egy szerdai napon április másodikán született.

(Gondolom, nem kell a kedves olvasó figyelmét felhívnom arra, hogy a hét napjának pontos megnevezése merő anakronizmus, Hippolütosz túlbuzgó, visszaszámoláshoz értő másolójának utólagos beavatkozása, hiszen ilyen korai időpontra vonatkozóan nem ismerték, nem használták a „feria” fogalommal jelzett 7 napos időegységet. Majd a IV. század végétől II. Theodosius idejétől jön divatba.)

Szenvedése 30 évvel későbbre teendő a.u.c. 782. évre, egész pontosan Tibériusz császár uralkodásának 15. évére.

A keresett keresztre feszítés éve 2002 óta ismert a Hungár naptár olvasói előtt napra pontosan. **227. április 19!** (AD 29)

Hippolütosz egész pontosan meg is nevezi a két római konzult – Rufust [C. Fufius (sic!) Geminus] és Rubellio [L. Rubellius Geminus] személyében.

Semmi szükség felesleges teóriákat gyártani, hogy miért a következő évvel kezdte húsvétciklusát, mert megnevezte pogány forrásait, a konzulokat és Augustus császárt. Hippolütosz még nem ismeri a később Krisztus születéséhez kötött dec. 25-i mítoszt, így nincs azon sem mit morfondírozni, hogy melyik évben esik márc. 25-ére egy péntek, vagy vasárnap. Húsvétciklusát a keresztre feszítést követő évtől – **i. sz. 228** – számítja 192 év hozzáadásával. [= 420!]

Ez nem más, mint 2db 84 éves ciklus kiegészítve egy 16 éves és egy 8 éves ciklussal, de felfogható 12 db 16 éves ciklusnak is.

„Ezer esztendő annyi, mint egy nap”

Hippolitosznál aki 5738-ban írt, csak azt jelentette, hogy a „végső napig” még hátravan 262 év!

Mint említettem a nyolcéves ciklusra alapozott számítás meglehetősen hibás, állandó korrekcióra szorult. Alexandriában már a III. Században áttértek a 19-éves Meton-ciklusra, illetve annak többszörösére építették a húsvétszámítást.

Függetlenül attól, hogy kezdeti formája 76 (4 x 19) éves vagy 95 (5 x 19) éves volt Alexandriai Anatoliosz nevéhez kötik, aki a hagyományos kronológia szerint AD 270-280 körül tevékenykedik, és készíti húsvéttáblázatait. Ennek a ciklusnak a lényege az a felismerés, hogy a holdfázisok 19 év eltelte után, vagyis 235 holdhónap után ugyanolyan sorrendben következnek be, vagyis a napév ugyanazon szakaszaira esnek. ($365,25 \times 19 = 6939,75$ nap, míg $29,53059 \times 235 = 6939,6886$)

„Részletek Anatoliosz húsvéti kánonjaiból 14. Így van tehát az első évben az első hónap újholdjakor ami az egész tizenkilenc éves periódusnak a kezdete, az egyiptomiak szerint Phamenoth 26-án, a makedónok szerint Düsztrosz hónap 22-én, és amint a rómaiak mondanák, április kalendája előtt, 11-én. 15 Az említett Phamenoth 22-én a Nap nemcsak belépett az első állatövi jegybe, hanem már negyedik napja benne halad. Ezt az állatövi jegyet az első tizenkettednek, napéjgyenlőségnek, a hónapok kezdetének, ciklus fejének és a bolygók forgása kiindulópontjának szokták nevezni;” (Euszebiosz, 342.)

Nagyon köszönjük Euszebiosz alapos tájékoztatóját, amelyből kiderül, hogy Anatoliosz ciklusának első évében a tavaszi napéjgyenlőség bizony-bizony március 19-én következik be. Nem jó a hagyományos AD 270-280 körüli megközelítés!

A Hungár naptár táblázata szerint i. sz. 448-483 között mindig március 19-e a tavaszi napéjgyenlőség bekövetkeztének időpontja. Így Anatolioszt időben ott is kell keresni.

Mivel alexandriai volt, Juliáni évét bizonyára aug. 29-től (Thoth 1) számította és a ciklusában 7 szökőhónapot és a 19. évben holdugrást vett fel.

Sajnos a késői, csak latin nyelvű fennmaradt kéziratok nem teszik lehetővé ciklusának biztonságosan évekhez kötött rekonstrukcióját. Anatoliosz munkáját Alexandriában mások folytatták.

A IV. században Szent Athanasziosz húsvéti ünnepi levelei és húsvéttáblája is felsorolják az AD 328-373 közötti húsvétokat évhatározóikkal együtt. Alexandriai Theophilosz és Alexandriai Cirill (Kürillosz) is hagytak ránk a 19-es cikluson alapuló táblákat. Az alexandriai húsvétszámítást a niceai zsinat is elfogadta és szentesítette, amikor a húsvét idejét annak elvei szerint határozta meg.

A zsinat elrendelte hogy a húsvétot, a tavaszi napéjegyenlőséget követő telehold utáni vasárnapon kell tartani. Mindezt azért határozták meg így, mert Jézus a zsidó húsvét előkészületi napján halt meg, ez pedig mindig teleholdra esik, az *mindig péntek* [feria 6], az ünnep szombatra, a feltámadás pedig az ezt követő vasárnap. A tavaszi napéjegyenlőség *naptári dátumát* is rögzítették, egészen pontosan, március 21-ére tették. Az ortodox tudomány a mai napig nem tudott választ adni arra a kérdésre, hogy honnan vették ezt, a leggyakoribb ajánlat az, hogy az alexandriai keresztényektől származik.

Ők tényleg nagyon jól tudták, hogy Jézus életében [i. sz. 194–i. sz. 227.] dominánsan, március 21-re esett a tavaszi napéjegyenlőség. Ilyen egyszerű!

A niceai szabályozás szerint legkorábban akkor esik a húsvét, ha március 21-én telehold van és a következő nap vasárnap (március 22.), és legkésőbbre akkor, ha épp március 22-án volt telehold és a következő telehold 29 nap múlva éppen vasárnapra esik. Ilyenkor a rákövetkező vasárnap lesz húsvét április 25-e.

Mindazonáltal nyugaton ezt a számítást csak évszázadok múlva fogadták el általánosan. A különféle számítás következtében megesett, hogy a keleti és nyugati húsvét ideje néha hetekkel, sőt egy hónappal is eltért; ámbar Róma e kérdésben, az *időszámításban a nagytekintélyű Alexandriával többször* megegyezett s hozzá alkalmazkodott.

E kis bevezetés után visszatérhetünk Dionysius Exiguus korába, ahol elakadtunk.

Mikor is élt, számolt Dionysius, a „Kis Szkíta”?

Fennmaradt írásai alapján csillagászati évre pontosan rekonstruálható. Az uralkodó tanítás nézete szerint az 5/6. század fordulója táján már Rómában szerzetes és egészen pontosan az **általa meghatározott** AD 525-ben tette le az asztalra korszakos munkáját, a továbbfejlesztett alexandriai 95 éves húsvéttáblázatot.

Egy kicsit hihetetlenül hangzik továbbra is, hogy valaki ilyen pontosan eltalálja a sötét középkorban Krisztus születésének időpontját és *a mától visszszámított csillagászati időt...*

D. E. nagy érdeme volt, hogy az alexandriai szabályokat egészen elfogadta, továbbfejlesztette, a latin egyházzal elfogadtatta s ezzel hosszú húsvétvitáknak véget vetett. Dionysius, Petronius püspök és mások tanácsára számolta, szerkesztette meg előre húsvétkánonját.

Magyarán a húsvéti holdtölték és húsvétvasárnapok dátumát. A kész mű kísérlévelének dátuma szerint Krisztus 525. éve Probus konzul-sága alatt. Ez a dátum azóta is alappillére hagyományos kronológiánk-nak, nem szokták kétségbe vonni. Táblázatait is dicsérik, állítólag asztronómiai számításában nem is található tévedés.

De vajon tényleg így van-e ez?

Teres Ágoston, BIBLIA és ASZTRONÓMIA könyvéből a magyar olvasó fontos részleteket tudhat meg a munkájának megszületésével kapcsolatban;

„Cirill püspök első ciklusát a Diocletianus-éra 153. évével kezdte és az utolsót ugyanannak a zsarnoknak 247. évével fejezte be.” (Teres, 212.)

Ez egy mai olvasónak annyit jelent, hogy AD 437 és AD 531 között 95 évre adott megbízható húsvéttáblázatot Alexandriai Cirill. Szeren-

csénkre, D. E. az utolsó 19 éves ciklust elécsatolta munkájához, és így az is megállapítható, hogy az AD 532-vel kezdődő számítás nem egyéb, mint ennek a „kész, átvett” 19 éves ciklusnak a kiterjesztése AD 626-ig.

Hol itt a számítás? Hol itt az újítás?

Ráadásul, ha egy kicsit mélyebben kutakodunk, kiderül, hogy Alexandriai Cirill csak AD 512-ig készített számításokat. Ginzel ezt a logikai csúsztatást úgy hidalta át, hogy valószínű egy ismeretlen komputista kiszámolta a hiányzó 19 évet. (Ginzel III, 235.)

Nagyon furcsállom, hogy az 513–531 közötti előtét, nem jelzi a szökőéveket, pedig ott vannak.

Mert ha nem lennének, vagy nem olyan sorrendben lennének, bizony a táblázat egyből kiesne a „vinkliből”!

Miközben a „Mű” és az „Előtét” közötti összefüggés az indikció segítségével biztosítva van.

Miért nem tüntette fel a szökőéveket?

Vagy netán az zavarta, hogy Alexandriában egy kicsit el volt csúsztatva a szökőév mondjuk a római, vagy a bizánci időszámításhoz képest?

A rómaiak és a bizánciak vajon azonos módon számolhatták-e az éveket?

Ilyen kezdet után sajnos a körmére kell nézni a „Kis Szkitának” hát-ha találunk még egyéb gondokat is. A NASA honlapján több ezer évre megadott Holdfázisok segítségével nagyon gyorsan megállapítható, hogy az „Előtétben” szereplő Holdfázisokat (teliholdakat) nem számolhatták 100 évvel korábban, de még csak AD 513–531 között sem!

A kutatók nem győzik hangsúlyozni a húsvéttáblázatokkal kapcsolatban, hogy hibásak, ne várjunk tőlük túl sokat, nem tükrözhetik a csillagászati tényleges helyzetet, stb.

Ez így is van, csak egy apró „de” beiktatásával. Az úgynevezett egyházi módszerrel számított hold kezdeti korának megállapításához is, legalább egyszer fel kellett nézni az égre.

Meghatározni azt a bizonyos LUNA I-t, amelyből már számolható a LUNA XIV. És a felállított további szabályokkal a húsvét. A Meton-

ciklus végeztével, mint említettem, az egyes holdfázisok újra a napév ugyanazon napjaira esnek. A hibája mindössze 1.5 óra!

Tizenhat 19 éves ciklus lefutása után a holdfázis egy nappal lesz öregebb. [Ez 304 év!]

Fiatalodni az idő előrehaladtával sajnos nagy átlagban nem képes!

Bármennyire is hangsúlyozzák, hogy az egyházi hold kora csak hozzávetőlegesen felel meg a csillagászatnak, azt csak annyit jelent, hogy a LUNA I. előbb jelenhet meg, tehát öregebb, mint a húsvéttáblázat mutatja. A különböző helyeken eltérően kiszámolt, említett Húsvét hibája pedig soha nem abból adódott, hogy előbb jelezték az első tavaszi holdsarlót, mint látták. Sehol a legkisebb nyomot az irodalomban nem találtam. D.E. táblázatának a NASA holdfázisaival való összehasonlítása után megállapítható, hogy táblázatai nem készülhettek i. sz. 525-ben, mert az 519-es év holdfázisa ezt egyszerűen kizárja.

március 519

hé	ke	sz	cs	pé	sz	va
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31
2:☉ 10:☾ 16:☀ 24:☾						

április 519

hé	ke	sz	cs	pé	sz	va
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					
1:☉ 8:☾ 15:☀ 22:☾ 30:☉						

D. E. március 31-re teszi a Húsvét vasárnapot, miközben a Luna 14-et március 30-a teszi a tényleges április 1. helyett. Ezen felül a Luna 14 ötvénszer a holdtölte előtti nap!

Természetesen a holdfázis a csillagászati idő teltével öregszik, így meg kell keresni azt a csillagászati időszakot amikor a 19 éves Húsvét-táblázatban a holdtölték nem előzik meg „Önmagukat”.

A Hungár naptár 198 évnyi időcsúszása nagyon leegyszerűsíti helyzetünket. Anastasius császár uralkodását az előzőekben a nagyon feltű-

nő 693. október 5-i napfogyatkozással hitelesítettük, aki a hagyományos kronológia AD 491–518 évei között uralkodott. Tehát nem sokkal halála után készíti táblázatit D. E. Valamikor i. sz. 720-as évek környékén.

Aki elmélyedt a 19 éves ciklus rejtelseiben az nem csak azt tudja, hogy 532 évenként ismétli önmagát a naptár minden vonatkozásban, hanem azt is, hogy 10 ciklus, azaz 190 évenként majdnem tökéletesen ismétlődik. (A hét napjainak kiosztásában a bizonytalan szökőév miatt van a négy év közül kettőben részleges 1 napos hiba, de mit számít ez 190, illetve 198 év elcsúsztatásával szemben.)

Meg kell tehát állapítani, hogy csillagászatilag mikor ismétlődnek meg az 525-ös kiválasztott év (D. E. által bemondott, az óta is elfogadott, csillagászati számításokkal érvényesített...) holdfázisai – a telehold – a húsvét, úgy, hogy **az ne előzze meg** a táblázatában megadott értéket. A Hungár naptár [198 év] segítségével gyorsan rátalálhatunk a csillagászati i. sz. 715-ös évre, amikor D. E. táblázatait készítette. Mivel kénytelen volt a 8 évvel **zsonglórködni** és ezt nem az orrunkra, kötni, logikus a magyarázat, hogy a dionysiusi rendszerben miért változik meg a tucatnyi ókori nap- és holdfogyatkozással alátámasztott időugrás 198 évről 190-re! (Az i. sz. 715. év párja a Hungár naptár szerint az AD 517-es év, amely a 8 éves eltolás következtében változott AD 525-re.)

I. sz. 715-ből nézve Dionysius 190 évvel eltolt első 19 éves ciklusának teliholdjai szép rendben, a táblázatában szereplő dátumokon jelentkeznek! Leellenőrizhető a NASA honlapján;

<http://suneart.gsfc.nasa.gov/eclipse/phse/phases>.

Ha valakinek a 95 + 19 év leellenőrzése után sem tűnik meggyőzőnek állításom a 190 év eltolódásról, annak arra a kérdésre kell válaszolnia, hogy ugyan milyen gondja lehetett az 526-os húsvétal kapcsolatban, hiszen, minden világos; A telihold április 13-án hétfőn várható, és a húsvétvasárnap a szabályok szerint 19-e vasárnapra esik. 190 évvel később a 716-os csillagászati évben a telihold elég kritikus pillanatban következik be.

április 526								április 716							
hé	ke	sz	cs	pé	sz	va		hé	ke	sz	cs	pé	sz	va	
			1	2	3	4	5				1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12		6	7	8	9	10	11	12	
13	14	15	16	17	18	19		13	14	15	16	17	18	19	
20	21	22	23	24	25	26		20	21	22	23	24	25	26	
27	28	29	30					27	28	29	30				
6:●	13:○	19:●	27:●					3:●	11:○	19:●	26:●				

Mai visszaszámolással április 11-én, szombaton, mai tudásunk szerint 15:09 UT! Tehát jogos a levélírás húsvétkérdésben, hogy mikor is tartandó a Húsvét. A válasz egy április 12-i vasárnapi teliholdat említ, és ez alapján jogos az április 19-i húsvét!

De hasonló a helyzet a 455-ös évvel kapcsolatban is.

április 455								április 645							
hé	ke	sz	cs	pé	sz	va		hé	ke	sz	cs	pé	sz	va	
				1	2	3						1	2	3	
4	5	6	7	8	9	10		4	5	6	7	8	9	10	
11	12	13	14	15	16	17		11	12	13	14	15	16	17	
18	19	20	21	22	23	24		18	19	20	21	22	23	24	
25	26	27	28	29	30			25	26	27	28	29	30		
3:●	11:●	18:○	24:●					2:●	9:●	16:○	24:●				

Proterius patriarcha azon zsörtölődik, hogy a húsvétot nem április 17-én, hanem inkább 24-én kellene megtartani! A mellékelt naptárkivonatból szépen látszik, hogy ilyen probléma 455-ben nem lehetett, hi-

szen a telihold április 18-án hétfőn fog bekövetkezni, **így nincs kérdés!**

De nagyon is problémás a helyzet 645-ben! Április 16-án 20:20-kor szombaton, pár óra híján vasárnap számolhatunk teliholddal ezért lehet vitatkozni a húsvét idejéről. Végül is április 24-én vasárnap tartották.

március 709

hé	ke	sz	cs	pé	sz	va
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31
8:☉	16:☿	23:☾	30:☽			

április 709

hé	ke	sz	cs	pé	sz	va
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					
6:☉	14:☿	21:☾	28:☽			

A 190 év jogosságát a 709-es év szerkezete is alátámasztja, hiszen egy márc. 30-án szombaton 6:42-kor bekövetkező telihold mellett, meg lehet ünnepelni márc. 31-én a Húsvétot. Ellentétben az említett 519-e év lehetetlenségével.

Röviden összefoglalom állításomat, hipotézisemet, miszerint Dionysius i. sz. 715. csillagászati évben, készítette el 95 évre szóló húsvéttáblázatát, amikor Alexandriában a 6017/18. évet írják, és szorgalmasan számolják a Húsvétokat 19-es ciklusaik segítségével.

A szerző nagy érdeme, hogy szinkronizálta az alexandriai húsvétciklus számítást a római/bizáncival. Ez a szinkronizálás 8 év eltérést okozott az alexandriai, de a bizánci világéra kezdetében is.

Mivel úgy gondolta és le is írta, hogy az volt a Krisztus utáni 525. év, úgy is maradt, azóta is úgy tartja, számolja a művelt világ!

(A csillagászok készségesen hitelesítették...)

Függetlenül attól, hogy tudjuk, nem jó a számítás. E nyolc év hiba, csúsztatás azért

nem kerülhetett eddig napvilágra, mert a korabeli konzullisták 517-ben, 518-ban és 525-ben jeleznek, (Jézus születéséhez szinkronizált módon) **Flavius Probus** nevű konzulokat. Nehezen tudom elképzelni, hogy a korabeli D. E. összetévesztette a mártír érárt egy diocletianusi érával, amely sohasem létezett. Feltételezhető, hogy későbbi másolóinak köszönhetjük ezt a félreértést. Mindenesetre ölünkbe hullott a mártírára kezdőpontjának szakszerű csillagászati kezdőpontja az i. sz. 284-es év!

Tehát Dionysius Exiguus 95 éves ciklusa az i. sz. 722–817-es évekre vonatkozik, amely egyúttal azt is jelenti, hogy az Ő elképzelése szerint Krisztus születése az i. sz. 190. csillagászati évre (189. dec.25!) míg első éve i. sz. 191-re teendő!

Ehhez képest a Hungár naptár szerint Krisztus születése i. sz. 194-re teendő, míg a római történelemhez, konzulokhoz, Augustus és Tibériusz császárokhoz igazított dionysiusi Krisztus 1. éve [AD 1] i. sz. 199! (8 év eltérés)

Ez mind szép, hogy tudjuk D.E. i. sz. 715.évben készítette húsvét-táblázatát, de ezzel még nincs megmagyarázva, hogyan és mikor terjedt el az AD rendszerű időszámítás.

Ehhez egy kicsit közelebbről kell megismerkednünk, a már idézett Béda Nagymesterrel.

BÉDA VENERABILIS, „AZ ANGOL TÖRTÉNETÍRÁS ATYJA”

Lépjünk 200 évvel előre a hagyományos kronológia 8. századába, és ismerkedjünk meg **BÉDA VENERABILIS** jarrowi szerzetes személyével és munkásságával, hiszen a **keresztény időszámítás elterjedését a világban neki köszönhetjük.**

Legalábbis így tanítják...

Nem érdektelen személye, mert az alapján jobban megítélhetjük írói munkásságát, zsenialitását.

„Béda 672-ben a Wear torkolatának közelében született az észak-angliai Northumbria ki-

ráltságban. Amikor hét éves volt, szülei oblátusként Biscop Benedekhez adták, aki négy évvel előbb kolostort alapított Wearmouth-ban. Béda egész életét kolostori környezetben élte le.”

Béda már fiatalon átkerült a Tyne melletti Jarrow kolostorába, amelyet 685-ben alapítottak. Ugyanis Ecgfrith nortumbriai király 681-ben adományozott földterületet Benedek apátnak. Béda egyébként ott töltötte egész további életét. Tanulmányairól semmit nem tudunk, de ezt azzal szokás áthidalni, hogy Jarrow-nak nagyszerű könyvtára volt és neves tanítókkal is rendelkezett.

Meglepően fiatalon 19 éves korában szerpappá (diakónussá) szentelte püspöke. Egy kis fejszámolás után elég hihetetlennek tűnik, hogy 10 évvel a földadományozás után Jarrow ilyen fantasztikus szellemi központtá nőtte ki magát. Hogy ez mégsem mese megtudhatjuk Csóka J. Lajos tanulmányából: „Az ókori kultúra átszármaztatója a középkorba BÉDA VENERABILIS (673–735)” [Vigília 8, 1973. augusztus]

Benedek püspök York közelében Szent Pál tiszteletére Jarrow-ban kolostort alapított 685-ben. „*Galliai mesterekkel római stílusban építette fel azokat, a templom falait és mennyezetét római festmények nyomán ékesítette. A Szent Péter bazilika főénekmesterét, János archicantort éveken át magánál tartotta, hogy szerzeteseit a latin szövegek s a gregorián dallamok helyes kiejtésére, illetőleg éneklésére tanítsa.*”

Így már tényleg nagyon hihető ez a villámgyors fejlődés, a 7. században...

Történetünk szempontjából fontos momentum, hogy „*Béda életében nem történt sok külső esemény. Kolostorából sohasem távozott meszszebb Yorknál vagy Lindisfarnénál és korának közéletében semmiféle módon nem vett részt: élete egy kolostori tudós élete volt.*”

Közismert, hogy 703-ban pappá szentelték, ekkortól tanít a kolostori iskolában, és jegyzeteket készít tanítványai számára. Például egy nyelvtant egy helyesírási és verselési tankönyvet is.

Természettudományi tanulmányokat folytatott és írt földrajzi és csillagászati munkákat is. Mindenekelőtt azonban azzal foglalkozott, hogy megírja hazája megtérésének történetét, az első angol szentek, továbbá versben Szent Cuthbert és a kolostor első apátjainak életrajzát. Ha az eddigiek némi kételkedést váltottak ki az olvasóban, javasolnám, hogy ismerkedjünk meg a klasszikus és patrisztikus szellemet lehelő környezetbe került gyermek későbbi önéletírásával;

„*Én Béda, Krisztus szolgája, a wearmouthi és jarrowi kolostor papja, ezen a vidéken születtem: szüleim 7 éves koromban Benedek és Ceolfrith apátok nevelésére bíztak. Azóta egész életemet a kolostorban töltöttem s minden törekvésemet a Szentírás tanulmányozására fordítottam. A szerzetesi gyakorlatok s kórusima végzése mellett édes foglalkozásom volt a tanulás, a tanítás és az írás. 19 éves koromban diakónussá, 30. évemben pedig presbiterré szentelt János püspök.*”

Bédát joggal nevezik „*praeceptor Angliae*”-nak Anglia tanítómes-
terének. Elsősorban ugyan saját kettős kolostora kb. 600 tagját, s egyéb
apátságok tanulni vágyó bencéseit művelte, de írásai révén hatása
csakhamar széles körben érvényesült nemcsak Angliában, hanem ha-
marosan a kontinensen is. (Csóka, 524)

Hírnevét szentírási kommentárjai alapozták meg, hiszen keveseket
érdekelhetett abban az időben másik monumentális műve –Anglia tör-
ténete – pontosabban Anglia egyháztörténete. Diós szerint a kora kö-
zépkor tudományosság hatalmas emléke, amelyet 731-ben zárt le. En-
nél csak üzenete félelmetesebb:

**„Nagyrészt tőle származik mindaz, amit az angolok korai
történetéről tudunk.”**

Állítólag ő rakta le az ún. Karoling reneszánsz alapjait. Eddig említ-
ett munkásságán kívül Bédát nem hagyta hidegen a természettudo-
mány sem. „*De rerum natura*” címmel, a fizikai világgéppel is megis-
mertette tanítványait.

Fő forrása sevillai Izidor volt, kinek ismereteit Plinius „*Naturalis
Historia*”-jából tökéletesítette.

***A Földet ő már nem korongnak, hanem gömbnek tekintette. (Csó-
ka 524)***

A dolgozatom tárgya szempontjából nagy fontosságú, hogy nagy ér-
deklődést tanúsított az idő és húsvétszámítás iránt. A csillagászat is na-
gyon érdekelte. „*De ratione temporum*” című művében részletesen
foglalkozott az évenként változó húsvét idejének megállapításával, va-
lamint a görög, a római, a héber, az egyiptomi és az angol időszámí-
tással is. Az évszázadokon át tekintélynek számító mű legnagyobb ha-
tása abban állott, hogy az óta vált általánossá időszámításunknak
Krisztus születésétől való kezdete.

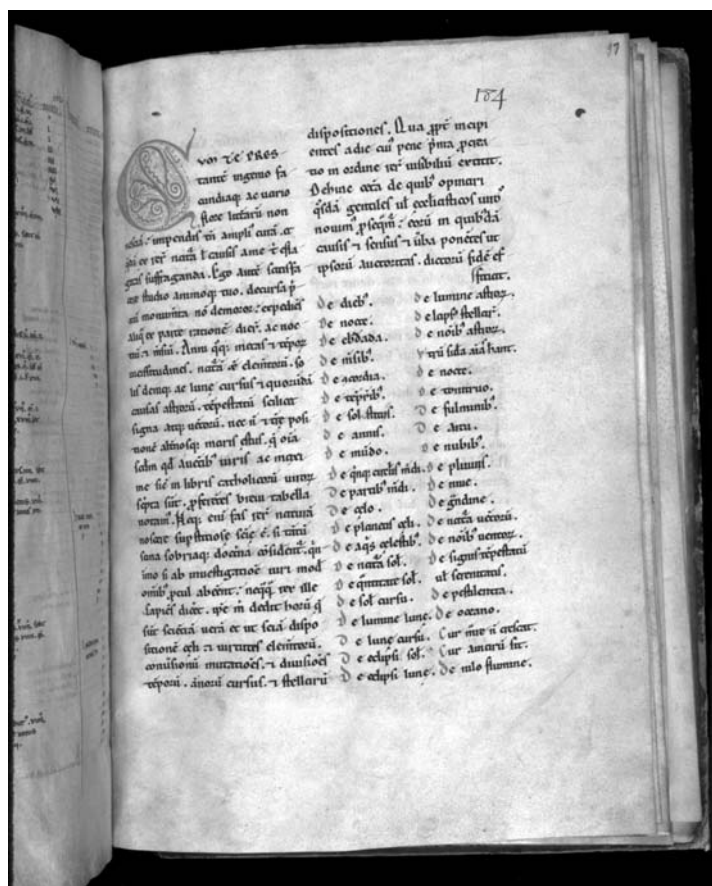
Az időszámítással kapcsolatban elkészítette az 532-től 1063-ig terje-
dő húsvéti táblázatát...

Talán itt egy kicsit meg is állapodhatnánk, hiszen figyelembe véve
azt, hogy Béda egyházi író, némileg érthetetlen, hogy túlmerészkedik
az 1000. esztendőn... Nem olvasta volna a Bibliát?

A biblia Vulgata szövegét ismerte Béda, és még arról is volt tudomása, hogy *Ceolfrit* apát 3 díszes másolatot készíttetett s ezek egyikét II. Gergely pápának ajándékozta s ez, a firenzei Codex Amiatinus, ma a Vulgata szövegének legrégibb példánya.

Béda kellően elmélyült a számításokban, de végül szolgai módon nem tesz mást – ahogy azt a kölni kódexből láthatjuk –, mint hozzáírja az évsorszámokhoz a 19-es ciklus megfelelő adatait. Így nyert egy 532 évre érvényes időtengelyt, amely nagy segítségére lett az annalista történettudománynak.

Hogy mitől mélyült el, ha szolgai módon másol, kérdezheti joggal az olvasó. Arra már magától rájöhetett az olvasó, hogy amennyiben a hagyományos kronológia szerint a 8. század elején él, az annyit jelent, hogy az a Hungár naptár szerint az i. sz. 10. század.

Ennél azért bonyolultabb a helyzet, hiszen fentebb említett művében a „*De ratione temporum*” 43. fejezetében azon zsörtölődik, hogy túl „öreg” a Hold!

Hogy mennyire?

Két nap hibát jelez/észlel D. E. 532-ben megkezdett táblázatához képest. Pontosabban egy 19-es ciklus utolsó évében az újhold már április 2-án látható, miközben az április 17-i *terminus paschalis* alapján csak április 4-én szabadna látszania. Ezzel elárulta korát, amikor élt; Nem lehetett 13. századinál korábbi, hiszen a két nap teoretikusan $2 \times 304 = 608$ évet jelent. Azt már korábban megmutattuk, hogy az AD 532-es év nem más mint az i. sz. 722-es év, tehát ehhez számítandó 600 év, amelynek a hibahatára akár ± 100 év is lehet.

Szerencsénkre a NASA említett holdfázis táblázata segítségével ennél pontosabban is behatárolható Béda, vagy a „Béda nevében” író személy kora. Azt is tudjuk, hogy az új holdsarló láthatósága a teoretikus újholdhoz képest 36 óra.

A 19-es ciklus utolsó éveiből (1253, 1234, 1215, 1196, 1177, 1158) az 1234-es és az 1253-as év nem jön számításba, hiszen mindkét esetben már április 1-én látták az újholdat. Rostámon két lehetséges év maradt fenn, az 1196-os és az 1215-ös év. A korábbi évek más megfontolások alapján esnek ki, amely a későbbiekben világossá fog válni. Alapvető fontosságú kérdés az időugrás bizonyítása érdekében, hogy anakronisztikus hamisítóktól megszabadítsuk történetírásunkat, és írásaik kronológiailag a megfelelő helyre, időbe kerüljenek. Véleményem szerint amennyi művet ma a 672/673–735. máj. 26. között élt Béda nevéhez kötnek, azt három 13. századi tudós sem tudta volna ötven év alatt összehozni, kolostori magányában. (Nem a kézirati másolatok kolosszális mennyiségét kívánom ezzel kétségbe vonni.)

Közismert ténynek tekintik, hogy a „nulla”, mint önálló helyi érték jelző fogalom, és szám, arab közvetítéssel a XII. század elejére jutott el Európába. Nem logikus, hogy az Indiában a IX. században bizonyítható fogalom későbbi gyarmattartójukhoz, az angolokhoz, tőlük már a VIII. században átkerül.

Olyan nézet sincs még forgalomban, hogy az angolok találták volna ki.

Egy baltimore-i amerikai csillagász, – Robert R. Newton – aki ókori szélhámosnak minősítette Ptolemaioszt, 1972-ben már megírta, hogy

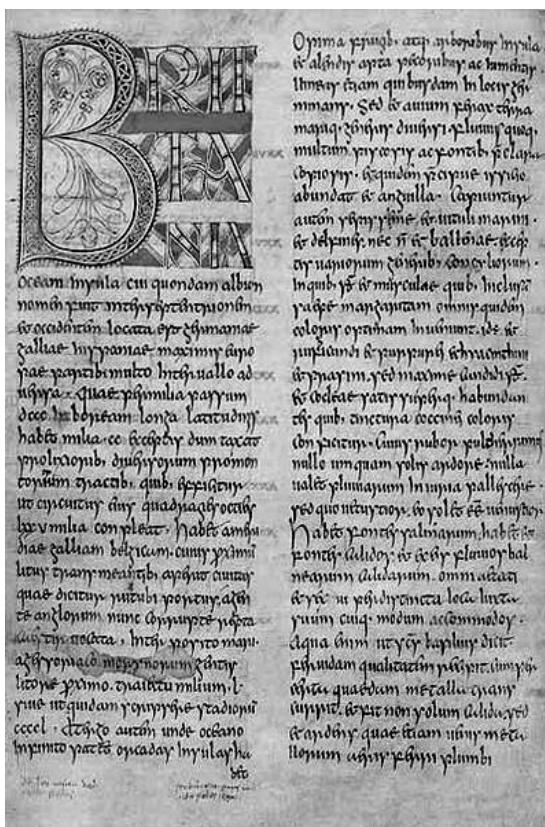
a 8. századnak tartott Bédá úgy használja a „nullam” fogalmat mint mi!

Robert Newton könyvében a középkori krónikákban található napfogyatkozásokat vizsgálta meg alaposabban, és ezért került látókörébe Bédá, furcsa módon Itáliában (sic!) észlelt, vagy számolt napfogyatkozásaival. Mint írta nem kíván belebonyolódni a „0” mint számfogalom elterjedésének történetébe, de számára világossá vált a „De Tempore Ratione [725] XX. Fejezete alapján, hogy számol is a nullával, pontosan úgy, ahogy mi. Newton érvekkel bizonyítja, hogy Bédá a „nulla” fogalom alatt nem a „semmi”-re gondol, hiszen a „semmi”-hez nincs értelme pozitív egész számot hozzáadni, ellentétben a „nulla/zéro” számmal. Bédá tisztában volt a „nulla” vagy „0” két fontos tulajdonságával; az első az, hogy, ha visszafelé számoljuk a pozitív egész számokat eljutunk a „0”-hoz! A második pedig az, hogy ha „0”-át adunk

egy egész számhoz, az egész szám változatlan marad. Bédá nem tartotta szükségesnek a „0” ezen tulajdonságainak megmagyarázását. Nyilvánvalóan elvárta olvasóitól, hogy értsék azokat.

Arno Borst „*Die karo-lingische Kalenderre-form*” című 1998-ban megjelent művében visszautasítja Newton nézetét, és szerinte Bédá szóhasználata Boethius, „*De institutione arithmetica* II 4,4 (S. 89) forráshelyéből következik. Borst ezen megjegyzésével Bédán túlmenően őt is elbúcsúztathatjuk az „ókori kultúra nagy átszarmaztatói” sorából.

Bédá leghíresebb alkotása, mely miatt ma is legtöbbet

emlegetik Bédát, a „*Historia gentis Anglorum ecclesiastica*”. Címe szerint ugyan csak az angol egyház történetét tartalmazza, a valóságban azonban többet – az egész angol történetet koráig, 731-ig.

Paul Johnson már idézett művében nagyon dicséri a 8. századi Béda művét:

„*Béda túlságosan is jó történetíró volt ahhoz, hogy keresztény szájíz szerint torzítsa el a történetet. Könyve tehát nem nemzeti történelem, hanem a kereszténység Angliába érkezéséről s az angol egyház ezt követő fejlődéséről szóló, korrekt és őszinte beszámoló.*” (Johnson, A kereszténység története , 182.)

Érdekes, hogy egyáltalán nem érezte anakronisztikusnak Béda véleményét azzal kapcsolatban, hogy az **államra** és az egyházra nézve rendkívül károsnak ítélte meg azt a gyakorlatot, hogy a világi földbirtokosok az adófizetés elkerülése érdekében családi befektetésként egyházi birtokba adták földjeiket. Johnson könyvéből azt is megtudhatjuk, „*hogy Gergely pápa [590–604] trónra lépése idejére a Nyugat kulturális szintje a mélypontra jutott.*”

A nyugati kultúra végtelen nagy szerencséjére, szinte a semmiből Angliában és Írországbán írástudó csoportok, csapatok verődtek össze a 7- 8. században, akik keresztény szerzetesek voltak, és vadul neki láttak az antik hagyomány mentésének. Birka, borjú, kecske mindenféle volt, ebből csak pergament kellett csinálni, tintát a sarki trafikban lehetett kapni, és máris neki láthattak a munkának. A munkamódszer Johnson szerint a következő volt a 8–9. századi csúcspont idején; „*Négy ívet összehajtottak, ez nyolc lapot, vagyis tizenhat egymást követő oldalt jelent. Ez volt a **quaternio**. Minden másoló egy-egy ilyet kapott, s ezekre a megfelelő számozású oldalakat kellett lemásolniuk. A **scriptorium**-ban akár húsz ember is dolgozhatott. Padon vagy széken ültek, lábukat zsámolyon nyugtatták, s a pergament az ölükben tartva dolgoztak; az előttiük lévő asztalon a másolandó könyvet, oldalvást pedig kis állványon a tollakat, a tintát és festéket, a körzőt és vonalzót tartották. Teljesen csendben tevékenykedtek (a levelek és az eredeti művek diktálása egy másik helyiségben folyt), de a lapszéli megjegyzések formájában élénk eszmecserét folytattak – az utókorral.*”

A **scriptorium**-ok a 7. és 8. században érték el működésük csúcspontját – Angliában Canterbury, Rippon, Wearmouth, Harrow, York és Lindisfarne; Írországbán Bangor, Durrow és Kells. A munka rendkívül lassú volt. Egy kiváló minőségben elkészített Biblia előállításához körülbelül egyévi munkát jelentett egy egész **scriptorium**-nak. Amikor a másolás befejeződött, a munka vezetője összegyűjtötte a lapokat, ellenőrizte a szöveget, majd átadta az egyberendezett kötetet a könyvkötőknek. A kisebb, rövidebb műveket gyakran egy kötetbe fogták. A könyvek az örökkévalóságnak készültek. Egy kicsinyke, 7. századi kötet, egy

Beda mester munkában...

Wearmouthból, vagy Jarrow-ból származó, afrikai vörös kecskebőrbe kötött János evangéliuma, amely feltehetően Béda Venerabilis tulajdona volt, még ma is kifogástalan állapotú.” (Johnson, 205–206.)

Ezek alapján készségesen elfogadom a középkori *scriptorum* működésének minden részletét, kivéve az időt...

Johnson időtévesztésének nagyságrendje minimum három évszázad. Így, a 8. és a 9. század folyamán nem másolhatták, a ma kezünk ügyébe kerülő ókori szövegeket. Különösen nem Angliában és Írországbán. Így más megoldást kell majd keresnünk *Tacitus*, *Suetonius*, *Ammianus*, *Vitruvius*, stb. máig fennmaradt írásaival kapcsolatban.

Bédát Jarrowban temették el. A 14. században maradványait a durhami székesegyházban Cuthbert csontjai mellé helyezték.

Később Béda koporsóját a székesegyház nyugati felében lévő Galilea-kápolnába vitték. Sírja ma is látható. 1899-ben XIII. Leó pápa Béda ünnepét az egész Egyházzra kiterjesztette, és egyháztanítónak nyilvánította őt.

A kör bezárult! Fentiek alapján megnyugodhatunk, hogy nem Angliából terjedt át a kontinensre (Itáliába) a keresztény időszámítás.

A hamisító/hamisítók Bédával túllőttek a célon. 12–13. századi tudást 8. századnak bemutatni, az csalás, nem kegyes, hanem annak minősített változata. Tehát az 1899-ben egyháztanítónak minősített Bédától az egyháznak sürgősen meg kell szabadulnia.

Lehet, hogy úgy tűnik, hogy egy kicsit hosszasan rágódok ezen a Húsvétkérdésen, de elhiheti az olvasó, hogy sok szakembert éppen ez fog meggyőzni az időcsúszás/időugrás létéről.

A tavaszi napéjegyenlőségek visszaszámolásával általam meghatározott juliáni kezdőpont az i. sz. 154. [HC–CE 154.]

csak a csillagászok naptárral foglalkozó szűk rétegében okozott némi meglepetést. A Julián-naptár kezdés napra pontos meghatározása az egy dolog, de hogy mikor történt az időugrás, még nem látszik.

A EURÓPAI TÖRTÉNELEM KRONOLÓGIAI VÁZA A HUNGÁR NAPTÁR SZERINT

Remélem elég meggyőző volt eddigi érvelésem, amelynek következtében világossá vált egy kb. 200 évnyi időcsúszás léte.

Az időcsúszás tavaszi napéjegyenlőségek visszaszámolásával került napvilágra, de az évre pontos időcsúszás mennyiségét a feljegyzett ókori napfogyatkozások hitelesítették. Amint említettem, a történészek meglepően jól rekonstruálták a relatív ókor kronológiát, amelynek kronológiai sarokpontjait itt röviden megismétlem;

I. SZ. 154. [Hagy. i. e. 45 vagy BC 45, a. u. c. 709.]

Ebben az évben, január elsején kerül bevezetésre a Julián naptár, a korabelieknek nem mellékes eseménnyel az újholddal egybeesve.

I. SZ. 212. [Hagy. i. sz. 14 vagy AD 14, a.u.c. 767]

Kimozdíthatatlan sarokpont a hagyományos történelmi kronológiában, hiszen ekkor hal meg Augustus császár Nolában.

I. SZ. 644. [Hagy. AD 450]

Marcian római császár uralkodásának kezdete. Ehhez az évhez köthető Etele királyunk galliai hadjárata.

I. SZ. 651. [Hagy. AD 457.]

Marcian halála, Leó követi a bizánci trónon.

I. SZ. 654. [Hagy. AD 464.]

Geiserich vandál király nevéhez köthető új időszámítás kezdete, pontosabban a julianusi Éra 500. éve. Ma spanyol Éra néven ismert. A Hungár naptár kezdőévéhez képest egy év hiba állapítható meg a juliáni naptárkezdés időpontjától. [i. sz. 154 = 1. julián év.]

I. SZ. 659. [Hagy. AD 465.]

Leó uralkodásának 9. éve.

Az uralkodó tanítás nézete szerint ezekben az években véget ér az ókor, és még nincs jogunk AD [Anno Domini] rendszerben számolni az időt, annak ellenére, hogy a kereszténység Constantinus császár óta államvallássá vált. Eddig, az ideig a 194–198 évnyi időcsúszás szépen követhető, a hagyományos kronológia létrehozói látszik jobban hittek – nagyon helyesen – a történelmi forrásoknak, mint a tévesen azonosított napfogyatkozásoknak. [Az összes!!!] Ekkortól megszűnik az évek azonosítása a konzulpárosok segítségével, Bizáncban a világ teremtménye óta sorszámozzák az éveket, amelyeket utólag 5500 vagy 5508 levonásával tudunk szinkronizálni az AD [Anno Domini] rendszerű időszámításhoz. A 8 év bizonytalanság megkerülhetetlen.

I. SZ. 693. [Hagy. AD 485. után]

Hunerik nyugati gót uralkodását követő eddig meghatározhatatlan évet említ Toursi Gergely krónikája (III./2)

A napfogyatkozás leírásából kikövetkeztethető, hogy az olyan időben történt, amikor szabad szemmel is meg lehetett állapítani, hogy a takarás csak részleges, ahogy az író említi. Az időpont október 5. kora reggel, amikor fogyatkozással együtt kezdődött a napkelte. Gergely úgy találta, hogy a Nap kétharmada került takarásba. Marcellinus forrása alapján azt is tudjuk, hogy Konstantinápolyban Anasztasziosz uralkodása idején elsötétült az ég.

Téves ötletekhez, nincs értelme hasonlítani napfogyatkozásunkat.

I. SZ. 698. [Hagy. AD 512.]

Anasztasziosz uralkodásának vége előtt Marcellinus újabb napfogyatkozást jelez, amely a Hungár naptár szerint december 8-án volt látható. Meglepő módon az *Annals of Ulster* és a *Chronicum Scotorum* is ismeri és feljegyzi ezt a napfogyatkozást, számomra jogosan, hiszen a Brit szigeteken is teljes volt a fogyatkozás sávja. A hagyományos nézet szerint egyszerűen átmásolták Marcellinus forrását, hiszen az i. sz. 512. június 29-i esemény náluk nem volt látható.

I. SZ. 715. [Hagy. AD 525 és AD 517.]

Ebben a csillagászati évben készíti el Húsvétáblázatát Dionysius Exiguus Rómában. Az uralkodó nézet tanítása szerint ez Probus konzulságának éve, amelyet AD 525-nek tekintenek. Bonyolítja a helyzetet, hogy AD 517-es év is Probus konzuli éve, tehát itt olvad le az eddigi 198 év időcsúszás 190 évre. Mivel ebben a korban senki nem számolta az időt D.E. nyomán, nincs különösebb jelentősége annak, hogy az i. sz. 715. év 8 kitalált év temetője is egyben. Miután a D.E által feltalált időszámítást bizonyíthatóan majd csak a Karoling korban, 200 év múlva fogják használni, végtelen nehéz lesz rekonstruálni, mely évek valójában a kitalált történelem évei. Bizáncban Rómától függetlenül számolták az éveket és az i. sz. 717. évtől kezdődik Justinianus uralkodása.

I. SZ. 717–755. [Hagy. AD 527–565]

I. Justinianus bizánci császár uralkodásának időszaka. A fentebb említett kronológiai pontosság 194–198 évről a 8 év elnyelése következtében 190–194 re módosul.

I. SZ. 780!

Mohamed születéséhez köthető arábiai napfogyatkozás február 10-én. Egy tévesen azonosított másik napfogyatkozáshoz nem kívánom hasonlítani.

I. SZ. 787. [Hagy. AD 590 vagy AD 592]

Mauricius Tiberius császár uralkodásának közelebbről meg nem határozott éve. (Amikor elhagyta a palotát...)

Ennek ellenére megállapítható, hogy az i. sz. 773 és i. sz. 792. évek között uralkodott.

I. SZ. 800–831. [Hagy. AD 610–641?]

I. Herakleiosz bizánci császár uralkodása.

I. SZ. 804. [Hagy. AD 612.]

„Időszámításunk 650. évében Heraclius uralkodásának második esztendejében, Sisebutot emelték a királyi trónra Gundemar után, nyolc év és hat hónapot uralkodott.” (Sevillai Izidor, 101.)

I. SZ. 807. [Hagy. AD 614/617.]

Feltűnő jelenség a NASA napfogyatkozás térképén az i. sz. 807. február 11-i napfogyatkozás. Irodalmi hivatkozása a *Chronicum Scotorum* 614-es événél található. A szövegkörnyezet alapján a 617-es év reálisabb.

I. SZ. 813. [Hagy. AD 621.]

„Időszámításunk 659. évében, Heraclius uralkodásának tizedik esztendejében, Isten kegyelméből a dicső Svinthilára szállt a hatalom. Sisebut király alatt hadvezéri tisztséget nyert el, római erődtámenyeket igazott le, és a rucconokat legyőzte. Miután trónra lépett, nyílt harcban elfoglalta a még római kézen levő hispániai városokat, csodás harci szerencséjével más uralkodóknál nagyobb győzelmi dicsőséget szerzett.

Elsőként lett egyeduralkodója a tenger övezte egész Hispániának, amit korábban egyetlen uralkodó sem ért el.” (Sevillai Izidor, 103.)

I. SZ. 816! [Hagy. AD 622.]

Az arab időszámítás kezdete.

AH 1-es holdév első napja július 30!

Calendar for year 816 (Hungary)

január 816

hé

ke

sz

cs

pé

sz

va

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

3:●

11:●

18:○

25:●

február 816

hé

ke

sz

cs

pé

sz

va

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

2:●

10:●

17:○

23:●

március 816

hé

ke

sz

cs

pé

sz

va

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

3:●

10:●

17:○

24:●

április 816

hé

ke

sz

cs

pé

sz

va

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

1:●

9:○

15:○

23:●

május 816

hé

ke

sz

cs

pé

sz

va

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

1:●

8:○

15:○

22:○

30:●

június 816

hé

ke

sz

cs

pé

sz

va

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

6:○

13:○

21:○

29:●

július 816

hé

ke

sz

cs

pé

sz

va

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

5:●

13:○

21:○

28:●

augusztus 816

hé

ke

sz

cs

pé

sz

va

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

4:○

11:○

19:○

26:●

szeptember 816

hé

ke

sz

cs

pé

sz

va

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

2:○

10:○

18:○

25:●

október 816

hé

ke

sz

cs

pé

sz

va

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

2:○

10:○

18:○

24:●

31:○

november 816

hé

ke

sz

cs

pé

sz

va

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

9:○

16:○

23:○

30:○

december 816

hé

ke

sz

cs

pé

sz

va

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

8:○

15:○

22:○

30:○

I. SZ. 829!

Mohamed Ibrahim fia halálának időpontja november 30.

Annak ellenére, hogy Európában nem rendelkezünk kiforrott, jól nyomon követhető keresztény időszámítással, megállapítható, hogy a relatív történelmi kronológia jó, igaz az ókorban kimutatott 198 évnnyi időcsúszás a többoldalú szinkronizációs kísérletek miatt 194 évre változott. Mivel bizonyíthatóan a D. E. által megalkotott időszámítás, pontosabban annak húsvéttáblázataira épülő éves Kalendáriumok majd csak a Karoling korban jelennek meg, javaslom, hogy egy olyan földrajzi területen – Hispániában – kövessük az idő múlását, ahol kétféle folyamatos időszámítás is segíti a tisztánlátást.

HISPÁNIA KORAKÖZÉPKORI TÖRTÉNETE A VIZIGÓT KIRÁLYSÁG BUKÁSÁTÓL

A fentiekben – Sevillai Izidor tanúsága szerint – láthattuk, hogy i. sz. 813 után létrejött a félsziget politikai egysége Góg és Magóg népének vezetése alatt. A 19. századi történetírás felülbírált egyetlen forrását – Sevillai Izidort és a „*gótok mindeneknél hatalmasabb népét*” egyszerűen germánná minősítette. A sovinszta történetírókat az sem zavarta, hogy egyetlen hihető forrásuk kifejezetten szkítának azon belül getáknak (Getas) nevezi a nép őseit. A lovas harcmódorukról sem feledkezik meg, amely nem egy tipikus germán jellemző.

A 10. század elejére polgárháborús helyzet alakult ki ebben a hatalmas, földrajzilag tagolódott országban, amely Vitiza vizigót király halálakor éleződött ki különösen. Az újkronológia szempontjából nincs túl nagy jelentősége, hogy az i. sz. 904-ben meghalt Vitizát nem valamelyik fia követi a trónon, hanem Roderik. [905–908]

Bizonyos források szerint Vitiza fiai kerestek szövetséget Észak-Afrikában Músza ibn Numeirnél, de ez ma egy volt szovjet zónában élt Kelet-európainak nehezen hihető. Miután az arab és berber segítségnyújtók záros határidőn belül győztek, meghódították szinte a teljes félszigetet, átvették a közigazgatást teljesen logikus, hogy történelmet is ők írják, majd ötven év múlva.

Korabeli független forrással nem rendelkezünk. Az arabok pedig sok száz évre berendezkedtek Hispániában. De rögzítsük is éves bontásban az újkronológia szerint, hogy is történt a „*conquista*”!

I. SZ. 904. (AH 91, HAGY. AD 710)

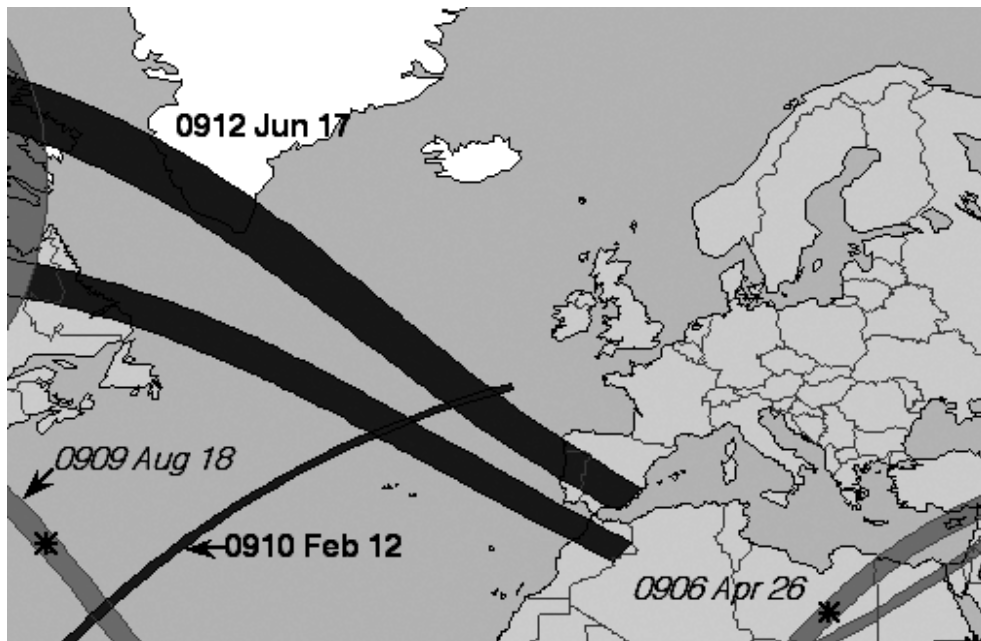
I. Valid omajjád kalifa Kairavánban székelő észak-afrikai helytartója, Músza ibn Numeir parancsára, Tárif ibn Malluk július hónapban néhány száz berber harcossal a félsziget csücskében szállt partra, és végigrabolták a partvidéket.

I. SZ. 905 (AH 92, HAGY. AD 711)

A vérszemet kapott arabok/berberek ebben az évben 7000 gyalogossal és 300 lovassal keltek át Tárik ibn Zijád [TARIQ BEN ZIYAD] vezetésével a tengerszoroson, az azóta is az ő nevét halhatatlanná tevő Dzsebel at-Tárik (Gibraltár) szikláinál. Spanyol hadtörténészek légből kapott hipotéziseit – Vitiza hívei fellázították a baszkokat – nem kívánom elemezni, de nehezen tudom elképzelni, hogy az előző évi arab betörés után télvíz idején Roderik északra küldte volna 25-40000 fős hadseregét. A tény az, hogy az expedíciós arab/berber hadsereg júliusban győzött *Guadaletenél*.

I. SZ. 906 (AH 93, HAGY. AD 712)

Tárik sikerei nyomán ebben az évben további 10 000 (18 000?) harcos kelt át Hispániába személyesen Músza [MUSA IBN NUSAYR] vezetésével, már szír harcosokkal is kiegészülve. Ekkor foglalják el a római Hispánia egykori fővárosát Hispált (Sevilla), de nem sokkal rá Zaragóza következik. Az újkronológia elfogadása mellett természete-

sen a különféle krónikákból beszűrődő anakronizmusokat is meg kell rostálni. Zaragóza bevétele nem követheti Aragónia, Asztúria, León, Galícia „tartományok” elfoglalása, mert még nem születtek meg.

I. SZ. 907 (AH 94, HAGY. AD 713)

I. Valid omajjád kalifa az év őszén Damaszkuszba rendeli afrikai helytartóját Múszát, aki Abd el-Azízt [ABD-AL-AZIZ IBN MUSA], második fiát teszi meg az újonnan meghódított területek helytartójává. A hódítás folytatódott, ebben az évben került mór kézre többek között Granada.

I. SZ. 908 (AH 95, HAGY. AD 714)

Ad el-Azíz székhelyét Sevillában (Iszbilija) rendez be, és háremébe bekerült egy Vitiza lány is. Nem tudom osztani Vicens Vives azon véleményét, hogy a kor emberei majdnem hogy felszabadulásként érték meg a mór hódítást, nem kezelték ellenségesen őket.

I. SZ. 909 (AH 96, HAGY. AD 715)

Hogy mennyire nem tartható a „békés bevonulás” teóriája az a következő év eleji damaszkuszi eseményekből is látható.

Músza ez év februárjában érkezik meg.

I. Valid ibn Abd al-Malik (AH 86–96) kalifa a hódító és győzelmes iszlám történetének legnagyobb szabású ünnepségeivel fogadja az Omajjád Mecsetben a fogoly vizigót hercegek tucatjait és az óriási értékű zsákmányt hozó Múszát. Nem sokkal ezután meghal I. Valid, és utóda Szulejmán ibn Abd al-Malik kalifa (AH 96–99) Észak-Afrika és Hispánia meghódítóját Hedzsázba száműzi, ahol hátralévő életét kol-dusként tengette. (Benke József, 224.)

Odahaza Andalúziában Músza fia Ad el-Azíz háremébe bekerült Roderik özvegye, Egilona is. Gyakorlatilag az Ebrotól délre eső terület mór ellenőrzés alá került. Maghreb kormányzója Mohamed ibn Jazíd al-Kurási (AH 96–100)

I. SZ. 910 (AH 97, HAGY. AD 716)

Ebben az évben foglalják el a mórok a mai Lisszabont. Az észak-afrikai (Maghreb) kormányzó Mohamed. (AH 96–100)

A damaszkuszi kalifa Szulejmán. (AH 96–99)

I. SZ. 911 (AH 98/99, HAGY. AD 717)

Az év második felében Szulejmán damaszkuszi kalifát II. Omár ibn Abd al-Azíz (AH 99–101) váltja.

Omár eltörölte az afrikai és andalúziai muszlimok fejadóját, a haradzs mértékét is maximálta, ezzel egy valóságos áttérési hullám indult meg a berberok körében. Sokat javított Omár kalifa az afrikaiak és az andalúziaiak helyzetén azzal is, hogy nem szír (vagyis „keleti” arab), hanem afrikai politikusokat nevezett ki helytartónak mindkét tartomány élére: Ifrikijába Iszmáil ibn Obaidallah ibn Abi al-Muhádzsirt, Andalúziába as-Samh ibn Málik al-Hulárit (AH 100). (Benke, 214.)

Ebben az évben lesz Córdoba (Kurtuba) a muszlim Andalúzia fővárosa, helytartója spanyolosan AL-SAMH IBN MALIK AL-JAWLAWI.

I. SZ. 912 (AH 99–100, HAGY. AD 718)

A vizigót Pelayo, egy keresztény nemes, Rodrigó [Roderik] király fegyvertársa, megszervezi a keresztény ellenállást Asztúriában, ahol vezérnek kiáltják ki. Inkább csak szimbolikus értékű ez az ellenállás, hiszen kezdetben 300 harcosa volt. A fentebb már idézett Sevillai Izidor történetíró „folytatója” egy napfogyatkozás kapcsán megemlékezik *erről az évről, mint az arabok 100. évéről*. Számunkra ez azért fontos, mert spanyol Éra formában is megnevezte az évet, Éra 758!

A napfogyatkozás június 17-én volt látható egész Hispániában.

Erről a napfogyatkozásról az *Annals of Ulster* is megemlékezik az AD 718-sa év kapcsán.

I. SZ. 913 (AH 100–101, HAGY. AD 719)

Ettől az évtől kezdve állandósulnak a mór támadások Gallia Narbonensis ellen, amelyhez a Pireneusokon is át kell kelniük.

I. SZ. 914 (AH 101–102, HAGY. AD 720)

Damaszkuszban Omár kalifát II. Jazíd ibn Abd al-Malik (101–105) váltja, gyökeresen megváltoztatva elődje politikáját. Afrika élére Jazíd ibn Ali Muszlimot nevezte ki helytartónak, aki azzal kezdte, hogy az afrikai muszlimokat dzsizje fizetésére kötelezte.

Ebben az évben feljegyeztek egy Barcelona és Narbonne elleni mór támadást. Valószínűleg el is foglalták őket.

I. SZ. 915 (AH 102–103, HAGY. AD 721)

Az afrikai berberetek meggyilkolták kormányzójukat, ezért Jazíd kalifa kénytelen volt Bisr ibn Szafván al-Kalbit [ANBASA IBN SUHRAM AL-KALBI], az egyiptomi helytartót a Maghreb élére kinevezni.

Létezik olyan forrás miszerint ebben az évben Odo vagy más néven Edues herceg Aquitániában megverte az arabokat, akik as-Samh ibn Málík al-Hulári vezetésével támadtak. Mivel a Hispániai, hidzsrával hitelesített időszámítás, és a D. E. névvel fémjelzett AD időszámítás között 4 év eltérés mutatható ki, elképzelhető, hogy ez az esemény a 919-i csillagászati évhez köthető. (I. sz. 919.)

I. SZ. 916 (AH 103–104, HAGY. AD 722)

A vizigót Pelayo Asztúriában, Covadongánál legyőzi a mórokat.

Ma Spanyolországban ettől az eseménytől számolják a „reconquista” kezdetét. Vannak olyan források, amelyek ezt az eseményt, a hagy. AD 718-ra teszik. (Négy év eltérés!)

I. SZ. 918 (AH 105–106, HAGY. AD 724)

II. Jazíd ibn Abd al-Malik után Hisám ibn Abd al-Malik (AH 105–125) lesz a damaszkuszi kalifa. Hisám kalifa idején egyre nehezebbé

válí a 3000 km távolságban lévő tartomány kézben tartása, és az önállósági törekvések megakadályozása érdekében szinte évenként cseréli a córdobai helytartót.

I. SZ. 926 (AH 113-114, HAGY. AD 732)

Nevezetes év, hiszen Martell Károly ekkor állítja meg Poitiers-nél a hódító mórokat. A muzulmánok majd kénytelenek lesznek visszavonulni a Pireneusok belső oldalára.

A vereség, ugyanakkor a hispániai központosító erők győzelme a kalifátusban kiélezi a nép elégedetlenségét, amely logikusan robbanás-hoz vezet.

I. SZ. 931 (AH 119, HAGY. AD 737)

Pelayo Asztúria királya meghalt, fia Fávila követte mintegy két évig. (i. sz. 931–933)

I. SZ. 933 (AH 121, HAGY. AD 739)

Az egyelőre jelentéktelen apró keresztény államban Asztúriában Fávilát I. Alfonz követte 18 évig tartó uralkodásával. (i. sz. 933-951)

Alfonz cantabriai Péter fia, és Pelayo lányát Ormesindát vette feleségül. Csendesen terjeszkedik a félsziget észak-nyugati részében. Megszerzi Galíciát. E célját kifejezetten segítik az ekkortól kezdődő berber lázadások.

I. SZ. 934 (AH 122, HAGY. AD 740) KÖRÜL

A fentiekben már jelzett okok miatt a kisebbségben lévő keleti muzulmánok (arabok) ellen fellázadtak a berberok, akiket csak friss damaszkuszi erőkkel tudott Hisám legyőzni.

I. SZ. 937 (AH 125, HAGY. AD 743)

Hisám damaszkuszi kalifa halálával meggyengül a központi hatalom, megkezdődik a torzsalkodás a kalifa címért, és záros határidőn belül meg is fog szűnni az omajjád hatalom. (AH 132)

Andalúzia története szempontjából a számunkra az i. sz. 950. év fontos.

I. SZ. 950 (AH 138–139, HAGY. AD 756)

Az abbaszid vérfürdőtől (AH 132 hagy. AD 750) megmenekült Omajjád család egyik tehetséges tagja megváltoztatja Andalúzia történetét azzal, hogy átkel a Gibraltáron, sikeresen megnyeri magának a nemrég leverett jemeni és berber ellenzéket, majd a quadalquiviri csatában legyőzte, a córdobai helytartót, YUSUF AL-FIHRI-t. Abd ar-Rahman 33 éves uralkodása végén egy erős központosított birodalmat hagyott utódaira.

I. SZ. 982 (AH 171–172, HAGY. AD 788)

A córdobai emirátus megalapítójával egy időben hal meg Asztúria királya Mauregato, akinek országáról nem sok mindent tudunk.

Asztúria új királya ettől az évtől I. Bermudó.

Andalúzia emírje ebben az évben I. Hisham ibn Abd ar-Rahman (AH 172–180) lesz.

García de Cortázar – Gonzalez Vesga könyve szerint „*a politikai gépezet megbénulása újra előtérbe helyezte a vérségi és érdekkapcsolatokat, és ezeket a muzulmán miniállamokat arra készítette, hogy szövetségre lépjenek keresztény szomszédaikkal, mint ahogy azt a tudelai Quasik és a pamplonai Aristák tették. Córdoba gyengeségét kihasználva, az északi királyságok terjeszkedni kezdtek...*” (García, 114.)

Ezek alapján ez a terjeszkedés az Abd ar-Rahmant követő utódok kárára történik. Ehhez képest szarvas hibát vétenek a szerzők, hiszen azt olvashatjuk, hogy I. Hisham (788–796) és I. Al-Hakam (796–822) Asztúriában és Galíciában győzte le I. Bermudót (788–791) és

II. Alfonzot (791–842), akiket az „*egyesített Asztúria és León*” uralkodóinak titulál.

Nem csodálkozom, hogy összezsaptak a hullámok a félreértett idő miatt, a 200 év zavar komoly félreértéseket tud okozni egy olyan ország történetében, ahol az északiak uralkodóit Alfonznak, Sanchonak, Ferdinándnak, míg a délieket Abd ar-Rahmannak Hishamnak és Al-Hakamnak hívják.

Szóval ekkor még nincsenek *északi királyságok*, de létezik Asztúria, amelynek királyait a hagyományos kronológia AD 718-as éve óta figyelemmel kísértük. Nem képezi vita tárgyát az sem, hogy I. Alfonz idején megerősödtek, és Asztúria Galíciát is magába olvasztotta, de Asztúria és León királysága, vagy királya ekkor egy kitalált fogalom!

Sem II. Alfonz, sem I. Bermudó nem „*asztúriai és leóni királyok*”.

Hogy nem tévedünk az idézett könyvünk 478. oldalán leellenőrizhető! Véleményünk az, hogy I. Hisham uralkodása alatt tovább épül széppül Córdoba, és Asztúria királya adófizetője lesz.

I. SZ. 990 (AH 179–180, HAGY. AD 796 és AD 800)

Ebben az évben I. Hishamot I. Al-Hakam követi tekintélyes 26 évi uralkodással. (AH 180–206) Vele párhuzamosan uralkodik északon a hagyományos AD 791 óta II. Alfonz asztúriai király (AD 791–842).

Annak ellenére, hogy erre az időszakra esik a frank Karoling támadás Barcelona vidéke ellen, ez nem ösztönzi támadásra Alfonzot. Sőt azt olvashatjuk, hogy Al-Hakam Asztúriában győzedelmeskedik Alfonz felett. Ez megint csak azt jelenti, hogy Asztúria királyának továbbra is adót kell fizetnie Córdoba új urának. Astorga várát is ebben az időben foglalják el a mórok. Ehhez a csillagászati évhez köthető „Nagy Károly” császárrá koronázása Leó pápa által.

I. SZ. 993 (AH 182–183, HAGY. AD 799/803)

Baszk lázadók megölik Pamplona muszlim kormányzóját. Ez a kis hír annyit jelent számunkra, hogy Pamplona is Córdobának adózik.

I. SZ. 995 (AH 185, HAGY. AD 801/ 805)

A frankok meghódítják Geronát és Barcelonát.

I. SZ. 1000 (AH 190, HAGY. AD 806/810)

A frankok meghódítják Pamplonát, de hatalmukat nem tudják rákényszeríteni a szabadságra vágyó baszk népre.

I. SZ. 1004 (AH 194, HAGY. AD 810/814)

A baszk klánok összegyűltek, és vezérükké választják Inigo Aristát. (AD 810-851) Ezzel Pamplona királya és a majdani navarrai királyság megalapítója lesz. Ebben a csillagászati évben hal meg Karulu [„Nagy Károly”] a frankok királya január 28-án.

I. SZ. 1006 (AH 196, HAGY. AD 812/816)

A frankok és a córdobai emír paktumban frank befolyási övezetnek fogadják el a Pireneusokat. Az Ebro folyóig húzódó terület a Barcelona grófság, első „hercege” Berá AD 801-820. Leó pápa halála, IV. István követi i. sz. 1007-ig. [Hagy. AD 816-817]

I. SZ. 1007 (AH 197. HAGY. AD 813/817)

Útjára indul a legenda, hogy megtalálták Szent Jakab compostelai sírját. IV. István pápát I. Paszkál [Hagy. AD 817-824] követi.

I. SZ. 1014 (AH 204–205, HAGY. AD 824)

Ebben az évben kezdődik II. Jenő pápasága [Hagy. AD 824-827] és tart i. sz. 1017-ig.

I. SZ. 1016 (AH 206–207, HAGY. AD 822/826)

Al-Hakam derekasan kormányozta országát a toledói lázadás és az azt követő polgárháború sem tudta megrendíteni országát. Területi veszteség országa észak-keleti részében érte, így le kellett mondania a szabad átjárásról és fosztogatásról Európa irányába. Ebben az évben hal meg és veszi át az emírséget fia, II. Abd Al-Rahman (AH 206-238). Egy térképvázlat segítségével ábrázolom a hatalmi viszonyokat Nagy Károly uralkodásának végén (hagy. AD 814).

I. SZ. 1017 (AH 207–208, HAGY. AD 827)

Kezdődik IV. Gergely pápasága [Hagy. AD 827-844] amely tart i. sz. 1034-ig.

I. SZ. 1033 (AH 224, HAGY. AD 839/843)

Ebben az évben asztúriai II. Alfonz Viseu körzetében, a Douro déli oldalán egy katonai erőt parancsnokol.

Jámbor Lajos fiai a verduni szerződésben végleg felosztják a frank birodalmat, Kopasz Károly a nyugati (francia), Német Lajos a keleti (német) területeket kapja, a legidősebb fiú, Lothar pedig a középső területsávot Burgundiával, Itáliával és a császári címmel. A szerződés nyomán alakul ki utóbb a frank birodalom részeiből a középkori francia és német állam.

I. SZ. 1034 (AH 225, HAGY. AD 844)

IV. Gergely pápa halála után II. Sergius követi. [Hagy. AD 844-847]

I. SZ. 1036 (AH 227, HAGY. AD 842 vagy AD 846)

Ebben az évben meghal II. Alfonz, és I. Ramiro (AD 842-850) lesz az asztúriai király.

I. SZ. 1037 (AH 228, HAGY. AD 847)

II. Sergius pápát IV. Leó [Hagy. AD 847-855] követi

I. SZ. 1038 (AH 229, HAGY. AD 844/848)

Viking/normann támadások Galícia, Lisszabon, és Cádiz ellen. I. Ramiro a galíciai támadókat megveri.

I. SZ. 1042 (AH 233–234, HAGY. AD 848)

Septimaniai Bernát fia, William birtokba veszi Barcelonát.

I. SZ. 1044 (AH 235–236, HAGY. AD 850)

Oviedoban asztúriai királlyá koronázzák I. Ordonot (AD 850-866)
Amennyire meg tudjuk ítélni a másodlagos forrásokból, valami elkezdődik. Sikeresen áttörnek a Kantábriai-hegységen és megkezdik León tartomány felszabadítását.

I. SZ. 1045 (AH 236–237, HAGY. AD 855.)

III. Benedek pápaságának kezdete [Hagy AD 855-858]

I. SZ. 1046 (AH 237-238, HAGY. AD 852)

II. Abd Al-Rahman halála. Fia I. Mohamed követi (AH 238-273)

Az emír halála újra megmutatta, milyen gyenge az a formáció, amit majd csak sokkal később lehet államnak nevezni. A mozarab kisebbség fellázadt, a 867-es 874-es éhínség és járvány tizedeli az emirátus lakosságát, és I. Ordonho fellépése is szorongatott helyzetbe hozzák az andalúziai hatalmat északon.

I. SZ. 1048 (AH 239-240, HAGY. AD 858)

A 38 éves Miklós archidiakónust április 24-én II. Lajos frank császár jelenlétében választották pápává. I. Nagy Szent Miklós pápaságához [Hagy. AD 858–867] kell kötni a nagy egyházszakadást, amely Phótiosz pátriárka fellépésével vált tényleges realitássá.

A 190 évnyi időcsúszás könyörtelenül szorítja ki a „kitalált történelmet”, így megállapíthatjuk, hogy I. Miklós pápa személye nem más, mint II. Miklós [i. sz. 1058–1061] alakja. Ennek legékesebb bizonyítéka talán az is, hogy a Liber Pontificalis megemlékezik I. Miklós sírjának helyéről, amelyet ma II. Miklós pápa sírjaként azonosítanak.

I. SZ. 1049 (AH 240-241, HAGY. AD 855)

Ebben az évben I. Ordonho felszabadítja Leónt. Ettől még továbbra is asztúriai király marad. Különbféle történelmi kompilációkban rendszeresen León első királyának, a Perez dinasztia alapítójának ábrázolják. Uralkodásához kapcsolható León, Astorga, Tuy és Amaya újrateremtése.

I. SZ. 1057 (HAGY AD 867)

I./II. Miklós pápa halála. A korai szerkesztésű Liber Pontificalis után már csak egy hirtelen félbeszakadó pápaéletrajzot ismertet, nevezetesen II. Hadrianusét. [Hagy. AD 867–872]

I. SZ. 1062 (HAGY AD 872)

II. Hadrianus pápa halála, természetesen nem korabeli forrás, hanem jóval későbbi értékelés alapján. Amennyiben reálisnak tekintjük az eddig felsorolt pápák uralkodási időtartamait, megkerülhetetlenül a 11. század közepén vagyunk, túl a „második” egyházszakadáson. A dolog pikantériája az, hogy Harald Zimmermann szerint „a pápai történetíróknak *az idő több mint két évszázadra elvette a kedvét az írástól*. Mi itt most megtaláltuk a keresett 200 évet!

A PÁPASÁG SÖTÉT KORA?

Remélem elég világos, hogy *nem kell semmiféle sötét kort keresni*, mert egyszerűen nincs rá idő! Nem az idő vette el a történetírók kedvét, hanem a később keletkezett 190 évnyi többletidő alapján utólag alkották meg ennek az időszaknak a kitalált pápáit. Hogy mikor keletkezett a többletidő, ki fogok rá nemsokára térni.

Az I. és II. Miklós pápa azonossága természetesen csak áttételesen, az idő segítségével bizonyítható. Jó szemmel vette észre Zimmermann, hogy I. Miklós és II. Hadrianus életrajza nem szokványos, a stílus és a közölt információk minősége is változáson ment keresztül, és ez utóbbi szemmel láthatólag a pápai levelezés anyagán alapul. Mintha életrajzírója nem is lenne kortárs...

II. Miklósról pedig meg sem emlékezik a késői szerkesztésű LP.

Ezzel csak azt akarom mondani, hogy utólag figyeltek a szétválasztásra. Az igazsághoz tartozik, hogy a korai szerkesztésű LP-hez hozzáillesztették még V. István életrajztöredékét, ezzel AD 891-ig lehet igazolni a pápaság első szakaszát.

Ez a Hungár naptár szerint a csillagászati i. sz. 1081. esztendő. A Liber Pontificalis „*a 200 éves kihagyás után*” i. sz. 1088-ban folytatódik II. Orbán életrajzával...

Erre a „sötét korra” nagyon sok csúnya pápát találtak ki, akiket maradék nélkül törölni kell egyetemes történelmünkben.

A pápák teljes listája megtalálható a „Sosemvolt római pápák jegyzéke és oklevelei” című és tartalmú könyvben.

A „*saeculum obscurum*” a 10. századra vonatkoztatva annyiban jelent sötét századot, hogy nem volt! És ez a hiány nem 100 évig, hanem 190 évig tartott. Magától értetődik, hogy a teljes egyetemes történelemre is vonatkozik, az arabokra, perzsákra, németekre franciákra stb., akiknek volt a római keresztény időszámítással szinkronizált időszámítása.

A kínai és japán kultúrkör kívül esik ezen, hiszen a 17. századi római kúria jezsuitái számolták ki nekik visszamenőleg a történelmi kronológiájukat.

A pápaság történetére nézve természetesen nagy pozitívum, hogy megszabadultak a „pornográf” pápáktól, de gondolom nehezebb lesz megemészteni a nagyformátumú VII. Gergely [Hildebrand] hiányát. Tudom Canossa várába is kevesebb turista fog ezután érkezni, de az élet már ilyen, több is veszett Mohácsnál.

Az időcsúszás tükrében már teljesen érthető, hogy a 12. századi kortárs történetírók homlokterében miért a helyi pártküzdelmek állnak, és miért került a pápai történetírás kerek fél évszázadra ellentétbe a pápaság univerzalizmusával. Miután a pápaság történetének példáján keresztül sikerült megmutatnom, hogy mikor „nyelődött le” a 190 év, [kb. 890–1080 között] vizsgáljuk meg azt, ki, mikor és hol tudta végrehajtani a naptárátállítást.

KI, MIKOR, HOL, MIÉRT ÉS HOGYAN ÁT NAPTÁRUNKAT?

Feltételezésem szerint az olvasót ez a kérdés foglalkoztatja mindenek előtt. Mikor iktatják be művileg számtanilag a 190 évet? Utólag, már pofonegyszerűnek tűnik, aki pedig figyelmesen végigolvasta az előzményeket, magától is rájöhet.

Keresztény időszámításról értekezek, így csak a keresztény vallás központjaiban volt lehetőség egy központi óra átállításra. Még a könyv elején láttuk, hogy az i. sz. vagy AD 1300-as év az ünneplés révén már szakszerű, így az időpont ennél korábbra teendő. Az időszámítás jellege teljesen logikusan meghatározza a helyszínt, **Rómát**, hiszen Konstantinápolyban az időt a „világteremtés kezdete óta” formában számoltak, soha nem akceptálták Dionysius javaslatát.

Egy nagyon fontos kérdésen, a helyszínen túlléphetünk, kiegészítve, hogy a római katolikus időszámítás a pápák reszortja volt, ezért abban a körben is keresem.

Amint írtam II. Hadrianus vagy V. István után nem sokkal az első biztos pápa II. Orbán. Mint írtam i. sz. 1088 és 1099 között számolhattunk vele.

Nem kell túlzott képzelőerő ahhoz, hogy egy más számítás szerint ez nem más mint AD 898 és AD 909 közötti időszak. (Krisztus születésétől számítva, amely i. sz. 190-re teendő D. E. alapján.)

Orbán életrajza a keresztes hadjárat meghirdetésével kezdődik, amelyet hagyományosan az 1095-ös clermont-i zsinathoz szokás kötni. Ez számunkra az AD 905-ös évet jelenti.

Őt, II. Paschalis (1099–1118) követi AD 909-AD 928 közötti időszakban.

Ismertebb pápa II. Ince (1130–1143) AD 940 és AD 953 között.

III. Sándor (1159–1181) pontifikátusa alatt új korszak kezdődött az egyházszakadásban (AD 969–991). Ebben az időszakban a pápakatalógusok nem kevesebb, mint négy ellenpápát tartanak számon.

III. Orbán pápa (1185-1187) – vagy másképpen AD 995–997 – idején ismét fellángolt a harc a pápa és a császár között, amely Orbán veronai kényszerlakhelyhez kötésével végződött.

AD 997! [i. sz. 1187!]

A Dionysius által meghatározott húsvétciklus 10., az indikció 10. évében [DCCCCXCVII = **997 AD**] dec. 19-én KELEMEN néven Paolo Scolari praenestei kardinális papot választották meg pápává.

Gondterhes nehéz időszak ez, hiszen Szaladin az év folyamán elfoglalta a Jeruzsálemi királyságot. Jeruzsálem eleste az „*ezredéves királyság*” küszöbön állása előtt három évvel, soha nem látott összefogást váltott ki Nyugaton!

Az addig a pápákkal marakodó Barbarossa Frigyes azonnal politikát váltott, és már a KELEMENT megelőző, igaz csak két hónapig hivatalban lévő Gergellyel is kibékült, vállalta egy leendő keresztes hadjárat fő terheit!

KELEMEN a következő év februárjától a lateráni palotában székel, hová elődei nem teheték be a lábukat.

A május 31-én megkötött egyezmény értelmében a római szenátus elismerte a pápa szuverenitását. Az AD 999-es év [i. sz. 1189] tavaszán Barbarossa Frigyessele történt megegyezés után helyreállt a pápai állam önállósága is.

KELEMEN a császárral nagy erőfeszítéseket tett a harmadik keresztes hadjárat legtükréteesebb megszervezésére.

A császár és a francia király, Fülöp Ágost valamint az angol király, Oroszlánszívű Richárd, felülemelkedtek kölcsönös ellentéteiken és ellenségeskedéseiken. A német keresztes hadjáratot az idős császár vezette, aki kötelességének és a kereszténység védelmezőjeként felelőségének teljes tudatában volt. (Mondin, 260.)

Ő AD 999. május 11-én indult el Regensburgból. Még mielőtt ez a hatalmas és ütőképes hadsereg megérkezett volna Palesztinába szét-esett a császár, **AD 1000. június 10-én** bekövetkezett halála miatt. A császár a kisázsiai Saleph folyóba fulladt. A német sereg katasztrófája helyrehozhatatlanul elrontotta a harmadik keresztes hadjárat kimeneteletét.

E szörnyű szerencsétlenségek hírére az idős pápa olyan mélyen a szívére vette, hogy AD 1001. március közepe táján meghalt.

A szerencse a szerencsétlenségben mindössze annyi volt, hogy Joachim de Fiore várakozása sem teljesült be. Mivel az uralkodó tanítás nézete szerint ez az 1191-es év volt, a kutatók nem foglalkoztak az ezredévvárás izgalmaival, hogy letelt az idő, kezdetét vette a Jó és Gonosz csatája.

Hogy Fiore és követői mikorra várták? Nagyon nehéz megmondani. Akkoriban Jézus születését december 25-én ünnepelték, tehát gondolhattak volna, az AD 1000 december 25-re, esetleg AD 1001. január 6-ra, és nagy valószínűséggel az AD 1001 december 25-re is.

Sokan ma arra gondolnak, hogy az ezredfordulótól való páni félelem csupán mítosz. Pedig nem erre vall, az évközi újabb pápaválasztás a keresztesek kudarca után. Giacinto Bobone diakónus bíborost 85 éves korában választották pápává, a Celesztin nevet vette fel.

(A sorsszámokat nem véletlenül hagyom ki, hiszen a Hungár naptár elfogadás után, a jelenlegi pápa Benedek sorszáma is meg fog változni, Ő lesz e néven a kilencedik...)

Vonakodva fogadta el Krisztus földi helytartóságát. Nem csodálom, hiszen még hátra volt a december 25-e!

Lehet, hogy félt a nagy találkozástól?

Nem így Henrik, aki benyújtotta apja számláját és a húsvéti pápaválasztást követő április 14-én hétfőn, rögvest császárrá koronáztatta magát! A koronázás után azonnal útnak indult Szicília felé, hogy birtokba vegye felesége Konstanza örökségét, amelyet egy törvénytelen családtagja, Tankréd akart megkaparintani.

A hadjárat szinte azonnal semmivé vált, az ezredik év malária formájában veszteséget mért rá. Megbetegedve visszafordult Németországba.

Történetünk ott folytatódik, hogy AD 1001. december 25-én, de AD 1002. január 6-án sem történt semmi érdemleges.

A pápa megnyugodhatott; Fiorenek és követőinek új időpont után kellett nézniük.

Henriket váratlan fordulat – Oroszlánszívű Richárd foglyul ejtése – hozta helyzetbe. Angliát hűbéresének tekintette, óriási váltságdíjat kasszírozott az angoloktól, majd hatalmas sereggel Itáliába indult a

szicíliai kérdés rendezésére. Tankréd halála egyszerűsítette helyzetét, és így AD 1004 karácsonyán már Palermóban királlyá is, koronáztatta magát. Ebből az is érzékelhető hogy nem lehetett túl nagy presztízse egy „német-római” császári címnek. A pápa az események passzív szemlélője volt, feltételezhetően jobban lekötötte az, hogy miért is nem köszöntött be az idők végezte. Mindenesetre Henrik érkezését követően Konstanza egy fiúgyermeket szült, a későbbi II. Frigyes, aki egyáltalán nem lesz mellékes a események későbbi sodródásában.

A pápa és Henrik új terveket szőnek a szentföld felszabadítására európai összefogással, de az élet közbeszólt; Henriket AD 1007-ben, míg Celesztint AD 1008. január 8-án ragadja el a halál. A pápai trónra Lotario di Segnit az alig harmincnégy éves bíborost jelölték, aki 18 éves pápasága alatt Ince nevet felvéve, megváltoztatta a világot.

Az ő idején válik a római kúria Európa legfőbb egyházi törvényszékévé; speciális küldöttei, a legátusok útján szoros ellenőrzése alá vonja a püspököket, és az egyház fegyvereivel (kiközösítés, egyházi átok) csaknem valamennyi európai uralkodóra rákényszeríti akaratát. Pápasága alatt mélyreható reformokat hajtanak végre, de párhuzamosan harcolni kell a különféle eretnekmozgalmak ellen is.

Az apokalipszis nem következett be a millenniumot megelőzően, tehát ***baj van a számítással***. Teljesen logikus, hogy a győztes ideológia csak utólag tudja eretneknek nevezni ellenfeleit. Biztos vagyok benne, hogy óriási apparátussal folyt az idő újraszámolása, hol lehet a probléma. Dionysius táblázatai szerint letelt az 5000. évvel kezdődött millennium, lehet, hogy a keresztre feszítéstől kellene számolni? Akkor még van további 30 vagy 33 év a felkészülésre.

AD 1012-ben Fiore meghalt, így csak követői készülhettek az AD 1030–1033-as évek körül várható világvégére.

INCE pápaságának a mai történetírás szerint volt egy árnyoldala, mégpedig a „negyedik” keresztes hadjárat, amelynek végeredményeképp a nyugati rablólovagok elfoglalták és kifosztották Konstantinápolyt, és ezzel 50 évre felszámolták a Kelet-Római Birodalmat. A pápa ellenőrzése alá tartozó ott megalakuló keleti latin császárság számára már nem is volt olyan fontos Jeruzsálem felszabadítása.

Én úgy tekintem, hogy ezzel a momentummal megszűnt a kontroll, a pápáknak megadatott a lehetőség, hogy sok kérdésben, például idő-

számítás kérdésében is saját szakállára döntsön. A Vulgatában és a Septuagintában található kronológiai ellentmondások meggyőzték In-cét, hogy valahol elszámolták az időt. **Az AD 1016-os évben történt az időszámítás módosítása oly módon, hogy átkeresztelték 1206-os évné. A következő év már az 1207-es volt.**

Ebben a korban már készülnek az ókori kronológiai munkák, tehát tudják, hogy Diocletianus császár cca. 280-290 évre számítható Jézus születésétől, vagy Augustus császár uralkodásának mondjuk, 42. évétől.

Az AD 1016-os évben húsvéttáblázatukból tudták, hogy $486 + 247 = 732$ év távolságban élnek Diocletianustól, miközben Alexandriában a koptok a 922. évet számlálják a „mártír éve” óta. Nem kellett mást tenni, mint újra ellenőrizni a bibliai adatokat, amelyekből egy kis jóindulattal Bédához [3952] képest 190 év eltéréssel megállapítható egy 3761-es világteremtési év!

Tehát csak Dionysius hibázhatott, – gondolták – 190 évet hozzá kell adni az addigi AD időszámításhoz. Így az AD 1016-as év megegyezik az i. sz. 1206-os évvel.

Ettől az évtől kezdve, már rendben van a naptárunk, és teljesen természetes, hogy minden korabeli dokumentumot visszamenőleg igyekeztek átírni, átmásolni az új koordináta rendszerbe.

Nem véletlenül jegyezte meg Hangay könyve 133. oldalán, hogy „*hihetetlen méretű volt pápaságának a törvényhozói teljesítménye.*”

Az is világos, hogy nem minden okmányt, oklevelet írnak át, ezért létezik az a sok párhuzamos kétféle datálás ugyanazon eseményre, vagy esetünkben még pápára is. (Miklós)

A kor, az idő optimális: aki kétségbe kívánja vonni az egyház intézkedéseit egykettőre az inkvizíció előtt találja magát. A történészeknek előbb-utóbb szembesülniük kellett a semmiből keletkezett pótlólagos idővel, és gondoskodtak annak történelmi eseményekkel való feltöltéséről.

Ki így, ki úgy.

Az átállítás két évvel megzavarta a szökőévek rendjét, ezért *a később visszaszámolt i. sz. 1206.* előtti nap és holdfogyatkozások egy naptári nappal eltérnek annak tényleges bekövetkeztétől. (Mivel visszafelé az 1206-os év ténylegesen szökőév lett volna, de csak két évre rá szöktettek.)

Holdfogyatkozások esetében ez nem olyan feltűnő, hiszen a kutatók egyébként sem biztosak abban, hogy a korabeliek mikortól számolták a nap kezdetét. (Este 18 órától, éjfélről, pirkadattól, stb.)

Ettől az évtől módosítani kellett az indikciót is, hiszen az AD 1018-as év indikciója 1, míg az i. sz. 1208-as évé 11. lett! Ez semmiféle zavart nem okozott a visszaszámlálásban, mert a betoldott 190 évnek nem voltak oklevelei, azokat majd csak utólag „renoválták”...

És ezzel kezdődhettek a gondok, hiszen Ince cca. 200 év távolságban élt Karulutól, miközben mára ez az időtávolság 400 év-re növekedett! Véleményem szerint Ince jóhiszeműen változtatta meg az időszámítást, nem kellően átgondolva annak következményeit.

Ince életrajzírója egy kuriális hivatalnok volt, aki a pápai archívum anyagát dolgozta be élettörténetébe, amely torzó maradt, hiszen csak az i. sz. 1207-es évig követi életét. Senkinek nem jutott eszébe a lepergő századok folyamán, hogy a LP-hoz illessze...

Az ember arra is gondolhat, hogy egy ilyen élettörténetet bármikor megírhat egy 14/15 századi pápai abbreviátor is.

A DIOCLETIANUS ÉRA EGYENLŐ MÁRTÍRÉRA?

Dionysius Exiguus szkíta származású római apát kapcsán, már érintettem a Diocletianus szerinti érá, amelyhez igazította a Krisztus születése szerinti időszámítást. Egyszerű állítás szinten, olyan kommentárral, hogy *„méltatlan dolog az éveket olyan ember uralmától kezdve számítani, aki inkább tirannusnak nevezhető, mint császárnak...”*

Teljesen világos és egyértelmű, hogy Diocletianus császárt kell alatta érteni 247, azaz kettőszáznegyvenhét év távolságából!

Az uralkodó tanítás nézete szerint semmi gond nincs közel távol, ***ezek az alexandriai keresztények a trónra lépésétől úgy megilletődtek, hogy még 247 évvel utána is tőle számítják idejüket.***

Miután semmiféle nyomot nem találtam arra vonatkozóan, hogy kik és mikor használták ezt az időszámítási rendszert, kénytelen voltam egy kicsit mélyebben kutakodni a korabeli Alexandriában. Nagy segítségemre szolgált Egedi Barbara az ÓKOR folyóirat 2005. 1-2 számában megjelent cikke „A kopt kereszténység a kezdetektől az egyházszakadásig” amely egy budapesti kopt művészeti kiállításhoz kapcsolódik.

Tehát kezdjük az alapoknál; kik azok a koptok?

„Koptoknak az egyiptomi keresztényeket nevezzük. A kopt szó jelentése valójában egyiptomi. Arab közvetítéssel került a humanista Európába és 17. században alakult ki ma is használatos formája...”

A kopt hagyomány szerint az első egyiptomi keresztény közösséget és ezáltal a kopt egyházat Szent Márk evangélista alapította, aki Alexandriában halt vértanúhalált 68-ban. A húsvéti istentisztelet alatt fogták el, kötéllel húzva végighurcolták a városon, bebörtönözték, majd megölték.”

Nem mellékes szempont, hogy a kopt egyházi hagyomány Márkot tartja Alexandria első **pápájának** is.

Ilyen kezdetek után joggal merült fel bennem a kérdés, hogy nem lehetséges az, hogy a kifejezetten *mártíréának* vagy *mártírkornak* nevezett időszakításnak semmi köze Diocletianus császárhoz?

Lehet, hogy egyszerű késői félreértésről van szó?

Miután baj van az idővel, alaposabban meg kell ezt vizsgálni!

Első látásra a Hungár naptár 198 éve, de a húsvéttáblák alapján megállapítható 190 év sem látszik megoldásnak, hiszen Egedi tudományos adata a 68 és a 284 között 216 év feszül...

Érdekes módon „A SZENTEK ÉLETE” egészen más adatot hoz.

„Ünnepe: Április 25. Meghalt Alexandriában 100 körül” (Diós, 174.)

Így már van lehetőség akár egy 198 év vagy 190 év keresésére is. Igazán nem tűnhet délibábosnak egy $284-190 = 94$ -es vagy egy $284-198 = 86$ -os mártírhalállal összefüggő időszakítás kezdet. Ráadásul ez utóbbi Egedi 68-as évének inverze...

Ez a kopt időszakítási rendszer egyedülálló a maga nemében, hiszen az ókortóból ível át napjainkig, ők ma az 1722. évet tapossák a mártír, a vértanú óta! Pompás eszköz, mindenféle időugrás leleplezésére!

A csillagászati év –a 284. – vitán felüli!

Jelölése A. M. azaz Anno Martyrum!

Lehet nagyokat vitatkozni, hogyan fordítsuk le *mártírok éve*, *mártír éve*, de Diocletianus sehol nem jön elő, csak a magyarázatásokban...

Az angolul értőknek talán segít az angol fordítás; „*the year of the Martyrs*” (egyes szám, semmi mártír tömeg)

Nem marad más hátra, mint előre!

Vizsgáljuk meg a hagyományos kronológia szerint mi is történt a 284. évben. Kellett lenni biztosan valami egetverő keresztényüldözésnek!

Egedi cikkéből megtudhatjuk, hogy Decius uralkodása alatt [249-251] módszeresen üldözik a keresztényeket Egyiptomban is, ahol kötelezték őket pogány szertartásokon való részvételre, és áldozat bemutatására. Igaz hitüket nem kellett feladni, de az áldozat megtagadását kivégzéssel büntették. Pár évnyi nyugalom után Valerianus császár 257-ben ismét elrendelte a keresztények üldözését. A császár megtil-

totta gyülekezésüket, elkoboztatta a keresztények vagyonát, száműzte a püspököket és papokat. Ez a rémálom 260-ig tartott, amikor Valerianus perzsa fogságba került, majd meghalt.

Így érkezünk meg a 284. évbe, amikor a légiók Valerius Diocletianust kiáltották ki császárnak, aki 305-ig volt a római birodalom ura, ekkor lemondott és visszavonultan élt 316-ig, ekkor halt meg. Vanyó szerint **a kereszténység utolsó, legkegyetlenebb üldözője!**

Felkészülve a legrosszabbakra tovább olvastam Vanyó 3. fejezetét „a nagy üldözés és hatása”, de kezdetben semmi érdemleges nem történik, hiszen eleinte még udvarában Nikomediában is megtúrte őket. 297-ben rendeletet adott ki a manicheusok és nem a keresztények ellen! 300 körül a keleti rész kormányzója közelebből meg nem határozott szigorú intézkedéseket foganatosított a keresztények ellen. Egedi szerint pedig éppen ebben az időben van béke Egyiptomban:

„A Valerius-féle és a 303-as nagy keresztényüldözés közötti lélegzetvételnyi időszak, a 'kis béke' Egyiptomban is lehetőséget teremtett az egyház országos szintű kiépülésére. Több nomoszközpont rendelkezett püspökkel, a közösség pedig megfelelő számú hívővel a szervezet fenntartásához.”

Elég nehéz helyzetbe kerültem, hiszen Diocletianus uralkodásának első 18 éve alatt az egyház csak építkezhet, nem üldözik, mert akkor miből keletkezne a 324 körüli időre a lakosság 40%-át kitevő keresztény néptömeg. Hogy 303-ig nem beszélhetünk Diocletianus nevéhez köthető keresztényüldözés, az Bithynia kormányzójának Hieroklész magatartásából is kiviláglik.

„Bithynia kormányzója, az újplatonikus filozófus Hieroklész állandóan a keresztények üldözésére ösztönözte Galeriuszt, aki szorgalmazta az ügyet Diocletianusnál.”

Egy szó mint száz végre 303-ban megkezdődött a nagy keresztényüldözés! A részletekkel nem kívánom traktálni a figyelmes olvasót, el lehet olvasni magyarul; Lactantius; A keresztényüldözők halála.

Vanyó könyvéből kiderül, hogy Diocletianus nem volt híve a vérontásnak, ráadásul 304-ben a hatalomból is visszavonul ténylegesen. A keresztények fanatikus ellensége Galerius folytatja az üldözéseket 311-ben bekövetkezett haláláig.

A történet folytatása ismert 313-ban Licinius és Constantinus véget vet a keresztényüldözésnek, amely Lactantius szerint 10 év és négy hónapig tartott.

Sajnos csak egy kérdésre nem kaptunk választ fenti történeti áttekintés kapcsán, mégpedig arra, hogy miért éppen Diocletianus trónra lépésének éve a kopt időszámítás kezdete?

Egedi javaslata nem meggyőző, egy olyan helyzetben, amikor az origót keressük;

*„Diokletianus uralkodása **végén** újabb üldöztetés rázta meg a keresztény közösségeket. A kopt egyház emlékezetébe mélyen belevésődött ez az időszak: erről tanúskodik az **új egyházi időszámítás**, amely Diocletianus trónra lépésének évével (284) kezdi a **mártírok érája** számítását.”*

A 284-es évben, mint láttuk nem voltak mártírok, mártír sem, nagy valószínűséggel épül, szépül, az alexandriai egyház. Sejtí ezt a cikk szerzője is, ezért írja a következőket nagyon helyesen:

„Valójában a hírhedt és véres üldözésre, amely a templomok és szent könyvek teljes megsemmisítését célzó rendelettel indult, csak 303-ban került sor.”

Egy olyan korban, amikor az emberek az idő fogalmával még egészen más viszonyban vannak, nincs általános írásbeliség, érthetetlen, hogy ilyen pontosan meg tudták határozni azt a 284-es évet 303 után!

Feltételezhetően az üldözések idején 303 és 313 között a legkisebb gondja is nagyobb volt annál a kopt egyháznak, hogy bevezessen egy **új időszámítást**, éppen Diocletianus trónra lépésétől számolva!

Ha figyelmesen olvassuk Hegyi Barbarát, még egy okot találhatunk arra, hogy miért nem vezethették be az új időszámítást;

„Az üldözések hatására több helyen egyházszakadás fenyegette a közösségeket. Ilyen volt az afrikai (karthágói) donatista vita, de itt kell megemlítenünk a Meletiosz nevéhez fűződő függetlenedési kísérletet, amely kis híján komoly válsághoz vezetett Egyiptomban. A 305–306 körüli események a lükopoliszi Meletiosz püspök alexandriai látogatásával kezdődtek, aki felháborodva tapasztalta, hogy a városban **nincsen istentisztelet**. Petrosz, az akkori püspök ugyanis **elmenekült**. Meletiosz tehát intézkedett, önkényesen felszentelt két papot, köztük a később oly sok felfordulást okozó gondolkodót, Areioszt. A lépten-nyomon megüresedett püspöki székekbe is önkényesen nevezett ki új jelölteket. Amikor Petrosz visszatért, sürgősen kiközösítette a tudta nélkül beiktatott méltóságokat, Meletioszt pedig letartóztatták, így az egyházszakadás nem bizonyult tartósnak.”

Beláthatjuk, ez nem az, az időszak, amely kedvez új időszámítás bevezetésének.

Fentiek alapján bátran megállapíthatjuk, hogy új időszámítás bevezetése csak Contantinus mediolanumi ediktuma után lehetne reális. Folytassuk Hegyi Barbarával;

„Amikor egy hatalmi krízis után végül nyugaton Constantinus, keleten Licinius vette át a birodalom irányítását, 313-ban Mediolanumban a két győztes megegyezett, hogy a keresztények és pogányok egyaránt szabadon gyakorolhatják hitüket, a korábban elkobzott tulajdont (magán vagy közösségi) visszaszolgáltatják mindenkinek.

Az ediktum megszületése és Constantinus új hozzáállása, 'megtérése' az egész keresztény világ helyzetében döntő fordulatot jelentett.”

Az ediktum után egy új időszámítás bevezetése pedig teljesen értelmetlen!

29 évvel annak a Diocletianusnak az emlékére, aki Dalmáciában visszavonultan él nem fognak a koptok egy új időszámítást szentelni. Ez magyar példával szemléltetve olyan, mintha a magyar nép a kiegyezés után, vagy jóval később, Haynau születésnapján ünnepelné az 1848-as forradalmat...

Miért nem Constantinus nevéhez, győzelméhez kötötték új időszámításukat, hiszen a koptok előtt a császár igen nagy tiszteletben állt, a kopt hagyomány még vallásosságát is erősen eltúlozta. (Constantinus valójában csak 337-ben, közvetlenül halála előtt keresztelkedett meg.) Ez a Egedi szerinti **új egyházi időszámítás** feltételezi, hogy követett, lecserélt egy régebbit! De mi lehetett az a régebbi? Csak nem az alexandriai világkorszak, amely a világ teremtésétől (Anno Mundi) számolja az időt?

Az uralkodó tanítás nézete szerint az alexandriai világérát Panodórosz szerzetes az i. sz. 400 körüli években szerkesztette. Ez csak azt jelenti, hogy kellett lennie – Egedi szerint – egy másik régebbi egyházi időszámításnak.

Nem kívánok tovább kutakodni, hiszen világossá vált, hogy Egedi gondolatmenetét követve zsákutcába jutottunk, így nem áll meg az uralkodó tanítás azon nézete, hogy a Diocletianus éra azonos lenne a mártíréréval. Így egy érvel megint gazdagabbak lettünk a Hungár naptár 198 éve meghatározza az i. sz. 284-es évet, amely nem más, mint Szent Márk evangélista halálának éve!

Hagyományos AD koordinátarendszerben kifejezve, és Dionysius Exiguus hibáját is figyelembe véve az AD 86!

Befejezésül nem érdektelen az időugrás szempontjából a vértanú relikviáinak a sorsa.

A Szent Márk Bazilika építése

Szent Márk testét velencei kalmárok csempészték ki Egyiptomból, **AD 828-ban** [i. sz. 1018! a H. C. szerint], majd ott **i. sz. 1052-ben** székesegyházat emeltek fölébe! Más források szerint a ma is előttünk álló Szent Márk Bazilikát i. sz. 1063-ben kezdték építeni 1071 táján fejezték be, és 1094-ben Vitale Falier dózse uralkodása idején szentelték föl.

Az igaz történet, bár az is a legendák homályába burkolózik pontosan AD 828-ban kezdődik, amikor Buono da Malamocco és Rustico da Torcello flottája az Olivólónál, az új Velence legészakibb szegélyénél partot ért, és Guistiniano Parteciacó dózse fogadta a szent ereklyét. Az alexandriai sírból kegyes fondorlattal jámbor kereskedők csempészték ki a szent testét, és sok veszélyen át, hozták el hazájukba.

A venetói partokra érkezett szent ereklyét azonban nem az állam vállalási központjában, Gradoban helyezték el, hanem az új Velencében, még hozzá az erős és szilárd várat jelentő Dózse-palotában. Guistiniano Parteciaóban bizonyára egy olyan jövőző Velence eszméje élt, amely szabad és független a keleti és nyugati birodalmaktól, saját sorsának önálló ura, erkölce pedig a vallásos hit biztos kövére épül. Ő és a többi Parteciacó dózse, buzgón rejtegette a szent testet, és minthogy ma-

gában a klérusban sem bíztak, a kormány közvetlen és szigorú védelme alatt őrizték. (Valeri, 25.)

Itt máris súlyos ellentmondások zavarják a tisztánlátást, hiszen egyik oldalról tudjuk, hogy Velence sem egyházilag, sem politikailag nem volt független a hagyományos kronológia AD 886-os évéig, tehát a 829-ben meghalt Parteciacio dózse Giovanni Parteciacio öccse [829–836] nem építhette meg az első templomot, hiszen neki éppen rejtegetni kell Valeri szerint is!

„Nehéz lenne megmondani, milyen volt az első templom. Annyit tudunk, hogy a mainak csaknem egész területét már elfoglalta. A megmaradt alapokból arra is következtethetünk, hogy háromajtós, lapos mennyezetű, fából épült római bazilika volt, s a ravennai stílus szerint, a homlokzatból egyszerű előcsarnok ugrott elő. Minden bizonnyal szerény kis latin és nem bizánci templom lehetett az ugyancsak szerény téren. A tér ugyanis legfeljebb csak valamiféle veteményeskert lehetett akkor, csatorna szelte át, és a lagúna sáros partja felé lejtett.”

Valeri leírásának üzenete egyértelmű! Nem tudunk semmit erről a szerény kis latin templomról, amelynek alapterülete csaknem pontosan megegyezik a Bazilikáéval!!!

Kifejezetten nem szokták hangsúlyozni, de magától értetődő, hogy az új védőszent birtokában az első patrónus, a bizánci Szent Teodor emléke egykettőre elhalványult.

„883-ban a templom díszítő elemei is elkészültek. Abból a kevésből ítélve, ami megmaradt belőlük, kőbe faragott bizánci ízlésű domborművek voltak: fűzfavesszők körébe zárt keresztes pálmalevelekkel.”

Az ellentmondás ezzel, csak fokozódik, hiszen 883-ban még nincs függetlenség, rejtegetni kellene az ereklyét, és a kis latin templomot nem bizánci díszítőelemekkel csinosítani. Valeri ezután 100 évvel odébb ugrasztja az időt és 976-ban a város központját tűzvész emésztette föl, amelyben nemcsak a fából épült nagy alapterületű „bazilikánk” égett porig, de még IV. Pietro Candiano dózse is nyomtalanul eltűnt. Megtudhatjuk, hogy a polgárok gyűlöltek, mert túlságosan haj-

bókoló volt a császári Ottók uralmával szemben. Ez biztató információ, hiszen a Hungár naptárban nem jutott idő az Ottók részére, magyarul nem léteztek. (Véletlenül írmagjuk sem maradt!)

Ebben a tűzben egy nem létező dózse eltűnt, de mi lett Szent Márk testével? Simán megmenekült, különösen akkor, ha a „nemlétező” időben egy „nemlétező” tűz fenyegette csak. Teljesen meglepően folytatja Valeri;

„Pietro Orseolo késedelem nélkül kezdett a templom újjáépítéséhez. A legjobb bizánci kőfaragókat fogadta föl, akik finoman stilizált és tökéletesen megmunkált növényi és állatdíszekkel lazították az épület római kompozíciójú zártságát.”

Hogyan? Hiszen eddig arról volt szó, hogy „fából készült szerény kis latin és nem bizánci templom **lehetett** az ugyancsak szerény téren.”

Ezt a szerény latin fatemplomot pusztította volna el az a tűzvész!
Valami nem stimmel...

„A templom alaprajza és szerkezete egyébként érintetlen maradt.”

Ezt már nem tudom követni, bármennyire is igyekszem. Úgy sejtem, maguk a szakértők sem, hiszen az alapokon, cölöpökön, kívül más kiindulási lehetőségük nincs ezeknek a templomoknak a bizonyítására.

„Pietro Orseolo mindössze két évig uralkodott; a Pireneusok egyik kolostorába vonult vissza, és szent hírében halt meg ott. Minden személyes vagyonát távoli San Marcójára hagyta, hogy szíve temploma egyre inkább méltó legyen a szent evangélistához és az izmosodó velencei államhoz.”

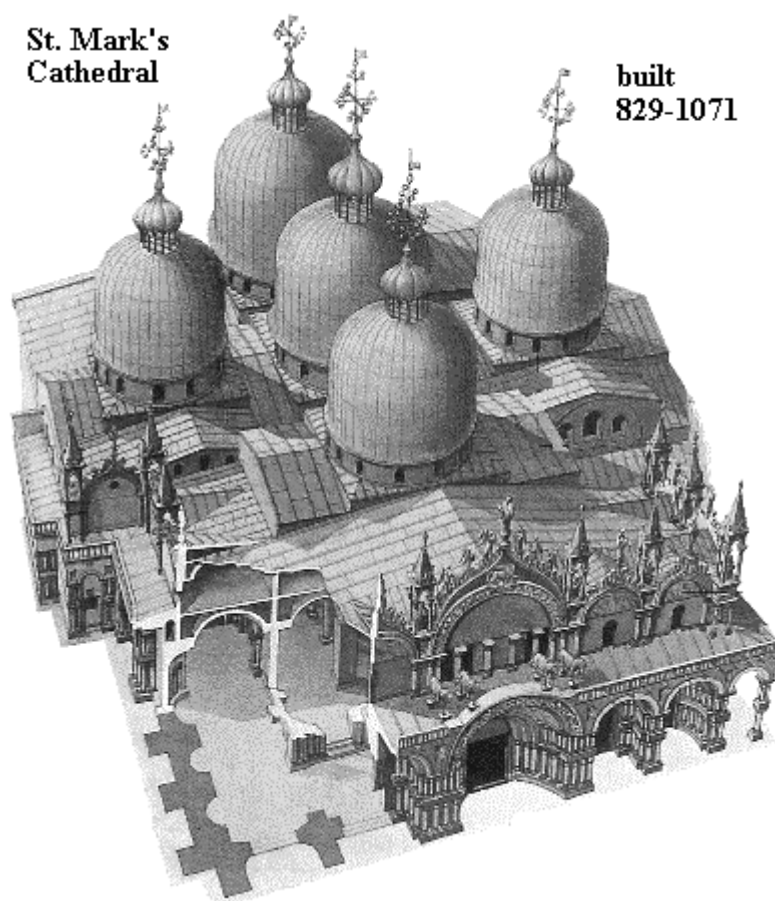
Remélem érzékelhetővé vált az olvasó számára is, hogy mennyire a legendák mezejére tévedtünk e második templomépítés vagy az első csinosítás kapcsán. A hagyományos történelem ezen időszakában egy bizonyos Almanzor pusztítja a keresztényeket, (Barcelona Santiago, Narbonne, stb.), így nehezen elképzelhető, hogy Pietro Orseolo kolostorból származó személyes vagyona sokat segített volna a velenceieken.

„Talán nem felesleges rámutatnunk, hogy ez a második, 976-ból való templom az őszinte vallásos áhítat mellett már a büszke polgári élet-erő megtestesítője volt.” (Valeri, 28.)

Igaz rajz vagy vázlat nem maradt róla, de tényleg így kellett lennie.

„A harmadik Szent Márk Bazilikát, ami ma is előttiünk áll, 1063-ban kezdték építeni. A templomot 1071 táján fejezték be és 1094-ben Vitale Falier dózse uralkodása idején szentelték föl.”

Számomra hihetőnek tűnik, hogy 8 év alatt elkészült a ma is álló székesegyház. Az épület díszítése még évszázadokig folytatódik, és ennek következtében csodálhatjuk mai pompájában.

De térjünk vissza az 1063. évbe, amikor egy ismeretlen építész megalkotta a székesegyház tervrajzát, és felépítésének „ütemtervét”.

„Domenico contarini dózse indította el a felújítás nagy munkáját. Teljesen leromboltatta a régi Szent Teodor templomot, hisz fennállásának már semmi értelme sem volt, és részben lebontatta az Orseolo-féle építményt is.”

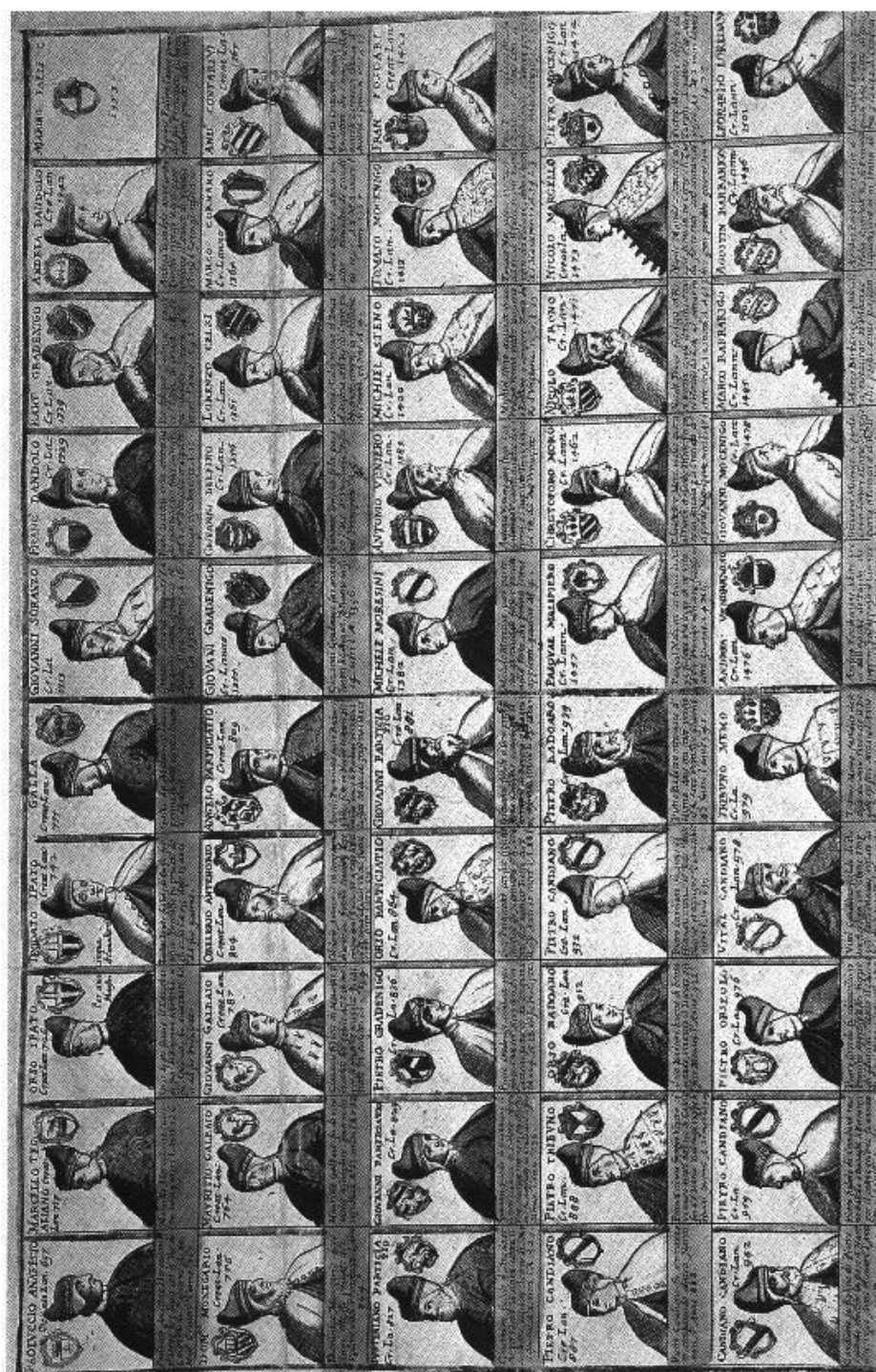
A figyelmes olvasó velem együtt érzékelheti az időzavart, amelyet megpróbáltam követni, de képtelenség. Valerinál már a 9. században lecserelődik *Veneto* első patrónusa – *Szent Teodor* – Szent Márkra, hiszen gyorsan elkészült az első a maival azonos alapterületű fatemplom. Ha ez leégett volna Szent Teodor temploma sem menekült, volna meg, márpedig annak újraépítéséről nem szól a fáma.

Véleményem szerint az i. sz. 1018-ban velencei partot ért ereklyének, *Guistiniano Parteciacio* dózse 1019-ben kelt végrendelete értelmében öccse, Giovanni Parteciacio a Szent Zakariást tisztelő apácának a Dózse-palotával szomszédos kertjében építette fel Szent Márk első templomát, az Equilióban és Torcellóban található építőanyagok fölhasználásával. Így logikus az, hogy Szent Teodor templomát majd csak az új bazilika építésekor, 40 évvel később kellett lebontani.

Az 1094-es felszentelés után is folytatódik a bazilika burkolása díszítése nemes anyagokkal. Bizánc kifosztása – 1204 – után felgyorsult a keleti elemek, kincsek felhalmozása a Bazilikában.

Történelmi érdekesség, hogy 1177. július 23-án Barbarossa Frigyes császár hódolattal ereszkedett térdre III. Sándor pápa előtt a Bazilika mozaikpadlóján. Az a „másik” bizonyos Canossa-járás, az érintett személyek kitalált volta miatt nem volt lehetséges 1077-ben!

Fentiek megemlékezése után a Veneto történelmével foglalkozó kutatóknak nem marad más lehetőségük, mint górcső alá venni a dózsék listáját, amelynek talán legfontosabb forrása egy 16. századi festmény, amelyet a *Biblioteca Marciana*-ban őriznek.

9 Dogi di Venezia con gli stemmi dei casati: da Paolo Lucio Anafesto (9° Doge; 697-717) a Leonardo Loredan (LXXV° Doge; 1501-1521). Biblioteca Marciana, Venezia.

A HUNGÁR NAPTÁR ÉS A KITALÁLT KÖZÉPKOR

Miután túl vagyunk III. Ince intézkedésén, joggal merül fel a kérdés, mi módon lehetett az Ince által akaratlanul létrehozott fantomidőt történelmi eseményekkel feltölteni?

Egyetlen módon, kitalálással!

Amint az a pápák listájából látszik, nem az Incét 100 évvel megelőző eseményeket találták ki, mert azokra még emlékezhetek is, hanem esetünkben a II. Orbánt megelőző 200 évet.

Mivel a 9. század pápái a régi szerkesztésű Liber Pontificalisban rögzítve voltak, ez egyben meg is adta a kereteket az egy blokkban történő hamisításhoz. Ennek ellenére sebészi kés pontossággal – ahogy Illig tette – én nem tudom megmondani a határéveket. Nagy biztonsággal meg fogja tudni mondani majd az utánam jövő kutatás.

Ez a 880-1080 közötti fantomidőszak a pápasággal szorosan összefüggő területek történetére vonatkozik. Egészen pontosan a mai Németország, Franciaország, Itália és a volt Bizánc területére.

Más a helyzet Hispániában, ahol a folyamatos Hidzsra évszámítás meghatározza a 194 éves [= 200 holdév] időcsúszást, amelyhez egy nagyon durva spanyol történelemhamisítás csatlakozik. A spanyol történészek a „reconquista” kapcsán nem tudnak magyarázatot adni arra hogy Córdoba [1236] és Sevilla [1248] felszabadulása után miért kell még 250 évet várni Granada felszabadítására. A korabelieknek természetesen nem kellett annyit várniuk, mivel a két város csak 194 csillagászati évvel később kerül a keresztények kezére.

Córdoba i. sz. 1430. míg Sevilla 1442-ben!

A „kitalált középkor” ma Magyarországon Heribert Illig nevéhez kötődik, ezért könyvéből néhány idézet segítségével támasztom alá, hogy nem vette észre a fától az erdőt...

Azt, hogy nem 614–911 között kell keresni a fantomidőt, hanem 880-1080 között és csak 200 évet.

„Nagy Károly megjelenése villámfényhez hasonlítható, amely az éjszakából előbukkanva egy ideig megvilágítja a földet, hogy azután újra éjszakát hagyjon maga után” [Gregorovius]

„Mint egy különleges jelenség a legsötétebb éjszakában, úgy jelenik meg hirtelen a IX. század irodalma. Nemcsak az egyháziak, hanem a világiak is írtak könyveket, ami évszázadok óta nem fordult elő, és évszázadokig nem fog újra előfordulni. [Wattenbach] (29. old.)

Ez bárki számára azt kell hogy jelentse, hogy említett szerzők szerint van Nagy Károly, vannak Karolingok, akik kihalnak, de utána jön a sötétség, a forráshiány.

*„Károly után a hatalmas hódítások árán összekalapált birodalom meginog. Félelmetesen gyorsan hunynak i a Karoling-kezdeményezések fénycsóvái, hogy **egy új, 'sötét periódusban' egy valódi 'saeculum obscurumban,** történelmünk egyik legrejtélyesebb periódusában' aludjanak ki véglegesen. [Guy Bois] (30. old.)*

Az Illig által idézett Guy Bois tehát a Karoling kor utáni időt tartja felettébb rejtélyesnek.

*„A **823 utáni korszakról** szólaltassuk meg ismét Ferdinand Gregoroviust, a római középkori történelem legjobb ismerőjét: 'Róma ebben az időben olyan mély sötétségbe borult, hogy a város története csak a birodalommal összefüggő események alapján következtethető vissza.' (30. old.)*

*„Harald Zimmermann a majdnem áthatolhatatlan sötétséget a maga **'sötét évszázadait'** kissé későbbre 850 és 950 közé helyezte.” (30. old.)*

Folyamatosan az érzékelhető, hogy a **bajok az idővel a Karolingok után kezdődnek.**

„Ez az a száz év, amely Ernst Adam számára 'sötét évszázadnak' tűnt a német építészetben.”

A Hungár naptár szerint 200 lett abból a százból. [880–1080]

„Erwin Panovfsky még rá is tesz, 'sötét időszak a > sötét középkoron > belül – ezt a nevet adta neki, és siránkozott a 877 után következett korszakról, hogy kiesett...” (30. old.)

Panovfsky kormeghatározása félelmetesen jónak tűnik, azzal a kiegészítéssel, hogy a 877-es év egyben az 1077-nek felel meg, tehát a Karoling építészet emlékei mind 11. századiak! Így befellegzett az Ottó kori építészet összes műemlékének!

„Más kutatók csatlakoztak Baroniushoz, aki már 1603-ban úgy beszélt a X. századról, mint sötét időszakról. 'Az írók hiány miatt jutott erre a véleményre.'” (31. old.) Ehhez csak azt tudom hozzátenni, meg az idő...

„Werner Goez az egész Ottó-korszakot (919–1024) 'sötét évszázadnak' nevezi.” (31. old.)

Ha 880 és 1080 között nincs idő, akkor teljesen természetes, hogy az Ottó-kor egy kitaláció. A 955-re datált augsburgi csatával egyetemben!

Az időcsúszásnak időugrásnak ugyanis az a lényege, hogy a két határdátum csatlakozik egymáshoz. Esetünkben az AD 880-ban véget érő Karoling kor az i. sz. 1070. csillagászati évben ér véget.

Javasolom lépjünk be „Károly kupolája” alá Illiget követve, és ellenőrizzük le, épülhetett-e az a Karoling korban.

„Aachen egy, a semmiből felbukkanó, nullából kifejlődött technikának a demonstrációja. Különös módon a kor zsenialitásának ez az egyetlen terméke: előzmények nélküli, egyszersmind követői sem akadnak.” (45. old.)

A mondat első felével nehéz mit kezdeni, hiszen a patotakápolna áll, valahogy csak-csak kifejlődött akkor is, ha nem voltak előzményei. Lehetek bizánci, vagy ravennai mesteremberek akik jó pénzért vállal-

koztak megépítésére. A hagyományos kronológia AD 786–800-as éve között épült, a metzi Odo/Eudes volt az építkezés vezetője.

Elégszer sulykoltuk, hogy ez nem más mint az i. sz. 976–990 közötti időszak, tehát ez alapján kell körülnézni, akadnak-e követői.

Bizony akadnak, még Illig szerint is. Azt a rejtélyes felvetést pedig, hogy 200 év szünet után alkalmazzák a korábban megismert boltozat-építő technikát el kell felejtetni. 1020–1030 között a Saint-Philibert apátság szerzetesei Tournusban új hosszház építésébe fogtak, amelyet be is boltoztak. Hogy milyen rettenetes kronológiai problémák zavarják a tisztánlátást azt Bernhard és Ulrike Laule alapján bárki megítélheti; *„Templomukban 1007–1008 körül a kalandozó magyarok kárt tettek.”* (Román stílus, Vince Kiadó, 122. old.) Adam Ernst szerint egyébként Karoling mű! Úgy látszik nem kedvelte az Ottókat és a túl korai Capetingeket.

Az i. sz. 1020–1030-as évek a Karolingokhoz tartoznak más formában AD 930–940! Ráadásul még a verduni osztozkodás előtt vagyunk.

Hiába érzi, írja le Adam Ernst, hogy Karoling alkotás, a hagyományos időfogalom arra kényszeríti, hogy az apátsági templomot 937-ben a magyarokkal elpusztítsa! Tehát a Karoling-kori építkezés előtt 100 évvel! Nála 1008-ban tűz martalékává válik, ezután helyreállítják és 1019-ben felszentelik. Tehát a 200 év időcsúszás miatt félelmetes a kronológiai zavar.

Wolfgang Kaiser szerint a *„Frank Birodalom három részre szakadása után sötét idők köszöntöttek be. Az építési tevékenység mindenütt szünetelt. Keletről a magyarok törtek rá a Frank Birodalomra, nyugatról a normannok hatoltak be, rombolva és pusztítva a városokban és vidéken.”* (Román stílus, 40. old.)

Sajnos az Ottó-kori építészetre semmiféle egyedi jellegzetesség nem mutatható ki. *„Élénk építészeti tevékenység vett kezdetét mindenütt.”* - szerű vélemény nem több mint egy üres lehetőség.

Miután Nagy Ottót légiói a Lech-mezei csatatéren császárrá kiáltották ki el kezdte építtetni a magdeburgi székesegyházat.

„Nagy Ottó itt a Karoling-hagyományt folytatta, amennyiben ehhez a templomhoz Itáliából hozatott márvány- és gránittörzsű díszes oszlopokat.” Sajnos ezen túlmenően semmit nem tudunk az Ottó korabeli templomról, hiszen 1207-ben leégett, és teljesen újjáépítik.

Az oszlopokat pedig beépítették a főszentély falai elé.

Semmiféle bizonyítékunk nincs arra vonatkozóan, hogy a háromhajós, kereszthajós bazilikák Ottó-kori találmány lenne.

A Nagy Ottó kori kitérő után ismerkedjünk meg a „Karoling” tour-nusi apátság építészeti folytatásával.

A speyeri császárdóm hagyományos időtengelyen – az 1061-es felszentelésével – 260 év távolságban van Károly palotakápolnájától, de még Illig sem vitatja, hogy műszaki megoldásai meghaladják azt.

A Száli-dinasztia révén Speyer a korabeli „Németország” egyik legjelentősebb városa lett, székesegyházában négy korai császár és két császárné lelt végső nyughelyre. Nem kívánom elvitatni, Speyert a száliaktól, de az látszik, hogy a 260 év időtávolság nem tartható, egyébként is egyszerű kivonással $1061-990=71$, már jól védhető magyarázat van a két épület közötti azonosságokra és eltérésekre.

Ez időrendben annyit jelent, hogy Speyer térségében a Karolingokat a Száli-ház követi, i. sz. 1125-ig! A források újraértékelése kapcsán meggyőződésem, hogy III. és IV. Henrik uralkodásának időtartamai csökkeni fognak.

Károly óta ezzel meg van mentve az építészeti folytonosság, nem kellett a magyaroknak és a normannoknak a méteres vastagságú falakat elbontaniuk- nem lett volna rá idejük és technikájuk.

A 200 évem igazát Illig is áttételesen igazolja, amikor úgy találja, hogy Aachenben 200 évig nem történik semmi AD 881-től. [nálam i. sz. 1071!]

Illig nagyon helyesen állítja, hogy a Karoling és Ottoniánus együtt képez egy építési korszakot, csak a végkövetkeztetése nem jó, ugyanis nem a Karoling a fiktív, hanem az Ottoniánus!

Amikor Giovanni Carnevale jól datálható, Itáliai XI. századi román stílusú templomokat visszarendel a Karoling korba, a Hungár naptár hipotézist támogatja.

Az Illig alapján alaposan megvizsgált Saint-Denis-i apátság építési időrendje a Hungár naptár alkalmazásával.

AD 636 = i. sz. 826: I. Dagobert felszenteli az első templomot

AD 754 = i. sz. 944: Kis Pippin megkezdi a Fulrad építtetését

AD 775 = i. sz. 965: a Fulrad felszentelése I. Károly alatt

AD 835 = i. sz. 1025: Hilduin külső kriptája három radiális kápolnával

AD 870 = i. sz. 1060: Kibővített altemplom, és kórus/toronyépítés
i. sz. 1090: Hilduin áloszlopsorai új oszlopfőket/törzseket kaptak
i. sz. 1137: Suger 1140-ig átépíti a nyugati szárnyat
i. sz. 1231: Odo apát megkezdi a teljesen beüvegezett magas kórus
építését

Véleményem szerint egészen hihetőnek tűnik...

Ha már Saint-Denis építési időrendjében a Hungár naptár alkalmazásával minden a helyére kerül, vizsgáljuk meg Franciaország keletkezését ugyancsak Illig gondolatmenete mentén.

Franciaország és a francia nyelv keletkezése

„Az első ófrancia szöveget a Reichenauai Glossariumokból ismerjük a VIII. század végéről, az első mondatokat ezen a nyelven a 842-ből származó Strassburgi esküben találjuk.” (72. old.)

Nincs okunk kétségbe vonni a datálást annál is inkább, mert nálunk az AD 842 megegyezik az i. sz. 1030. évvel. 1050-re pedig már négy ófrancia költemény is napvilágra került. Azután pedig a virágzás korszaka kezdődik.

Illig gondosan végigkutatta a IX. X. századot is, és Karl Lampertre hivatkozva helyesen állítja, hogy ekkoriban nem várható német vagy francia öntudat. (Hiszen idő sincs...)

A francia nemzet létrejöttére már régóta az 1124. év az elfogadott dátum. Saint-Denis apátja ekkor szervezi meg a szellemi és világi ellenállást a támadó V. Henrik ellen. Ebben az évben Saint-Denis ismét elnyerte a híres nagyvásár, a „foire du Lendit” rendezési jogát.

Suger teljesen jogosan állítja, hogy a Dionysius-ereklyével kapcsolatos vásár Kopasz Károlyig (hagy AD 843–877) nyúlik vissza.

Illig szerint a hagyományos Lendit 1048-ból származott, amely a Hungár naptár szerint éppen Kopasz Károly uralkodása idejére teendő. (i. sz. 1033-1067!)

Készséggel tudom elfogadni Ottó von Simson véleményét miszerint „a Capeting-dinasztia fellépése úgyszólván Nagy Károly történelmi és legendás személyisége árnyékában történt. Mind VI. Lajos, mind VII.

Lajos (1108-1180) uralkodásukat a Karoling-állameszme valódi renovációjának (felújítás) tekintették.” (Illig 248.)

Ezek szerint történelmileg minimális idő telik el Kopasz Károly és VI. Lajos uralkodása között. Könyvem tárgya nem a francia vagy német uralkodók helyes sorrendjének megállapítása – annak is eljön az ideje – ezért befejezésül a bimbózó német irodalom helyzetét javaslom áttekinteni, ugyancsak Illig kutatása nyomán.

Mióta beszélnek németül?

A ma magyarnak, korábban hungárnak nevezett nyelvünket az akademikusok nagyobb része szerint is 3000 éve beszéljük, szerintem folyamatosan megszakítás nélkül a Kárpát-medencében.

Ehhez képest „*a 'theodisce' elnevezés először 786-ban bukkan fel egy pápai nuncius latin nyelvű tudósításában.*” (69. old.)

Ez a dátum nem más, mint az i. sz. 976-os csillagászati esztendő. Akárhogy is történt, a német nyelv elnevezése egy 200 éves folyamat eredménye. (Nem 400!) De mikor kezdtek írni ezen a nyelven?

Az első „német” nyelvemlék a „Wessobrunni ima” Nagy Károly idejéből. Hagyományos datálása az AD 770/790-hez köthető, amely az i. sz. 960/980-as csillagászati éveknek felel meg.

Tatian evangélium-fordítását AD 830-ra teszi a kutatás. Ez az i. sz. 1020. csillagászati évet fedi.

Otfrid bencés fráter verses evangéliumát, a bajor Muspillit és a Ludwig-éneket AD870–880-ra teszi a kutatás. Értelemszerűen ezek a dátumok az i. sz. 1060–1070 körüli csillagászati éveket jelenti. A folytatást az Ezzo-ének (i. sz. 1063), Williram's „Hohes-lied” (i. sz. 1069) és az „Anno-ének” (i. sz. 1085) jelentik.

Ezek alapján semmiféle űr nem tátong 880 és 1060 között, amelyet Illig érzékelt. Természetesen nemcsak Illig, hanem neves germanisták is, még ha ők egy kissé szűkebbre is vették a kereteket.

Hans Eggers 100 év hiátusa 870-970 közé teendő, Dieter Kartschoke 900 után érzékeli a német irodalom hallgatását, Werner Stein „Kultúridőrendjében” a csend 936-tól 125 évig tart.

„Karl Langosch önmagát is meglepve további negyedszázaddal növeli a generálpauzát: '900 után nem sokkal megkezdődött az úr a német nyelvű irodalomban, s másfélszáz évig tartott. És meg kell állapítania: 'Ezt a megszakítást nem igazán lehet megérteni.” (Illig, 71.)

Folytathatnám a végtelenségig, de nincs értelme. Vagy érthető ennyiből, vagy nem!

Utószó

A 200 évnyi időcsúszás – pontosan 198 – év hiba újólág bizonyítást nyert, nemcsak a tavaszi napéjegylenlőségek visszszámolásával, hanem történelmi napfogyatkozások azonosításán is keresztül. Fentiekből láthattuk, hogy a keresztény időszámítás kezdeteinél, a Karoling korban, a hiba 190 évre csökkent. Az olvasó magyarázatot kapott arra a kérdésre, hogy hol, mikor és ki állította át a naptárunkat.

Az olvasónak akár magában, akár nyilvánosan már csak egy kérdésre kell válaszolnia,

IZLETT A PUDING?